

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ใจรักกับ
อย่าพาเข้า

娘子招人愛

ไม่นิยม 莫類 ถิ่น

นางฟ้าปีกเดียว แปล

พิมพ์ครั้งที่ 1

คือทุกสิ่งที่เชื่อมโยงใจไว้คู่กัน

**แจ่มใสขอส่งมอบความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

หลังฝากผลงานอันน่าประทับใจไว้มากมาย ครั่งนี้มากกว่ารักพาท่านไม่หยียน กลับมาหานักอ่านทุกท่านอีกครั้งพร้อมกับผลงานใหม่ที่เต็มไปด้วยความกลมกล่อม เฮฮา น่าตื่นเต้นเร้าใจตามสไตล์ไม่หยียนเช่นเคย โดยในเล่มเกิดใหม่นี้มีทั้งหมดสี่เรื่อง ซึ่งสามารถอ่านแยกเล่มก็ได้ หรืออ่านเรียงตามนี้ได้เลยคะ

1. ได้เท้าอย่ามาหยอก
2. โจรหญิงอย่ามาเย้า
3. ท่านเขียนอย่ามาลอก
4. ปี่สาขจิ้งจอกอย่ามาลวง

สำหรับเรื่อง 'โจรหญิงอย่ามาเย้า' นี่เป็นเรื่องราวของ 'เยี้ยเฟิง' หัวหน้าใหญ่ของโจรค่ายอุเจียง ค่ายที่ปล้นคนรวยเพื่อคนจน ทำให้พวกเขาโดนทางการหมายหัว ครั้นจะยอมเข้ากับทางการกลับโดนหักหลัง เยี้ยเฟิงหัวหน้าใหญ่จบชีวิตลงในวันนั้น แต่วิญญาณกลับมาเข้าร่าง 'กวนอวี่นซี' บุตรสาวของขุนนาง คู่หมั้นคู่หมายของ 'ฉู่เหิงจื่อ'

ด้วยความที่นิสัยของเยี้ยเฟิงต่างกับเจ้าของร่างอย่างกวนอวี่นซีมาก ทำให้ฉู่เหิงจื่อที่ไม่เคยสนใจว่าทางครอบครัวจะหมั้นหมายเข้ากับใครหรือจะถอนหมั้นกับใคร กลับกลายเป็นสนใจและไม่อยากถอนหมั้นขึ้นมาเสียอย่างนั้น

เยี้ยเฟิงที่ตายตาไม่หลับเพราะภารกิจสำคัญในชาติก่อนยังไม่สำเร็จ ชาตินี้ได้หวนกลับมาในร่างบุตรสาวของขุนนาง นางจึงใช้โอกาสนี้ในการสืบหาสาเหตุของเรื่องราวทั้งหมดที่เกิดขึ้น นางจะสามารถช่วยชาวค่ายอุเจียงให้เข้าร่วมกับทางการได้อย่างราบรื่นหรือไม่ แล้วเรื่องความรักละ นางที่ไม่เคยสนใจมันจะสามารถจัดการกับความรู้สึกที่ไม่เคยเกิดได้ไหม ไปติดตามกันได้เลยคะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

“

"ท่านมากอดข้าด้วยเหตุใด"

"เพราะข้าอยากรู้ว่าเจ้าคนแซ่ฉู่ นั้นกอดเจ้าเช่นนี้ใช่หรือไม่"

นางร้อง 'ซิ' เสียงหนึ่ง "เขากอดข้าที่ใดกัน เขาชี้ขึ้นมาที่บ่วงข้าเลยต่างหาก"

เขาหลับตาเพื่อที่จะให้เส้นเลือดที่เต้นตุบๆ ตรงขมับสงบลง ครั้นลืมตาขึ้น ดวงตาดำลึบนั้น
ราวกับจะกลืนกินนางลงไปในหลุมดำ

เขาซ้อนร่างนาง ก้าวเดินไปที่เตียงอย่างมั่นคง วางร่างนางลงแล้วก็ขึ้นไปคร่อมบนร่างนาง
ทันที

นางขมวดคิ้ว "ท่านจะทำอะไร"

"ข้าจะจูบเจ้า" เขาเอ่ยเสียงเรียบ ริมฝีปากบางนั้นประทับจูบลงบนกลีบปากนางอย่างไม่ลังเล
แม้แต่บ่อย

”

แนะนำตัวละคร

- * เยียเฟิง หัวหน้าใหญ่ค่ายอุเจี๋ย เป็นคนกล้าหาญ เด็ดเดี่ยว ใจกว้าง รักพวกพ้อง หากมุ่งมั่นในเรื่องใดแล้วจะต้องทำให้สำเร็จ
- * กวนอวินซี บุตรสาวของขุนนางชั้นหก เดิมทีเป็นกุลสตรีอยู่แต่ในเรือน นิสัยอ่อนโยน อ่อนไหว และเปราะบาง
- * ฌู่เหิงจื่อ คุณชายใหญ่แห่งตระกูลเสนาบดี เป็นคนฉลาด ทำตัวสุขุมเมื่ออยู่ต่อหน้าผู้อื่น
- * ลีโมเจิน หัวหน้ารองค่ายอุเจี๋ย ภายหลังได้ขึ้นเป็นหัวหน้าใหญ่แทน วรยุทธ์เก่งกาจ หลงรักเยียเฟิง
- * ฌู่อิงเซี่ยว เจ้าของฉายาจิ้งจอกเงิน เป็นคนเจ้าสำราญ อีกทั้งยังเจ้าเล่ห์ ต้องใช้สติระมัดระวังให้ดีถึงจะหาตัวพบ

7

เยี่ยเพิงเป็นเด็กกำพร้า นางถูกเลี้ยงมาโดยจอมยุทธ์ท่านหนึ่ง นางกราบเขาเป็นอาจารย์และร่ำเรียนวรยุทธ์กับเขามาตั้งแต่เล็ก ครั้นอายุครบสิบแปดปีนางก็กราบลาอาจารย์ ลงเขาพนงจรไปเรื่อย นางทนไม่ได้ที่ต้องเห็นชาวบ้านทนทุกข์ นางจึงตั้งปณิธานอันแรงกล้า ระดมกำลังหนุ่มวัยฉกรรจ์ที่เป็นคนยากคนจนไปลักขโมยสมบัติของขุนนางทุจริตเพื่อมาช่วยเหลือคนจน

นางเฉลียวฉลาดและมีใจกล้าหาญทั้งยังรู้จักการวางแผน ยิ่งนานวันคนที่ติดตามนางก็ยิ่งเพิ่มมากขึ้น นางนำพาพี่น้องไปสร้างค่ายบนภูเขาที่มีรั้วรอบขอบชิดเพื่อจัดเตรียมกำลังพลให้พร้อม และทำยี่ที่สุดก็ตั้งเป็น 'ค่ายอุเจี๋ย'

ค่ายอุเจี๋ยมีกำลังพลสองร้อยกว่าคน เดิมทีพวกเขาเป็นเพียงชาวบ้านธรรมดา ใช้ชีวิตอยู่ในภาวะเบียด แต่เป็นเพราะสภาพอากาศ

ที่แห้งแล้งทำให้พวกเขามีชีวิตแร้นแค้นอดอยากติดต่อกันมาหลายปี
ข้าวยังไม่ได้รับเสบียงช่วยเหลือจากทางการ ขุนนางท้องที่ก็ละโมภโลภมาก
ยังคงเก็บภาษีอย่างหน้าเลือด ชูดริตพวกเขา ทำยที่สุดบรรดาชาวบ้าน
ก็ทนไม่ไหว พวกเขาคิดว่าจะไม่อดกลั้นอีกต่อไป ในเมื่อขุนนางบีบบังคับ
ชาวบ้านก็ต้องต่อต้าน จึงรวมตัวกันกลายเป็นโจรออกลักขโมยไปทั่ว

สำหรับเหล่าชาวบ้านแล้วเยี่ยเฟิงคือวีรสตรีที่คอยช่วยเหลือ
คนยากคนจน แต่ในสายตาของขุนนางท้องที่ พวกเขากลับเห็นนางเป็น
หัวหน้าโจรที่คอยหาเรื่องอยู่ร่ำไป

ศึกครั้งนี้เหล่าพี่น้องในค่ายอุเจียงบาดเจ็บล้มตายนับไม่ถ้วน
ส่วนตัวนางเองก็ได้รับบาดเจ็บสาหัส

ร่างกายของเยี่ยเฟิงมีบาดแผลถูกดาบฟันโดนกระบี่แทงนับไม่ถ้วน
โลหิตไหลนอง ยามนี้นางยังพอมีลมหายใจอยู่บ้างจึงยืนหยัดด้วยจิตใจ
อันแน่วแน่ แม้จะมาถึงขีดสุดแล้วนางก็ยังคงอยากประคองร่างกายต่อไป
ให้ได้

ทว่าร่างนางไม่ได้ทำด้วยเหล็ก ยามนี้แขนขาล้วนด้านชาไร้ความรู้สึก
เพราะสูญเสียเลือดมากเกินไป ร่างนางค่อยๆ รู้สึกหนาวเยือก เหลือเพียง
สติที่ยังประคองไว้ได้ นางยังไม่ยอมแพ้ พยายามลืมตาขึ้น ไม่ยินยอม
ที่จะตายจากไปเช่นนี้

"พาเหล่าพี่น้อง...ถอยไปก่อน...หนี...หนีไป"

นางออกคำสั่งสุดท้ายด้วยลมหายใจที่ยังเหลืออยู่ แม้กำลังจะสิ้นใจ
นางก็ยังคงเป็นห่วงในความเป็นความตายของพี่น้องในค่าย

เหล่าพี่น้องในค่ายล้วนโอบล้อมอยู่รอบกายหัวหน้าใหญ่ที่บาดเจ็บ

สาหัสโดยมีหัวหน้ารองอยู่ด้านหน้า ทุกคนล้วนตาแดงก่ำ พวกเขาไม่อยาก
จะเชื่อเลยว่าหัวหน้าใหญ่ซึ่งใจกล้าเด็ดเดี่ยวกำลังจะจากพวกเขาไป

หัวหน้ารองมีนามว่าสื่อโมเงิน เขากุมมือนางไว้นั่น เอยด้วยเป้าตา
ที่แดงก่ำ "หัวหน้าใหญ่ ท่านวางใจ ข้าจะพาพี่น้องเราถอยออกไป
จะไม่ทิ้งไว้แม้แต่คนเดียว"

เยี่ยเพ็งมองสื่อโมเงินก่อนเอยคำออกมาอย่างยากลำบาก

"อย่าแกล้ง...แค้น..."

พอเหล่าพี่น้องที่อยู่โดยรอบได้ยินเข้าก็ล้วนคัดค้านทั้งสิ้น

"หัวหน้าใหญ่ พวกเขาโหดร้ายเกินไป ทั้งที่ตกลงกันอย่างชัดเจน
แล้วว่าขอเพียงพวกเรายอมแพ้ต่อทางการก็จะเว้นโทษให้และรับพวกเรา
ไปเป็นทหาร ใครจะไปคิดว่าพวกเขาล้วนตระบัดสัตย์ คิดแต่จะสังหาร
พวกเรา หากแค่นี้ไม่ได้ชำระก็นับว่าข้าไม่ใช่คน!" หัวหน้าสามมีนามว่า
ไฉหลงเอยด้วยอารมณ์พลุ่งพล่าน

นางคว่ำสาบเสื้อของไฉหลงดึงเขามาเบื้องหน้า ถลึงตามองอย่าง
แข็งกร้าวทันที

"ห้ามเด็ดขาด!" นางข่มขู่เขาอย่างน่าสะพรึง "ห้ามแกล้งแค้น" ได้ยิน
หรือไม่ พาพี่น้องทั้งหมดไปหาที่ซ่อน หากพวกเจ้ากล้าฝ่าฝืนคำสั่งของข้า
ข้าจะนอนตายตาไม่หลับ ถึงข้าจะเป็นผีเป็นวิญญาณ ข้าก็绝不会ไปที่ใด
จะมาคิดบัญชีกับพวกเจ้า เข้าใจหรือไม่"

"แต่หัวหน้าใหญ่..."

"เข้าใจหรือไม่ ตอบข้ามา!"

ไฉหลงกัดฟันกรอด "ข้า...เข้าใจแล้ว!"

"สาบาน!"

ไฉหลงเฝ้าริมฝีปากแน่น ไม่เอ่ยวาจาสักคำ ทำทางเช่นนี้เห็นชัดว่า เขาจะไม่ยอมรามือ

เยี่ยเฟิงรู้ว่าไฉหลงเป็นคนหุนหันพลันแล่น เมื่อเห็นเขาไม่ยอม สาบานนางก็อยากจะบังคับเขา ทว่าลำคอพลันร้อนผ่าว กระอักเลือด ออกมาคำหนึ่ง

"หัวหน้าใหญ่!"

ครันสื่อไม่เงินเห็นสถานการณ์เช่นนี้ก็ตัดสินใจฉับพลัน ดึงมือ ไฉหลงมาวางบนมือเยี่ยเฟิง มือของทั้งสามคนวางทับกัน สาบาน ด้วยเสียงดังลั่นว่า "พวกเราขอสาบานต่อฟ้า พวกเราจะพาพี่น้องทั้งหมด ไปหาที่ซ่อน ไม่แก้แค้นแน่นอน!"

ไฉหลงมองไปทางฟ็องอย่างตื่นตระหนก ซ้ำยังถูกเหล่าพี่น้อง จ้องเขม็งเป็นการเตือนจึงทำได้เพียงอดกลั้น กลักรู้สึกคำพูดลงไป

หัวหน้ารองมีนิสัยสุขุมเยียบขี้นมาโดยตลอด สามารถอดกลั้นได้ เป็นอย่างดี ไม่เหมือนหัวหน้าสามที่มีนิสัยเลือดร้อน มีหัวหน้ารอง คอยควบคุมหัวหน้าสามไว้ ในที่สุดเยี่ยเฟิงก็วางใจลงได้

"จำไว้นะ ห้ามแก้แค้นเด็ดขาด พวกเจ้าผู้พวกเขาไม่ได้หรรษา อย่าสละชีวิตไปอย่างเปล่าประโยชน์ トラบโดที่ขุนเขาเขียวจียังอยู่ อย่าได้กลัวไม่มีพินเผ่า...จำไว้ ห้ามแก้แค้น..."

เยี่ยเฟิงมองพวกเขา ไม่เอ่ยวาจาใดๆ อีก ในที่สุดดวงตาซึ่งกลอก ไปมาทั้งนั้น สงบราวสายน้ำที่หยุดนิ่ง

* トラบโดที่ขุนเขาเขียวจียังอยู่ อย่าได้กลัวไม่มีพินเผ่า เป็นสำนวน หมายถึงหากยังมีชีวิตอยู่ย่อมมีความหวัง

"หัวหน้าใหญ่?" ไฉหลงตะโกนอย่างไม่อยากเชื่อ

มือของสื่อโมเงินสั้นเทาเล็กน้อย เขาค่อยๆ ยื่นมือไปอ้างที่จมูกนางพบว่าไม่เหลือพลังชีวิตใดอยู่แล้ว ม่านตาของเขาพลันหดลง เข่มริมีฝีปากแน่น หัวใจเจ็บปวดครวครวราวถูกบีบรัด

"นางจากไปแล้ว" สื่อโมเงินเอ่ยเสียงเรียบ

ไฉหลงและพี่น้องคนอื่นๆ กลั้นน้ำตาถูกผู้ชายต่อไปไม่ไหวร้องไห้โฮออกมา

หัวหน้าใหญ่จากไปแล้วแต่กลับยังไม่ยอมหลับตา ช่วงสุดท้ายของชีวิตนางยังคงพะวงในความเป็นตายของพี่น้องทุกคน

สื่อโมเงินออกคำสั่งด้วยเสียงเข้มพลางมองดวงหน้าอันซีดเซียวของนาง

"น้องสาม พาพี่น้องหนีไปเดี๋ยวนี้"

"ไม่ ถ้าจะหนีก็หนีไปด้วยกัน จะทิ้งศพของหัวหน้าใหญ่ไว้ในป่าไม่ได้!" ไฉหลงตะคอกใส่

หลังจากเศร้าโศกเสียใจจนถึงขีดสุดก็แทบจะควบคุมไฟโทสะต่อไปไม่ได้ หัวหน้าใหญ่ต้องสิ้นชีวิตด้วยน้ำมือของทหาร ไฉหลงเดือดดาลจนตาแทบกลน

ยามนี้เสียงฟาดฟันของดาบและกระบี่กำลังโกล້เข้ามา เสียงการเช่นฆ่าดังมาตลอด เหล่าทหารที่มาปราบโจรโกล້เข้ามาเรื่อยๆ

สื่อโมเงินตะคอกออกไป "น้องสาม รีบหนีไป!"

"ไม่ ข้าไม่ไป ข้าไม่อาจทิ้งหัวหน้าใหญ่ไว้ที่นี่ได้!"

สื่อโมเงินตบเขาขาดหนึ่งอย่างแรง ตำหนิดด้วยเสียงดังลั่น

"เจ้าลืมคำสาบานเมื่อครูไปแล้วหรือ อยากให้หัวหน้าใหญ่นอนตายตาไม่หลับหรืออย่างไร ข้าจะคิดหาวิธีซ่อนร่างนางเอง เจ้าพาพี่น้องหนีไปก่อน จะปล่อยให้พวกทหารทำสำเร็จไม่ได้ รับหนีไป!"

ไฉหลงกัดฟันกรอด ฟีรองพูดถูก พวกเขาสูญเสียหัวหน้าใหญ่ไปแล้ว จะฝ่าฝืนคำสัญญาที่มีต่อกันไม่ได้ ต้องทำตามคำสั่งเสียสุดท้ายของนางให้สำเร็จ

"พี่น้องทุกคนตามข้ามา!"

ไฉหลงตะโกนออกคำสั่งด้วยเบ้าตาที่แดงก่ำ เขาชูดาบยักษ์ขึ้น พลางปล่อยพลังออกมาด้วยท่าทางคล้ายกระหายเลือด เร่งรีบพาเหล่าพี่น้องบุกทลายเส้นทางสายเลือดนี้ออกไป

พี่น้องหลายคนต่างชูดาบยักษ์ขึ้นสูง บุกออกไปด้วยความเดือดดาล เลือดร้อนพลางคำราม

หลังจากที่ทุกคนจากไปแล้วก็เหลือเพียงบุรุษผู้หนึ่งและสตรีนางหนึ่งบนพื้นหิมะ

สื่อไม่เจินจ้องสตรีที่นอนแน่นิ่งอยู่บนพื้น เขาค่อยๆ ซ้อนตัวนางขึ้นมาไว้ในอ้อมกอด โอบอุ้มร่างนางคล้ายกับโอบกอดสมบัติทั้งหมดเอาไว้

มีเพียงช่วงเวลานี้เท่านั้นที่เขาปิดบังความปรารถนาในดวงตาไม่มิด

"ข้าไม่เคยอยากให้ท่านตายเลย" เขาเอ่ยด้วยน้ำเสียงทุ้มต่ำแหบพร่า "แต่คิดไม่ถึงว่าท่านจะทุ้มสุดตัวเช่นนี้ ท่านไม่คำนึงถึงชีวิตตัวเองเลยแม้แต่น้อย"

เขาประทับจูบลงบนริมฝีปากนางพลางลูบไล้ไปบนเรือนร่าง แม้นางจะตายจากไปแล้ว ทว่าร่างนางยังคงอุ่น

เขาเฝ้าฝันอยากจะโอบกอดนางไว้เช่นนี้นานแล้ว ในความฝัน เขาทำกับนางมากกว่านี้อีก ทว่าในโลกแห่งความเป็นจริงเขาไม่เคยมี โอกาสได้แตะต้องนางเลย

เพราะนางไม่อนุญาตให้เขาทำ

นางไม่รู้ว่าเขาปรารถนาในตัวนางมากเพียงไร เพื่อให้ได้นางมา เขาสามารถทำได้ทุกอย่าง

"ทั้งๆ ที่ท่านกำลังจะสิ้นใจแต่ก็มีวพระวงถึงพี่น้องในค่าย ท่านมีเพียง ความกล้าหาญและน้ำใจอันเต็มเปี่ยม ในใจท่านเคยมีที่ว่างสำหรับข้า บ้างหรือไม่ เคยมีความรู้สึกทั้งข้าไม่ลงสันนิทหรือไม่ ท่านจะสวามิภักดิ์ ต่อทางการ ข้าก็ทำให้ท่านได้สมตั้งใจ แต่ยามที่ภารกิจสำเร็จท่านอยาก ถอยออกไป ต้องการออกพบเนจรไปเพียงคนเดียว เรื่องนี้ข้าไม่อนุญาต"

ความปรารถนาในใจเขาโดนความชั่วร้ายเข้าครอบงำนานแล้ว เพียงแต่เขาเก็บงำไว้ลึกเกินไป ลึกจนหัวใจเขาเจ็บแปลบ คล้ายหนอนพิษ คอยกัดกร่อนเลือดเนื้อของเขาทุกคืนวันทำให้เขานอนไม่หลับ ทนทุกข์ ทรมานราวกับกัดกร่อนไปถึงกระดูก มีเพียงการครอบครองและช่วงชิง มาเท่านั้นจึงจะชดเชยความว่างเปล่าในหัวใจได้

เขาอดจวบพลางพยายามจะฉีกเสื้อผ้านางออก แม้ว่าที่ว่างนาง จะมีโลहितไหลนองแต่เขาก็ยังปรารถนาในตัวนาง

จากนั้นเขาก็ต้องตกตะลึงโดยพลัน เงยหน้าขึ้นจ้องไปยังเบื้องหน้า อย่างตื่นตระหนก ไม่รู้ว่าที่ตรงนั้นมีบุรุษผู้หนึ่งมายืนอยู่ตั้งแต่เมื่อไร อีกฝ่ายกำลังจ้องมองมาทางเขาอย่างเงียบสงบ

บุรุษผู้นี้นัยนี้อยู่บนยอดหุบเขาอย่างไร้สัมผัสไร้เสียง พายุหิมะค่อยๆ

โหมกระหน่ำขึ้นอย่างรุนแรง อารมณ์ของเขาปลิวไปตามสายลม แต่เขากลับเย็นนิ่งราวขุนเขา ยืนตระหง่านราวต้นสน เห็นชัดว่ากำลังภายในของบุรุษผู้นั้นไม่ด้อยไปกว่าตนแน่

สื่อโม่เงินสีหน้าบึ้งตึง มองฝ่ายตรงข้ามด้วยแววตาโหดเหี้ยม

ฉูเหิงจื๋อขมวดคิ้วมุ่น จ้องมองบุรุษที่แผ่ความชั่วร้ายออกมาทั่วร่าง ผู้นี้ ริมฝีปากเขาเปื้อนเลือด สตรีในอ้อมกอดเขาเสื้อผ้าหลุดลุ่ย ภาพนี้ชวนให้นึกถึงสัตว์ร้ายที่กระหายเลือดแล้วกำลังดูดเลือดสดของสตรีนางนั้น

จากสายตาของฝ่ายตรงข้าม ฉูเหิงจื๋อก็ตระหนักได้ว่าตนเองไปขัดจังหวะเข้าแล้ว อีกฝ่ายเริ่มเกิดความอาฆาตมาดร้าย

"ควรให้ความเคารพต่อผู้ตาย เจ้าไม่ควรทำให้ร่างนางแปดเปื้อน"

ฉูเหิงจื๋อกล่าวเตือนอย่างเย็นเยียบ แม้พายุหิมะจะถาโถม ทว่าน้ำเสียงของเขาราวกับเอ่ยอยู่ข้างหู การใช้กำลังภายในถ่ายทอดเสียงเช่นนี้ก็หมายจะเตือนอีกฝ่ายว่าก่อนจะลงมือควรใคร่ครวญให้รอบคอบเสียก่อน

สื่อโม่เงินจ้องเขาอย่างน่าสะพรึง ทั้งๆ ที่ยังไม่ได้ลงมือต่อสู้กัน ทั้งสองฝ่ายต่างข่มขู่กันผ่านอากาศ

สื่อโม่เงินตระหนักดีว่าบุรุษผู้นี้คงจะรับมือได้ยาก หากผลิผลามลงมือไม่ว่าจะได้เปรียบ

เสียงเข่นฆ่าของเหล่าทหารดังมาอีกครา อีกชั่วครู่ก็คงจะโอบล้อมพื้นที่ตรงนี้ไว้ สื่อโม่เงินยังมีสีหน้าบูดบึ้ง ในเมื่อถูกสถานการณ์บีบคั้น เขาก็ทำได้เพียงถอยออกไปให้เร็วที่สุด

เขาปล่อยร่างสตรีในอ้อมกอดลง เกร่างพลันแหล่ลปไป ประเดี้ยวเดียวก็กลายเป็นเงาดำทะมึนหายวับไป

สตรีนางนั้นอนึ่งท่ามกลางพื้นหิมะอย่างสงบ นางหน้าตาสะสวย
เรือนผมยาวสยายรารกับเส้นไหม สีแดงสดทั่วร่างสะท้อนกับหิมะขาวโพลน
ราวดอกเหมยที่ออกดอกท่ามกลางพื้นหิมะก่อให้เกิดความงดงามโดดเด่น
ดูเหิงจื่อถอดเสื้อกันลมบนร่างออก ย่อตัวลงและคลุมบนร่างนาง
ด้วยตัวเอง

เขามองตรวจสอบร่างนาง ผู้ตายจากไปแล้วแต่กลับไม่ยอมหลับตา
ลง เห็นชัดว่ายามที่จากไปยังมีเรื่องพะวงอยู่

เขายื่นมือไปปิดตานาง ทว่าผู้ตายกลับไม่ยอมหลับตา เขาจึง
ถอนหายใจออกมา

"เสียดายที่ข้ามาช้าไปก้าวหนึ่ง ไม่มีโอกาสได้พูดคุยกับเจ้า หากเจ้า
ถูกใส่ร้ายหรือมีเรื่องที่ยังทำไม่สำเร็จ ข้าจะลอบตรวจสอบให้ชัดแจ้ง
มอบความเป็นธรรมให้กับค่ายของเจ้า เจ้าจงวางใจ จากไปเสียเถิด"

ครั้นกล่าววาทจานี้จบลงเขาก็ยื่นมือไปปิดตานางอีกครั้ง ราวกับ
วิญญูณมีจริง ดวงตาคู่นั้นปิดลงในที่สุด คล้ายได้รับการปลอบโยน
ไม่ยี่ดิด กลับไปอย่างสบาย

เยี่ยเฟิง...หัวหน้าใหญ่แห่งค่ายอูเจียงนำพาพี่น้องสองร้อยกว่าคน
ไปสวามิภักดิ์ต่อทางการ ทว่าระหว่างทางเสียชีวิตในวงล้อมของเหล่าทหาร
อายุยี่สิบปี ยังไม่ได้ออกเรือน

ไม่กี่วันหลังจากที่หัวหน้าใหญ่แห่งค่ายอูเจียงเสียชีวิต กวนอวินซี
บุตรสาวที่เกิดจากภรรยาเอกสกุลกวนก็กระโดดน้ำฆ่าตัวตาย

"คุณหนู!"

สาวใช้นามว่าจิ้นเซียงคุกเข่าร้องไห้โฮอยู่ริมทะเลสาบดิ่งดูดสายตา
ชาวบ้านที่เดินผ่านไปมาอยู่ไม่น้อย พวกเขาล้อมเข้ามาดูและชี้ไม้ชี้มือ
วิเคราะห์กันไปต่างๆ นานา

ที่แท้สตรีที่กระโดดน้ำมีฐานะไม่ธรรมดา เป็นบุตรสาวจากภรรยาเอก
ของใต้เท้าผู้ตรวจการประจำท้องที่ นางมีนามว่ากวนวินซี แม้จะถูกช่วย
ขึ้นฝั่งมาทันที แต่ก็คล้ายจะหมดลมเสียแล้ว

บุรุษที่ช่วยสตรีนางนี้ขึ้นมาบนฝั่งขมวดคิ้ว เขาแนบฝ่ามือกับ
แผ่นหลังของนาง ถ่ายทอดพลังแท้ช่วยชีวิตนาง เสียดยที่ถ่ายทอดพลัง
เข้าไปหลายครั้งก็ยังไร้การตอบสนอง ดูท่าคงหมดหวังแล้ว

"ไยเจ้าจึงคิดสั้นเช่นนี้เล่า" ชูเหิงจื่อถอนใจเอ่ยด้วยเสียงแผ่วเบา
วจากนี้คล้ายกับกล่าวกับสตรีนางนั้น ทว่าอีกฝ่ายกลับไม่ได้ยิน

"คุณชาย โปรดช่วยคุณหนูของบ่าวด้วยเถิดเจ้าค่ะ!"

จิ้นเซียงขอร้องพลางรำไห้ สีหน้านางตระหนกตกใจจนซีดเผือด

ชูเหิงจื่อส่ายหน้าให้นาง "นางหมดลมแล้ว"

"ไม่ ไม่นะเจ้าคะ คุณชายโปรดลองอีกสักครั้งเถิดเจ้าค่ะ! ขอร้อง
ท่านเถิดเจ้าค่ะ!"

จิ้นเซียงโขกศีรษะไม่หยุด หากคุณหนูสิ้นไป ชีวิตน้อยๆ ของนางก็
คงจะไม่รอด

แม้ว่าชูเหิงจื่อจะเป็นคุณชายผู้สูงศักดิ์จากตระกูลเสนาบดี ทว่า
เขาก็พอเข้าใจความลำบากของบ่าวไพร่

เจ้านายฆ่าตัวตาย สาวใช้ที่ปรนนิบัติอยู่ข้างกายไม่ได้ทำหน้าที่
อารักขาอย่างดี หลังกลับไปถ้าไม่โดนเขียนจนตายก็อาจจะถูกขายไปยัง

หอนางโลม

แม้จะเวทนาทว่าเขาก็ช่วยอะไรไม่ได้ คนตายไปแล้วเทพก็ไร้หนทางช่วยเหลือ เขาเพียงแต่คิดไม่ถึงว่าแม่นางกวนจะคิดไม่ตกมากกระโดดน้ำฆ่าตัวตายเช่นนี้ จะดีจะเลวอย่างไรก็มีส่วนเกี่ยวข้องกับเขา เขาจะพยายามอีกสักครั้งก็แล้วกัน

"ข้าจะลองดูอีกสักครั้ง"

ครานี้เขาวางฝ่ามือลงบนหน้าท้องของอีกฝ่าย แม้จะมีคนกล่าวไว้ว่าบุรุษสตรีไม่ควรแตะต้องตัวกัน ทว่าในภาวะคับขันก็ไม่ควรคิดเล็กคิดน้อยแล้ว

เขาเดินพล้งภายใน ส่งพลังผ่านฝ่ามือไปอย่างแผ่วเบา เพียงครู่เดียวสตรีนางนี้ก็พ่นน้ำออกมาซึ่งเป็นน้ำทะเลสาบที่อยู่ในท้องนาง

"แค่..."

"อ้อ! คุณหนูตอบสนองแล้วเจ้าคะ คุณชาย คุณหนูขยับตัวแล้วเจ้าคะ!"

คู่เหิงจื่อประหลาดใจมาก เห็นชัดว่านางหมดลมไปแล้ว ทว่านางยังสามารถกลับมาลืมหายใจได้อีกครา เขาเดินพล้งเพิ่มไปที่ฝ่ามือทันที ออกแรงกดหน้าอกนาง สตรีนางนี้ก็พ่นน้ำที่สะสมเอาไว้ออกมามากขึ้นตามคาด ขณะเดียวกันนางก็กระแอมกระไอออกมาหลายครั้ง นี่เป็นการฟื้นขึ้นมาจากความตายอย่างแท้จริง

เขาแอบถอนหายใจโล่งอก

ไม่ตายก็ดีแล้ว มิเช่นนั้นการที่นางมากระโดดน้ำเช่นนี้เขาก็ไม่รู้จะบอกกล่าวแก่สกุลกวนและสกุลจู่อย่างไร หากนางเสียชีวิตขึ้นมาจริง

สกุลลู่ก็จะกลายเป็นชีปากชาวบ้านไม่มากก็น้อย

แม้เริ่มแรกท่านปู่ของทั้งสองตระกูลจะหมั่นหมายกันผ่านทางวาจาเท่านั้น ไม่ได้แลกเปลี่ยนกันอย่างเป็นเรื่องเป็นราว ทว่าพอมีคนได้ยินเข้าก็มักจะตำหนิตามสกุลลู่ว่าตระกูลนี้ไม่รักษาคำมั่นสัญญา

อุเหงิจ้อมองบุตรสาวของสกุลกวนที่อยู่เบื้องหน้า ว่าที่ภรรยาในอนาคตที่ไม่มีที่ท่าว่าจะไปไหนได้ของเขา แล้วเขาเองก็ไม่ได้มีความรู้สึกต่อนางสักเท่าไร เนื่องจากนับแต่เข้าสู่วัยฉกรรจ์เขาก็ใช้ชีวิตอยู่ทางซีเป่ยเสียหลายปี ไม่ค่อยได้ไปมาหาสู่กับนาง มีวาสนาพบหน้ากันเพียงครั้งเดียวในงานฉลองวันเกิดครบสิบห้าปีของนาง

ผ่านมาสองปี เขาจำได้เพียงว่านางเป็นสตรีที่อ่อนโยนที่อายคิดไม่ถึงว่าครั้งที่สองที่ได้พบหน้าจะเป็นวันนี้

หากไม่ใช่เพราะเขาเดินทางผ่านมาแล้วบังเอิญพบเรื่องนี้เข้านางอาจจะตายไปแล้วก็ได้ นี่เกรงว่านางจะจงใจกระโดดทะเลสาบริมถนนที่เขาเดินทางผ่าน

ครั้นใคร่ครวญถึงจุดนี้ดวงตาเขาก็ดำมืด รู้สึกไม่พอใจเล็กน้อย

หากนางจงใจกระโดดน้ำตอนที่เขาเดินทางผ่าน บังคับให้เขาต้องช่วยชีวิต ชาวบ้านมากมายต่างก็ต้องรับรู้เรื่องนี้ เรียกได้ว่าสตรีนางนี้แผนสูงนัก

เดิมทีการถอนหมั้นนั้นเป็นความตั้งใจของท่านแม่ เขาก็ไม่ได้มีความเห็นขัดแย้งแต่อย่างใด การแต่งงานเป็นเรื่องใหญ่ ต้องให้บิดามารดาเป็นผู้ตัดสินใจ ในเมื่อการหมั้นหมายเป็นเรื่องเมื่อสิบปีที่แล้ว ท่านปู่และผู้อาวุโสอีกฝ่ายหมั่นหมายกันเพียงลมปาก สำหรับเขาแล้ว

ไม่ว่าจะสู้ขอหรือถอนหมั้นล้วนต้องให้บิดามารดาเป็นผู้จัดการ

บัดนี้บุตรสาวของสกุลกวนกลับมากระโดดน้ำเช่นนี้ เดิมทีเรื่องนี้เป็นเรื่องเล็ก มีคนล่วงรู้ไม่มาก ยามนี้เกรงว่าจะกลายเป็นเรื่องใหญ่แล้วสตรีกระโดดน้ำเพราะถูกถอนหมั้นจะเป็นผลเสียต่อชื่อเสียงสกุลอยู่ แล้วยังจะทำให้ท่านพ่อโดนศัตรูในราชสำนักโจมตีและเล่นงานจุดอ่อนได้ จะทำอะไรก็ยากลำบากยิ่ง

คิดมาถึงตรงนี้ฉู่เหิงจือก็พลันแสดงสีหน้าบึ้งตึง

เรื่องการถอนหมั้น แม้ฝ่ายเขาจะไม่ถูกอยู่ก่อน ทว่าในเมื่อสองตระกูลไม่ได้หมั้นหมายกันอย่างเป็นทางการการก่อกบฏผ่านมาหลายปีแล้ว บิดามารดาใคร่ครวญถึงเกียรติของฝ่ายสตรี เดิมทีคิดว่าจะจัดการอย่างเงียบๆ ไม่ทำให้เป็นเรื่องราวใหญ่โต เพียงส่งคนไปแจ้งเท่านั้น ใครจะคิดว่าบุตรสาวสกุลกวนจะมากระโดดน้ำ

นี่เท่ากับบีบบังคับให้สกุลฉู่ยอมรับการหมั้นหมายครั้งนี้ แม้เดิมทีฉู่เหิงจือจะไม่มีความรู้สึกใดๆ ต่อกวนอวี่นซี ทว่ายามนี้เขากลับเกิดความรังเกียจนางขึ้นมา

ครั้นเห็นนางค่อยๆ ลืมตาขึ้น เริ่มได้สติ สีหน้าเขาก็มีดครீมโดยพลัน "ฟื้นแล้วหรือ"

เมื่อเห็นว่ นางจู่ๆ ก็เบิกตาจ้องมองเขา เขาก็ร้องฮือเสียงเย็น เอ๋ด้วยเสียงเข้มว่า "บิดามารดาเป็นผู้มอบร่างกาย เรือนผม ผิวพรรณให้แก่เจ้า..."

เขายังกล่าวไม่ทันจบเสียง 'ผิวะ' ก็ดังขึ้น กำปั้นหนึ่งชกมาโดยไม่ทันได้ตั้งตัว โจมตีเขาจนทำอะไรไม่ถูก แม้เขาจะมีวรยุทธ์สูงส่งแต่ก็คิดไม่ถึงเลยว่าสตรีอ่อนแอที่เพิ่งฟื้นมาจากประตูดิจูจะมาชกหน้าเขา

ได้ พลังของกำปั้นนี้ไม่เบาเลยทีเดียว

ทุกคนที่อยู่ในเหตุการณ์ล้วนตะลึงงัน จิ้นเซียงย้งตื่นตระหนกจน
ไม่กล้าขยับ จ้องไปที่ดวงหน้างดงามอ่อนโยนซึ่งค่อยๆ มีเลือดไหล
ออกมา สีหน้าที่เคยสุภาพเรียบร้อยมาตลอดกลับค่อยๆ เปลี่ยนเป็นดุร้าย

อู๋เหิงจื่อคาดไม่ถึงเลยว่าเขาที่เป็นถึงคุณชายผู้สูงศักดิ์จะถูกสตรี
นางหนึ่งชกเข้า นี่นางกล้าเนรคุณหรือ คิดจะต่อต้านกันชัดๆ

"เจ้ากล้าชกข้า?"

เขาเอ่ยด้วยน้ำเสียงแผ่วเบาทว่ากลับเต็มไปด้วยความอันตราย
ราวกับพายุฝนที่กำลังตั้งเค้า ดวงตาคู่นั้นคล้ายพายุที่กำลังรวมตัวกัน
ราวกับเทพเจ้าแห่งความตายกำลังจับจ้องอยู่

กวนอวินชี้ขึ้นหน้าเขาด้วยไฟโทสะพุ่งพรวด

"แน่จริงก็มาสู้กันซึ่งๆ หน้า อย่ามาลอบยิงธนูทำร้ายผู้อื่น!" พวก
ทหารชั่ว อย่าคิดว่าจะฉวยโอกาสสังหารยามที่ข้าสลบได้เลย อยากจะ
ให้ข้าตาย มันไม่ยากถึงเพียงนั้นหรอก!

อู๋เหิงจื่อตะลึงตาค้าง เขาตื่นตระหนกกับท่าทางของนางที่เกิดขึ้น
โดยไม่มีเหตุผล

"เจ้าพูดอะไรออกมา"

สู้กันซึ่งๆ หน้า? ลอบยิงธนูทำร้ายผู้อื่น? นางกำลังพูดอะไรอยู่

เพียงแต่เขายังไม่ได้ถามให้ชัดเจน สตรีนางนี้ก็ตาเหลือกและ
ล้มลงไป

ครั้นกวนอวินล้มลง จิ้นเซียงย้งที่เดิมที่กำลังตระหนกตกใจก็ทำให้
ด้วยความร้อนใจอีกครา

เมื่อครูเขาสัมผัสได้ถึงพลังบ้ำเลือดของนาง และคำพูดของนาง ก็ชวนให้เขานึกสงสัย หรือว่าที่นางกระโดดน้ำเพราะถูกคนอื่นทำร้าย?

ไม่ว่าอย่างไรเขาก็ต้องสืบให้รู้เรื่องราวที่เกิดขึ้นกันแน่

เขาตีหน้าขมึนโดยพลัน ออกคำสั่งกับบ่าวไพร่ข้างกาย "ยกร่างแม่นางกวนขึ้นรถม้า ส่งนางกลับจวนสกุลกวน"

ครั้นเยี่ยเฟิงฟื้นขึ้นมาก็พบว่าวิญญาณตนมาอยู่ในร่างของผู้อื่น ร่างนั้นยังเป็นสตรีผู้อ่อนแอ นางงามหยาดเยิ้มมีชาติตระกูล แยกอะไรก็ไม่ได้ ถือของนิดหน่อยก็ไม่ไหว เดินเพียงไม่กี่ก้าวก็หอบ

เดิมทีนางเป็นโจรภูเขาที่ทางกรมหายหัว ทว่ากลับต้องมามีชีวิตใหม่ ในร่างของบุตรสาวขุนนางนามว่ากวนอวีนซี

หลังจากที่ตื่นตระหนกนางก็สงบจิตสงบใจลงโดยเร็ว

นางเป็นคนใจกล้า มีวรยุทธ์สูงส่งมาตลอด นางไม่เคยตอบสนองต่อเหตุการณ์ด้วยการตระหนกตกใจ ยิ่งอยู่ในสถานการณ์อันตรายนางยิ่งสุขุมเยือกเย็น

หลังจากผ่านพ้นความงงงั้นนั้นมานางก็ยอมรับความจริงได้อย่างรวดเร็ว ไม่ว่าจะชีวิตใหม่ในร่างใดก็ล้วนไม่สำคัญ สิ่งสำคัญคือนางมีชีวิตรอดกลับมา ส่วนภารกิจที่ยังไม่สำเร็จนางก็ต้องมาจัดการต่อให้ลุล่วง

อย่างแรกต้องทำความเข้าใจกับฐานะใหม่ของนางเสียก่อน

กวนอวีนซี อายุสิบเจ็ดปี เป็นบุตรสาวคนโตของใต้เท้าผู้ตรวจการในเมืองฉางโจว เพราะถูกตระกูลเสนาบดีฉูถอนหมั้นจึงคิดไม่ตก

ไปกระโดดน้ำฆ่าตัวตาย

"เจ้าว่าอะไรนะ" กวนอวินสีประหลาดใจยิ่งนัก

จินเซียงเห็นคุณหนูหน้าถอดสีจึงเพิ่งรู้ว่าตนพลั้งปากไป
รีบคุกเข่าลงยอมรับผิด

"บ่าวพลั้งปากไปเจ้าคะ บ่าวไม่ควรพูดถึงเรื่องถอนหมั้นอีก ทำให้
คุณหนูเสียใจ ขอคุณหนูโปรดลงโทษบ่าวเถิดเจ้าคะ" จินเซียงเอ่ยพลาง
ร่ำไห้ น้ำมูกน้ำตาไหล

กวนอวินสีบอกมือโดยพลัน "ไม่ใช่เรื่องนี้ ประโยคก่อนหน้านี้จะ
ถอนหมั้น เจ้าพูดใหม่อีกรอบซิ"

จินเซียงตะลึงงัน ครุ่นคิดไปมาแล้วพิมพ์ว่า "ว่าที่สามีของคุณหนู
คือคุณชายฉู่..."

"ประโยคก่อนหน้านี้มันอีก"

"เอ่อ...ตระกูลเสนาบดี?"

"ใช่ ประโยคนี้ เจ้าบอกว่ากวน...ข้าหมายความว่าข้าหมั้นหมายไว้
กับตระกูลเสนาบดี?"

"ใช่เจ้าคะ..."

กวนอวินสีกะพริบตาปริบๆ ที่แท่นงักพื้นคันทันซีพมาในร่างของบุตรสาว
ของกวนปิง แล้วยังหมั้นหมายไว้กับคุณชายตระกูลเสนาบดีด้วย?

ดีเลย! สวรรค์มีตาโดยแท้ ให้โอกาสนางได้มีชีวิตใหม่ในสกุลกวน
นี้ไม่เท่ากับช่วยเหลือนางหรือ นางมีฐานะใหม่ก็จะกระทำการใหญ่
ได้อีกครั้ง ช่างประเสริฐนัก

"ไม่ผิด ผู้ตรวจการเป็นเพียงแค่นางชั้นหก เป็นขุนนางตัวเล็กๆ

ตัดสินใจทำเรื่องใหญ่ไม่ได้หรอก อย่างมากก็เป็นได้เพียงหมากของผู้อื่นเท่านั้น หากเป็นขุนนางใหญ่ขึ้นสามขั้นไปก็ดีนะสิ แต่ไม่เป็นไร ตระกูลเสนาบดีเป็นถึงขุนนางใหญ่ขึ้นสอง...ช้าก่อน..." นางหันไปถามจิ้นเซียง "เจ้าว่าข้าถูกถอนหมั้น คนจากตระกูลเสนาบดีนึกเสียใจจึงไม่มาสู่ขอข้า?"

จิ้นเซียงขอโทษขอโพย นางอยากจะร้องไห้แต่ร้องไม่ออก "จิ้นเซียงพลั้งปากไปแล้วเจ้าคะ..."

"อย่าเพิ่งพูดเรื่องพลั้งปาก พูดมาตามตรงก็พอ ข้าถูกถอนหมั้นจริงๆ หรือ"

จิ้นเซียงไม่กล้าปิดบังนางจึงพูดไปตามจริงอีกรอบ ในใจคิด คุณหนูคงได้รับความกระทบกระเทือนจริงๆ ด้วย จนถึงบัดนี้นางยังยอมรับเรื่องถอนหมั้นไม่ได้ คุณหนูทั้งรักและนับถือคุณชายคู่มานานหลายปี...

ครั้นได้ยินเรื่องถอนหมั้น กวนอว้นซีเพียงแต่รู้สึกเสียตาย

"โยไม่ให้ข้าไปมีชีวิตรใหม่ในร่างนางสนม"

หากนางได้มีชีวิตรใหม่อยู่ข้างกายฮ่องเต้ นางก็จะได้ใช้อำนาจจริงแก่คนอื่นได้...จู่ๆ นางก็รู้สึกถึงแววตาที่คอยสอดส่องจากด้านข้าง ครั้นหันไปก็สบตาเข้ากับจิ้นเซียงที่กำลังมองตรวจสอบอยู่

"คุณหนู ท่านจำไม่ได้หรือเจ้าคะ"

กวนอว้นซีปิดบังความเจ้าเล่ห์ในดวงตาไว้ เย่อย่างไรแต่ยงสา "ไม่มีอะไร ตั้งแต่ตอนที่ข้ากระโดดน้ำจนถึงยามนี้สมองยังคงเลอะเลือนลืมนไปหลายเรื่อง กวน...ท่านพอคงเสียใจมากกระมัง"

น่าแปลก บุตรสาวกระโดดน้ำ มารดามาเยี่ยมเยียนแล้ว ไยจึงไม่เห็นว่าเป็นห่วงเลย

"นายท่านไปหาคุณชายฉู้เจ้าค่ะ"

"คุณชายฉู้คือใคร"

พอโพล่งวาจานี้ออกไปนางก็เห็นจิ้นเซียงอ้าปากค้าง กวนอวี่นซีตระหนักได้ว่าตนพูดผิดอีกแล้ว รีบยื่นมือไปดันคางจิ้นเซียงให้ปิดปาก

"เฮ้อ เจ้าคงไม่รู้ การกระโดดน้ำจะกระทบกระเทือนไปถึงสมอง เจ้าลองเล่ามาให้ข้าฟังทีละเรื่อง ไม่น่าว่าคุณหนูของเจ้าอาจะฟื้นฟูความจำได้ กลับมาแข็งแรงโดยเร็ว"

โชคดีที่จิ้นเซียงไม่เฉลียวฉลาดและไม่มีไหวพริบเอาเสียเลย คุณหนูก็หุนหันพลันแล่น สาวใช้ข้างกายก็ทิ่มเข้าไปอีก มิน่าเล่าถึงได้กระโดดน้ำ คิดจะจบชีวิตน้อยๆ นี่ละ

จากการชักนำของนาง จิ้นเซียงก็เล่าเหตุที่กวนอวี่นซีกระโดดน้ำ และผลที่ตามมารอบหนึ่ง ทั้งยังเล่าถึงความสัมพันธ์ของสกุลกวนและสกุลฉู้จากรุ่นปู่จนมาถึงรุ่นนี้ แม้จะไม่ได้พูดถึงรายละเอียดใหญ่น้อย ทว่าก็เล่าประเด็นสำคัญส่วนใหญ่

เยี่ยเฟิงที่ได้ฟื้นคืนชีพมาใหม่ ตั้งแต่นี้ต่อไปนางก็จะกลายเป็นกวนอวี่นซี นางไม่แสร้งจะถูกถอนหมั้นหรือไม่ และไม่สนฐานะคุณหนูในตระกูลขุนนางแม้แต่น้อย ยิ่งไม่สนว่าผู้ที่สามีจะรักใคร จะสู่ขอใคร สิ่งที่น่าสนใจก็คือฐานะใหม่นี้จะให้นางทำภารกิจได้สะดวกและมีเงื่อนไขที่เป็นประโยชน์

จากวาจาของจิ้นเซียงก็พอรู้ว่ากวนอวี่นซีเป็นสตรีที่อยู่แต่ในเรือน อารมณ์อ่อนไหว และดื้อดึงทำเรื่องไม่เป็นเรื่อง เช่นนั้นจึงไปกระโดดน้ำเพียงเพราะถูกบุรุษถอนหมั้น

แผ่นดินกว้างใหญ่ ไม่มีลูกท้อลูกนี้ไปเด็ดลูกพลับอีกลูกแทน
ไม่มีดอกโบตั๋นดอกนี้เปลี่ยนเป็นดอกกล้วยไม้แทนก็ได้!

แน่นอนว่าเป็นเพียงความคิดของหัวหน้าใหญ่ค่ายคูเจียงเท่านั้น
นางไม่มีทางจะเข้าใจความอ่อนไหวและเปราะบางในใจของคุณหนู
ผู้สูงศักดิ์ผู้ว่ารักลูกท้อหรือดอกโบตั๋นนั่นมากเพียงใด

หัวหน้าใหญ่จากค่ายบนภูเขาไม่เคยยึดติดกับเรื่องเล็กน้อย นาง
รู้เพียงว่าการสามารรมีชีวิตรอดต่อไปได้คือสิ่งที่สำคัญที่สุด

กวนอวี่นซึ่งช่วยโอกาสหลายวันนี้แกล้งป่วยพักผ่อนอยู่ในห้อง
นางต้องทำความเข้าใจกับร่างนี้ว่าจะใช้สอยอะไรได้บ้าง

กวนอวี่นที่อายุน้อยกว่านางสามปี เดี่ยวกว่าครึ่งศีรษะ เวกก็บางกว่า
หนึ่งซุน* แท้ก็เล็กกว่าครึ่งซุน

พลังช่วงกลางของร่างกายไม่เพียงพอ จุดตันเถียน** ตื้นเขิน
อ่อนกำลัง ปกติใช้ชีวิตอยู่แต่ในเรือน ไม่ได้ออกกำลังกาย ยามเดินพลังจึง
เปลี่ยนเวลากว่าปกติสองเค่อ*** เรื่องเหล่านี้นับว่ายังไม่แรงด่วน เรื่องเดียว
ที่ต้องรีบก็คือวรยุทธ์ ครั้นพูดถึงเรื่องนี้นางก็อยากด่าคนนัก

ร่างใหม่นี้สวยสดงดงามแล้วมีประโยชน์อะไร ยามนี้วรยุทธ์ของนาง
เหลือเพียงเจ็ดส่วนเท่านั้น

เจ็ดส่วน! ลดลงไปตั้งสามส่วน! สามส่วนคือเท่าไร! ข้าต้องใช้เวลา
ฝึกทักษะถึงห้าปีเชียว!

เดิมที่ยามนางเดินพลังก็สามารถโค่นต้นไม้ขนาดสองคนโอบลงได้

* ซุน เป็นหน่วยมาตรวัดของจีนสมัยโบราณ เทียบความยาวประมาณ 1 นิ้ว ระยะ 10 ซุนเป็น 1 ฉือ (เชี่ยน)

** จุดศูนย์กลางของพลังงานในร่างกาย มีทั้งหมด 3 จุด คือตันเถียนบนอยู่บริเวณหว่างคิ้ว ตันเถียนกลาง
อยู่บริเวณใต้หัวใจ และตันเถียนล่างอยู่บริเวณใต้สะดือ

*** เค่อ หน่วยนับเวลาของจีนที่มีมาตั้งแต่ในสมัยโบราณ เทียบเวลาประมาณ 15 นาที

แต่ยามนี้โค่นได้เพียงต้นไม้อันเล็ก ๆ เท่านั้น

เดิมทีวิชาตัวเบาของนางสามารถกระโดดไปได้สูงถึงห้าฉ้อ* ยามนี้เหลือเพียงสามฉ้อครึ่ง

แต่ก่อนนางสามารถกระโดดไปไกลถึงห้าจั่ง** ยามนี้กระโดดได้แค่เพียงสามจั่ง

เดิมทีนางยกก้อนหินก้อนใหญ่ได้ ยามนี้ต้องระวังว่าจะถูกก้อนหินทับเอา

ขณะที่ขว้างอาวุธลับไป ความแม่นยำนั้นไม่มีพลาด แต่ระยะทางกลับไม่ถึง ผลไม้บนต้นไม้ยังแขวนอยู่ที่เดิม ทว่าอาวุธลับกลับโดนรังผึ้งที่อยู่ด้านล่าง ทำให้นางหนีแทบไม่ทัน

กวนอวินซึ่งขมวดคิ้วมุ่นพลงไคร่ครวญอย่างหนัก ในที่สุดนางก็คิดตก เกิดเป็นคนมักต้องมีได้มีเสีย ฐานะบุตรสาวตระกูลขุนนางนี้เป็นประโยชน์ต่อตัวนาง ทว่าก็ต้องแลกมากับร่างที่เปราะบางเกินไปร่างนี้

คิดไปในทางที่ดี อย่างน้อยที่สุดก็ยังมีความมีจุมูก เรื่องวรยุทธ์ค่อยฝึกใหม่ก็แล้วกัน

ในเวลากลางวันนางจะเงียบไม่พูดไม่จา อย่างมากก็เรียกจิ้นเซียงสาวใช้ข้างกายมาสอบถามเรื่องราว ถ้ามีคนมานางก็จะแสร้งทำเป็นอ่อนแอต้องพักผ่อนเพื่อไม่ให้ใครพบเห็นความผิดปกติ

ยามค่ำคืนนางสกดจุดนอนหลับของสาวใช้แล้วย้ายร่างอีกฝ่ายขึ้นเตียง

* ฉ้อ (เซี่ยะ) เป็นหน่วยวัดความยาวของจีนสมัยโบราณ เทียบระยะประมาณ 10 นิ้ว หรือหนึ่งส่วนสามเมตร ปัจจุบันยังใช้คำนี้ในความหมายว่า 'พูด'

** จั่ง เป็นหน่วยมาตรวัดของจีน เทียบได้ระยะประมาณ 3.33 เมตร

หลังจากปล่อยผ้ามาลงมานางก็แอบหนีออกไป แสดงวิชาตัวเบา
เหาะขึ้นไปบนหลังคา ทว่านางกลับคิดว่าไม่ถึงขอบหลังคา พลาดไป
ไม่กี่ซุน คล้ายกับวานรแขวนค้ำอยู่ที่ชายคาแกว่งไปมา จากนั้นนาง
ก็ใช้ทั้งสองมือปีนป่ายขึ้นไปจนสำเร็จ

ครั้นออกมานอกกำแพงสูงของจวนสกุลกวนนางก็ปิดบังร่องรอย
มาตลอดทาง หลบหลีกพวกลาดตระเวนพวกเฝ้าประตูเมืองเข้าไปในอิ้วจวง
อิ้วจวงก็คือสถานที่ใช้จัดเก็บศพโดยเฉพาะ นางสืบข่าวมาแล้วว่า
ร่างเดิมของนางถูกเก็บไว้ที่นี่

ภายในเรือนมิดครึม มีศพตั้งเรียงอยู่มากมาย นางค่อยๆ เดินคลำทาง
ไปพลางหยิบกลักจุดไฟขึ้นมาจุด ตรวจสอบทีละศพอย่างละเอียด

เมื่อเห็นศพของพี่น้องในหลายวันก่อน ดวงตานางก็แสดงความ
ปวดใจออกมา

ศพของพี่น้องจากค่ายบนภูเขาสืบหาศพที่สละชีวิตนอนเรียงราย
อยู่บนพื้น ทุกคนล้วนต่อสู้มากับนาง เนื่องจากเสียชีวิตมาอย่างไม่เกินสามวัน
กอบกู้ภัยมานี้เป็นเหตุหมันต์ ดังนั้นศพจึงยังคงไม่เน่าเปื่อย ไม่ส่งกลิ่นเหม็น

กวนอวินชี้หลังตาลง หลังจากสงบใจได้นางก็ลืมตาขึ้น ในสายตานาง
ล้วนเป็นภาพที่สงบและเยียบงัน

นางเลิกเสื่อฟางขึ้นมา มองไปที่ละศพ เมื่อนางหาศพตนเองพบก็
ตะลึงงันไปในทันใด

นี่คือความรู้สึกที่ประหลาดนัก แทบไม่ยากเชื่อแต่ก็เศร้าใจอยู่บ้าง

นางมองดูตนเองนอนหลับตาอยู่ตรงนั้นอย่างสงบคล้ายว่าหลับไป
กระนั้น เรื่องราวในอดีตราวกับเพิ่งเกิดขึ้นเมื่อวาน ครั้นฟื้นขึ้นมาอีกครั้ง

ทุกสิ่งล้วนแปรเปลี่ยน นางกลับกลายเป็นอีกคนหนึ่งไปแล้ว

กวนอู้นั่งมองร่างของตนที่นอนอยู่ตรงนั้นด้วยความหนาวยะเยือก
หลังจากเจียบไปได้ชั่วครู่ร่างก็สูดหายใจเข้าลึกๆ

ช่วงเกิด เป็นเพียงศพเท่านั้น ถือเสียว่าเปลี่ยนเรือนที่พักแล้วกัน!
ตอนนี้ร่างยังมีเรื่องสำคัญต้องจัดการ

เมื่อนางเลิกเสื้อฟางขึ้นทั้งหมดก็ต้องตกตะลึงอีกครั้ง

เดิมทีนางเลิกเสื้อฟางเพียงเล็กน้อย เห็นเพียงดวงหน้ายังไม่เห็น
เรือนร่าง ยามนี้จึงพบว่าร่างนางถูกห่อคลุมด้วยเสื้อกันลมสีดำ

นี่คือเสื้อกันลมของบุรุษ ปกเสื้อปักด้วยขนหมาป่าอย่างดีไว้โดยรอบ
เนื้อผ้าชั้นดี แล้วยังปักลวดลายดอกกล้วยไม้ไว้ที่ปลายปกเสื้อ

น่าแปลก หลังจากที่นางตาย ใครกันที่ห่อร่างนางด้วยเสื้อกันลมชั้นดี
เช่นนี้ รวากับที่กำลังแสดงถึงความเคารพและรักทะนุถนอมต่อผู้ตาย
กระนั้น

นางยื่นมือไปลูบเนื้อผ้าอย่างเบามือ เป็นเนื้อผ้าชั้นดีจริงๆ ช่างอบอุ่น
เหลือเกิน มันห่อหุ้มร่างเดิมของนางไว้ ทว่าก็แผ่แผ่ความอบอุ่นมายัง
หัวใจในร่างใหม่นี้ด้วย

นางยกมูมปาก ในใจคิดว่าหรือจะมีใครแอบหลงรักนางอยู่

นางเผลอยิ้มออกมาพลางส่ายหน้า ไม่ว่าอย่างไรก็ต้องขอบคุณ
คนผู้นั้นที่ยังรักษาเกียรติไว้ยามที่นางตาย

นางคลำไปบนร่าง เพียงชั่วครู่ก็เจอสิ่งที่ตามหาพลันถอนหายใจ
โล่งอก โชคดีที่ของสิ่งนี้ยังอยู่ คืบนี้นับว่ามาไม่เสียเที่ยว

เหตุที่นางมาที่นี่ก็เพื่อจะเอาตราประทับหินอันนี้กลับไป

ตราประทับหินนี้ถูกแกะสลักขึ้นเป็นพิเศษและเป็นสิ่งของแทนตัวนาง
นางเย็บติดด้านในกางเกงตรงช่วงเอว โชคดีที่ไม่มีใครพบเห็น ครั้น
มีตราประทับหิน นางก็จะมีจุดเชื่อมโยงกับตนเองในชาติก่อนได้ สามารถ
จัดการเรื่องราวได้สะดวกขึ้น

นางห่อตราประทับหินไว้ในผ้าอย่างระมัดระวัง บรรจุลงในกล่อง
จากนั้นก็ใส่ลงไปในถุงผ้าที่เอว

แสงไฟสว่างไสวเล็กน้อยคล้ายกับมีลมพัด นางตกตะลึงโดยพลัน
จึงหันหน้าไปทันที ทันใดนั้นก็เห็นเงาร่างสูงเพรียวยืนอยู่ที่หน้าประตู
และแววตาเฉียบคมคู่นั้นกำลังจ้องมาที่นางอย่างเย็นเยียบ

2

"เจ้าเป็นใคร"

น้ำเสียงของบุรุษผู้นี้ช่างทุ้มต่ำและมีพลัง เสียงนั้นดังมาในคำคืนอันมืดมิด ดังก้องราวเสียงของหินที่โยนลงไปใบบ่อน้ำเก่าๆ

กวนอวี่นซีรำร้องในใจว่าแยءแล้ว นางตกใจแทบแยء ดึกดื่นเช่นนี้ยังมีคนไม่หลับไม่นอนแล้วมาที่อี่จวง? หากไม่เห็นว่าเขามีเงานางคงจะนึกว่าเจอผีเข้าจริงๆ เสียแล้ว

นางขมวดคิ้วมองตรวจสอบฝ่ายตรงข้าม บุรุษผู้นี้สวมอาภรณ์สีขาวยสะอาดทั้งยังสวมหน้ากากสีเงินอีกด้วย เมื่อเทียบกับนางที่แต่งกายด้วยอาภรณ์และหน้ากากสีดำทะมึนช่างดูต่างกันโดยสิ้นเชิง หากมีบุคคลที่สามอยู่ในเหตุการณ์ไม่ว่าใครคนผู้หนึ่งอาจจะนึกว่านางและเขาเป็นยมทูตขาวดำก็เป็นได้!

นางเพ็งจะรู้สึกตัวตอนที่เขาเข้ามาด้านในแล้ว เห็นได้ชัดว่าสัมผัส

ทั้งหกของนางแย่งลงมา

กวนอวินชี้ยื่นมือไปหยิบเสื้อฟางขึ้นมามัดม้วนเดิม ถึงอย่างไรนางก็ได้ของที่ต้องการแล้ว จุดประสงค์ของการมาในคืนนี้สำเร็จจุลวง ดังนั้นก็ฉวยโอกาสหนีดีกว่า

"คิดจะหนีหรือ"

ฉู่เหิงจื้อตะคอกเสียงเย็น ตัวเขายังมาไม่ถึง ทว่าพลังกระบี่โจมตีมาก่อน

กวนอวินชีรีบหลบเป็นพัลวัน บนไหล่รู้สึกเจ็บแปลบ พลังกระบี่กรีดเสื้อขาด ผากระอยแผลไว้หนึ่งรอย

นางยังไม่ทันได้หอบหายใจพลังกระบี่ของอีกฝ่ายก็มาถึงตัว ภายใต้อาการกดดันทำให้นางต้องรีบชักดาบออกมาจับมือ

ภายในอึ้งจว ทั้งสองคนต่อสู้ฟาดฟันด้วยดาบและกระบี่

สถานการณ์เช่นนี้ไม่เป็นประโยชน์ต่อนางเลย วรยุทธ์ของนางเหลือเพียงเจ็ดส่วน กำลังภายในเองก็ไม่เพียงพอ ตอนนี้นางกำลังพยายามปรับตัวกับร่างนี้อยู่ คล้ายกับว่าสวมรองเท้าที่ไม่พอดีกับเท้า อย่างไรก็ตามนั้น ยามต้องการจะแสดงเพลงดาบออกมา ถ้าไม่คาดคะเนระยะใกล้ไปหนึ่งซุนจนฟันไม้โดนก็เคลื่อนไหวเข้าไปเล็กน้อย

นางรำร้องในใจว่าแย่อีกครั้ง สมอนางยังจำกระบวณท่าได้แล้ว จะมีประโยชน์อะไร นางทำเหมือนเดิมทุกอย่าง กระบวนท่าทั้งหมดถูกต้อง แต่กำลังไม่เพียงพอ!

ปากเสื้อ* ด้านซา ดาบในมือนางถูกปิดตกลงไปทันใด ปลายกระบี่

* ปากเสื้อ หมายถึงบริเวณง่ามมือระหว่างนิ้วโป้งและนิ้วชี้

อันเย็นยะเยือกจีมาถึงลำคอ

"บอกชื่อเจ้ามา มิเช่นนั้นกระบี่ของข้าจะไม่ปรานีเจ้า" เขาเอ่ยเตือนด้วยน้ำเสียงเย็นเยียบ

"ท่านจอมยุทธ์ ผู้น้อยมีนามว่าหลี่ซือ อาศัยในหมู่บ้านสกุลหวัง อยู่ในลำดับที่แปด ปกติขายไข่ม้วนซีฟ ท่านโปรดปรานผู้น้อยด้วยเถิด!" นางเอ่ยด้วยเสียงแหบพร่า

"ดึกคืนป่านนี้เจ้ามายังอึ้งงวด้วยเหตุใด"

"ท่านจอมยุทธ์ ในอึ้งงวล้วนมีแต่คนตาย ผู้น้อยคงไม่อาจมาขโมยเงินที่นี้ได้กระมัง"

ฉูเหิงจื่อหรีดน้ำจ้องฝายตรงข้าม สายตาอันเฉียบคมเหลือบไปมองด้านข้างแวบหนึ่ง มือที่ถือพัดจีบไวยื่นไปทางศพนั้น เขาอยากจะเลิกเสื่อฟางขึ้นมา ครั้นกว่นอวี่นซีเห็นถึงสถานการณ์ ทั้งสองมือก็รีบยื่นมากดเสื่อฟางเอาไว้

"ห้ามดูนะ!"

เมื่อครุ่นางรีบร้อนจึงไม่ได้คลุมเสื่อกันลมให้กับศพเรียบร้อยดี!

ฉูเหิงจื่อเห็นนางลุกลี้ลุกลอนเช่นนี้ก็ยิ่งแน่ใจว่าต้องมีปัญหา เมื่อครุ่นางต้องค้นศพนี้แน่ แล้วถ้าเขาอยากจะได้ดู ใครก็ห้ามไม่ได้ทั้งนั้น

ครั้นเขาโบกพัดในมือ สายลมแรงก็พัดไป แค่เสื่อฟางคงทนต่อการทำลายล้างของกำลังภายในไม่ได้จึงแหลกสลายออกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย เผยให้เห็นศพสตรีที่อยูเบื้องล่าง

ฉูเหิงจื่อตะลึง นึกไม่ถึงว่าเบื้องล่างเสื่อฟางผืนนั้นจะเป็นร่างของสตรีในสภาพเกือบเปลือยเปล่า เขารู้จักนาง นางก็คือหัวหน้าใหญ่

แห่งค่ายอุเจี๋ย

"ลามก..."

เสียงกรีดร้องของสตรีทำให้ฉู่เหิงจืดจางใจแทบแย่ ตัวกระปี่สั่นเทา ทำให้เล็งไม่แม่น

กวนอวี่นซึ่งช่วยโอกาสนี้รีบหยิบเสื้อฟางด้านข้างม้วนศพนั้น แล้วแบกศพกำลังจะวิ่งหนี นี่คือการปล้นศพชัดๆ

ฉู่เหิงจืดหยิบก้อนหินก้อนเล็กขึ้นมาตีไปโดนเส้นเอ็นที่ข้อพับ ขานางพอดี ฝ่ายตรงข้ามร้องออกมาพลางล้มลง ศพสตรีที่ทอดไว้ก็ร่วงลงบนพื้นกลิ้งไปรอบหนึ่ง

เขาเดินมายังเบื้องหน้า ใช้กระบี่จี้ลงไปที่ตัวนาง

"เจ้าเป็นใคร ไยมาขโมยศพในอุ้งแขนยามค่ำคืนเช่นนี้"

กวนอวี่นซึ่งบันดลโทสะทันที พุดก็พุดสี ข้ากลัวใครที่ใดกัน!

นางกระโดดลุกขึ้นจากพื้น ไม่แยแสต่อปลายกระบี่ของเขา ดึงผ้าดำที่ใช้ปิดหน้าลงเผยให้เห็นดวงหน้าที่แท้จริง

ฉู่เหิงจืดประหลาดใจยิ่ง เขาจ้องนางอย่างไม่อยากเชื่อ

แสงไฟสะท้อนดวงหน้าที่งดงามนั้น เป็นนางจริงๆ ด้วย!

เขาคาดไม่ถึงจริงๆ และด้วยเหตุนี้ทำให้กวนอวี่นซึ่งได้ที นางลงมืออย่างรวดเร็ว ดึงหน้ากากของเขาลงมาด้วย

ครั้นเห็นหน้าตาที่แท้จริงของฝ่ายตรงข้าม นางก็จ้องเขาอย่างงัน

เบื้องหลังหน้านากนั้น ใบหน้าอันหล่อเหลาสะท้อนเข้าสู่ดวงตานาง สิ่งที่ตั้งดูตลึงตาไม่ใช่คิ้วที่คมเข้ม ดวงตาที่เป็นประกาย จมูกที่โด่งเป็นสัน หรือริมฝีปากบางอันน่าหลงใหล ทว่าเป็นรอยขี้ข้างใหญ่ตรงกลางใบหน้า

นางกระจ่างแจ้งในทันใดแล้วเอ่ยกับเขาด้วยใบหน้าเคร่งขรึม "การถูกทำให้เสียใจไม่ใช่ความผิดของท่าน คราวนี้ข้าล่วงเกินท่านแล้ว ข้าขอคืนหน้ากากให้ท่าน" ที่แท้เขาก็ใช้หน้ากากปิดบังความอัปยศณ์

แววตาอันเฉียบคมของฉู่เหิงจื่อราวกับอยากรู้อะไร "ข้าก็ต้องขอขอบคุณในฝีมือของแม่นางกวน"

นางประหลาดใจยิ่ง "ท่านรู้จักข้าด้วย?"

"แล้วเจ้าว่าอย่างไรเล่า" เขาเอ่ยด้วยน้ำเสียงน่าสะพรึง

นางมองตรวจสอบเขาพลางพึมพำ "ข้าก็รู้สึกว่าคุณน่าจะอยู่ข้าง"

ฉู่เหิงจื่อยิ้มเย็น "กวนอว้นซี เจ้ากลับแสร้งเป็นไม่รู้ ข้าฉู่เหิงจื่อคงมองเจ้าผิดไปแล้ว"

ฉู่เหิงจื่อ? นางรู้สึกประหลาดใจอีกครา มิน่าเล่านางถึงรู้สึกคุ้นหน้า ที่แท้รอยช้ำดวงนี้เป็นผลงานยิ่งใหญ่ชิ้นแรกของนางหลังจากที่พ้นคืนชีพมาอีกครั้ง

"ที่แท้ท่านก็คือคุณชายฉู่เอง! หึ กลางค้ำกลางคืนไม่นานอน ท่านจะมาเล่นสนุกอะไรหรือ"

นางรู้เรื่องราวทั้งหมดหลังจากฟื้นขึ้นมาจากจีนเตียงแล้ว ทั้งยังรู้ว่ากวนอว้นซีตัวจริงกระโดดน้ำเพราะถูกทางตระกูลเสนาบดีขอลอนหมั้น

นางไม่ได้มีแผลใจหรือภาระทางใจกับบุรุษผู้นี้ แล้วนางก็ไม่เชื่อว่าเขาจะกล้าสังหารนาง

ฉู่เหิงจื่อดีหน้าขรึม นึกไม่ถึงว่าคนที่ประมือกับตนจะเป็นกวนอว้นซี เขายิ่งแปลกใจว่านางก็มีวรยุทธ์ด้วย? ไม่เคยได้ยินมาก่อนเลยว่าแม่นางกวนฝักวรยุทธ์ ยิ่งไม่ต้องพูดถึงว่านางจะบุกอู่จวงในยามวิกาล

กวนอวีนซี⁺ไม่รอให้ฉู่เหิงจื่อเอ๋ยปาก นางชิงเตือนชู่ขวัญเขาก่อน

"ปิดตาเสีย ห้ามแอบดู!"

นางเดินลากขาที่ด้านขวาไปรีบเก็บศพของตนเอง *ช่วยจริงๆ ทั้งตาย ทั้งสูญเสียพรหมจรรย์แล้วก็ช่างเถอะ นี่ยังมาลืมนี่เป็นท่าอีก*

ฉู่เหิงจื่อหันหน้าหนีพลางเก็บกระบี่ ขมวดคิ้วมุ่น เขารู้สึกว่า สตรีนางนี้จัดการยากอยู่บ้าง จู่ๆ ก็ไม่รู้ว่าจะจัดการนางเช่นไรดี ยิ่งสงสัย ในการปรากฏตัวของนางด้วย

แม้พวกเขาทั้งสองจะถูกคลุมถุงชน ทว่าฉู่เหิงจื่อใช้ชีวิตอยู่ในเมืองอื่น มาหลายปี กลับมายังเมืองหลวงน้อยครั้ง ด้วยเหตุนี้จึงไม่คุ้นเคยกับ กวนอวีนซี⁺ผู้เป็นว่าที่ภรรยา รู้แต่เพียงว่านางก็เหมือนบุตรีสาวขุนนาง คนอื่นๆ ใช้ชีวิตอยู่แต่ในเรือนมาตั้งแต่เล็ก เขารู้จักนางเพียงเท่านี้ แต่ไม่เคยได้ยินมาก่อนว่านางมีวรยุทธ์

ทว่าตั้งแต่วันที่เขาถูกนางชกโดยไม่มีสาเหตุ เขาก็จำนางได้ขึ้นใจ

กวนอวีนซี⁺เก็บศพของตนเองแล้วยกขึ้นไปวางบนกระดานไม้ ครั้นหันมาก็ยังคงเห็นฉู่เหิงจื่อจ้องมาที่นางอย่างเย็นเยียบ นางก็ถึงตา กลับอย่างไม่วางใจ

"คิดไม่ถึงจริงๆ ว่าโจรที่บุกมาที่อู่จวงในยามวิกาลก็คือคุณหนูสกุลกวน และที่เกินความคาดหมายยิ่งกว่าก็คือแม่นางกวนมีวรยุทธ์ด้วย"

"ข้าก็คิดไม่ถึงจริงๆ ว่าจะมีพวกบ้ากามบุกรุกเข้ามาในอู่จวง ยามวิกาล ที่แท้ก็เป็นคุณชายฉู่ และที่ยิ่งเกินความคาดหมายก็คือ คุณชายฉู่ต้องการจะลวนลามศพสตรี"

ฉู่เหิงจื่อหน้าถอดสีในทันที เอ่ยด้วยสຸ້มเสียงน่าสะพรึง

"เจ้าพูดบ้าอะไร"

"ข้าพบคนเช่นไรก็พูดจาเช่นนั้น ที่ท่านเห็นร่างเกือบเปลือยเปล่าของสตรีก็แะอยู่แล้ว นี่ยังอยากจะลูปคำอีก"

"เหลวไหล!"

"ในเมื่อเหลวไหล ท่านก็อย่าไปมองอย่าไปลูปคำสิ!" นั่นคือเรือนร่างของนางที่เกือบจะเปลือยเปล่า นางเสียเปรียบโดยแท้

"เจ้าอย่าเปลี่ยนเรื่อง ข้าถามเจ้า เจ้ามาทำอะไรที่นี่"

"ข้าสงสัย มาดูไม่ได้หรือ แล้วท่านมาทำอะไรที่นี่ อยากปลุกปล้ำศพหรือ"

สีหน้าของหญิงจื่อเปลี่ยนเป็นน่าสะพรึงกลัว "จะพูดจาอะไรกระวังด้วย"

"ท่านลืที่ต้องระวัง ถ้าท่านกล้าจะต้องตัวนางอีก ข้าจะตัดมือท่านเสีย!"

หญิงจื่อขมวดคิ้ว สัมผัสได้ว่าอีกฝ่ายโมโหมากจริงๆ

อึ้งวงแห่งนี้เก็บศพของพวกโจรภูเขาที่ถูกปราบไปเมื่อหลายวันก่อน เขามาที่นี่ก็เพื่อสืบคดี ส่วนนางมาทำอะไรกันแน่ พอนึกได้ว่านางเป็นห่วงศพนั้นเช่นนี้ก็อดสงสัยไม่ได้

"เจ้ามีความสัมพันธ์อะไรกับสตรีนางนั้น"

"เกี่ยวอะไรกับท่านด้วย"

"ที่นี้ล้วนมีแต่ศพโจรภูเขา เจ้ากลับเข้ามาในยามวิกาล ต้องครึกษ์ที่เฝ้าอึ้งวงสลบ ต่อมๆ มองๆ พลิกศพนั้นศพนี้ ทำให้คนต้องสงสัยว่าเจ้ามีความสัมพันธ์กับคนเหล่านี้ หากเรื่องนี้ลือออกไปเกรงว่าพอถึงเวลานั้นได้ทำทวนจะเป็นที่สงสัยว่ามีส่วนรู้เห็นกับโจร"

เดิมทีคิดว่าถ้าเอ่ยเช่นนี้จะเห็นภาพนางตื่นกลัว ใครจะไปรู้ว่านางไม่กลัวลูกกลนสักนิด เอ่ยด้วยน้ำเสียงแผ่วเบาเนิบช้า "สกุลกวนมีส่วนรู้เห็นกับโจรผู้ร้าย เรื่องนี้ไม่แปลกเท่าไร แต่ถ้าหากสกุลฉูมีส่วนรู้เห็นกับพวกโจร นั่นถึงจะเป็นข่าวใหญ่!"

ครั้นเอ่ยถึงตรงนี้ก็เห็นดวงตาของฉูเหิงจื่อแฝงด้วยรังสีอำมหิตไว้ตามคาด ทว่านางยังยิ้มอย่างเจ้าเล่ห์

"บิดาของท่าน ได้ทำเสนาบตีคงมีศัตรูในราชสำนักไม่น้อยกระมัง หากโดนฝ่ายศัตรูจับจุดอ่อนนี้ได้ได้ทำเสนาบตีก็คงจะต้องปวดหัวเป็นแน่"

"ดูท่าแม่นางกวนจะเป็นน้ำนิ่งไหลลึก ข้าคงประเมินเจ้าต่ำไป"

ยามนี้กวนอวินซึ่งเผชิญหน้ากับเขาที่โทสะกำลังพลุ่งพล่านแต่ก็ไม่เกรงกลัวสักนิด นางต่อสู้อัดฟันมาเป็นแรมปี ไยจะต้องตื่นตระหนกกับเรื่องแค่นี้เล่า

ถึงจะโดนฉูเหิงจื่อจับได้ที่ตนแอบย่องออกมาจากจวนในยามวิกาลแล้วอย่างไร เขาสงสัยนางแล้วอย่างไร เรื่องเหล่านี้ไม่ต้องกังวลใจเสียด้วยซ้ำ

ทั้งสองประจันหน้ากันครู่หนึ่ง บรรยาการคล้ายเครื่องสายที่ซึ่งตึงตึงก็ไม่ยอมอ่อนข้อให้กัน จู่ๆ สีหน้าเขาก็เปลี่ยนไปทันใด ไม่จำเป็นต้องพูดจา เขายื่นมือออกไปอย่างรวดเร็วหมายจะควบคุมตัวนาง ปิดปากนางไว้ แล้วรีบแลลบกายไปซ่อนตัวในที่ลับ

กวนอวินที่ไม่ตื่นนอนแม้แต่น้อย ไม่ต้องเอื้อนเอ่ยนางก็รู้ว่ามิสิ่งผิดปกติเกิดขึ้น ฉูเหิงจื่อต้องสัมผัสได้ถึงความผิดปกติเล็กน้อยด้านนอกแน่

แม้นางจะไม่รู้สึกถึงอะไรเลย แต่นางก็พอดูการเคลื่อนไหวของเขาค่อยๆ
อยู่บ้าง

ลูเหิงจื่อสัมผัสได้ว่ามีคนมาจริง เดิมคิดว่านางจะขัดขึ้น ในยาม
คับขันอาจจะต้องตื่นางจนสลบ แต่กลับคิดไม่ถึงว่านางจะยอมร่วมมือ
โดยง่าย

นางสะกิดหลังมือเขาที่ปิดปากนางอยู่อย่างไม่พอใจ บอกเป็นนัย
ให้เขาเอามือออก เขาเหลือบมองนางปราดหนึ่งจึงยอมเอามือออกอย่าง
เสียบกริบ ทว่ามืออีกข้างหนึ่งยังกุมตัวนางไว้

ยามที่นางนำผ้าสีดำมาปิดหน้าตนเองเขาก็สวมหน้ากากกลับคืน
เช่นกัน ทั้งสองคนล้วนจับจ้องไปที่ประตู น่าแปลก ยามนั้นนอกจาก
พวกเขาแล้วยังมีใครที่ว่างงาน ลอบเข้ามาในอุโมงค์เพื่อดูศพอีก

เพียงชั่วครู่ประตูก็ค่อยๆ เปิดออก เงาดำทะมึนลักลอบเข้ามา
คนผู้นั้นสวมเสื้อผ้าสีดำ คาดผ้าสีดำไว้บนใบหน้า

กวนอวี่นซีสัมผัสได้ถึงแววตาอันเฉียบคมที่ยิงตรงมา ไม่ต้องอธิบาย
นางก็รู้ว่าเขาคิดอะไรอยู่ ดวงตาเขากำลังเอ่ยว่าบุรุษชุดดำคนนั้นเป็น
พวกเดียวกับนาง

นางถลึงตาใส่เขาเป็นการคัดค้าน ใครบอกว่าใส่ชุดดำเหมือนกัน
ต้องเป็นพวกเดียวกัน ไม่น่าว่าคนคนนั้นอาจซื้อชุดมารากร้านเดียวกัน
ก็ได้!

เห็นเงาสีดำนั้นเข้ามาด้อมๆ มองๆ พลังยื่นมือไปเลิกเสื้อฟาง
มองไปที่ละศพ ทำเช่นเดียวกับนาง

ลูเหิงจื่อหรีต่าจ้องนางราวกับกำลังพูดว่าเจ้ายังมีอะไรจะแก้ตัว

อีกหรือไม่

นางค้อนขวับ คร้านจะไปสนเขา แต่ก็รู้สึกวุ่นวายแปลก

นางมาเพื่อหาตราประทับหินของตน คนชุดดำที่กำลังเลิกเสื้อฟาง
หาศพคนนั้นเขากำลังหาอะไรอยู่

ซัก่อน เขาพลิกหาศพไปเช่นนี้ ไม่ใช่จะพลิกมาถึงร่างข้าหรือ
แล้วบนร่างข้าเสื้อผ้าขาววัน...

คูंहึงจื๊อที่กำลังจ้องคนผู้นั้น นึกไม่ถึงว่าจู่ๆ สตรีข้างกายจะตะโกน
แหกปาก

"ห้ามแตะต้องนะ!"

เสียงนี้สร้างความตื่นตระหนกให้แก่คูंहึงจื๊อจนมือเขาที่กำลังกำกระบี่
ลั่นเทา สตรีข้างกายนางนี้ไม่คำนึงถึงคำเตือนของเขาเลย ซี่ไปที่คนชุดดำ
พลางดำกราด

"ถ้าเจ้ากล้าแตะต้องนาง ข้าจะจี้มตาเจ้าให้บอด!"

คูंहึงจื๊อกระตุกมุมปาก เขาคว้าตัวสตรีที่ควบคุมตัวเองไม่อยู่นางนี้
อย่างจนปัญญา พุดตามจริง เขามองนางไม่ออกเลย

หลังจากที่คนชุดดำตะลึงพริ้งเพริด ไม่พุดพรั้งทำเพลงอะไรก็อุ้มศพ
สตรีที่เป็นหัวหน้าใหญ่แห่งค่ายอุยเจียงแล้ววิ่งหนีไป

มาขโมยศพอีกคนแล้ว

คูंहึงจื๊อถอนใจ เขารู้สึกกังวลอยู่บ้าง ทว่าผีเท้ากลับไม่ซาลงสักนิด
ตามอีกฝ่ายไปติดๆ รวากับลมพายุ

กวนอิมที่ระเบิดอารมณ์ทันใด ถึงกับมีคนกล้ำมาขโมยร่างนาง?
ถึงจะเป็นร่างที่มีบาดแผลพยุไปทั่วตัว แต่นั่นก็เป็นศพของนางนะ!

นางจะทนเห็นตนเองที่ตายแล้วยังไม่สงบสุขได้หรือ นางรีบตามหลัง
อุ้งเหงือไปทันที

นางก่นด่าอยู่ในใจ ถ้านางรู้ว่าคนที่มาขโมยร่างนางเป็นใคร นางจะ
ชั๊ดอีกฝ่ายจนสะบักสะบอม เปลื้องผ้าให้หมดแล้วแขวนอยู่ที่หน้าประตู
หอนางโลมให้ผู้คนได้ชื่นชมพลางชี้ไม้ชี้มือ

เห็นชัดว่าฝ่ายตรงข้ามเตรียมการมาเป็นอย่างดีซ้ำยังมีคนรับช่วงต่อ
อีกคนสกัดอุ้งเหงือไว้แล้วต่อสู้พาดฟันกับเขา

ครั้นกวนอวินติดตามมาถึงก็เห็นภาพที่อุ้งเหงือพาดฟันกับคนชุดดำ
อย่างดุเดือด ส่วนคนชุดดำอีกคนก็กำลังอุ้มร่างนางวิ่งหนีไปอีกทาง
นางรีบก้าวขาวิ่งตามไปทันที

แม้วิชาตัวเบาและวรยุทธ์ของนางจะเหลือเพียงแค่เจ็ดส่วนจาก
ของเดิม ทว่าอีกฝ่ายแบกร่างของนางทำให้ฝีเท้าช้าลง ดังนั้นนางจึงสุด
ลมหายใจเข้าลึกๆ กระโจนตัวไปไม่กี่ครั้งก็ตามคนผู้นั้นจนทัน

นางยกเท้าถีบหลังของอีกฝ่ายอย่างไร้ปราณีทำให้กำลังภายใน
ของอีกฝ่ายติดขัดแล้วตกลงมาจากกลางเวหา

กวนอวินที่รำร้องในใจว่าแยะแล้ว นางลืมนึกว่าร่างของตนเอง
ยังอยู่ในกำมือของฝ่ายตรงข้าม ร่วงลงไปเช่นนี้เกรงว่าร่างนั้นคงแหลก
ไม่เป็นชิ้นดี เป็นศพที่ไม่ครบสามสิบสอง

นางกำลังนึกโมโหอยู่ แต่กลับพบว่าก่อนที่จะร่วงลงถึงพื้นคนชุดดำ
คนนั้นก็ถอดร่างนางแน่นไม่ยอมปล่อย ทั้งยังใช้ร่างของตัวเองรองรับ
ร่างนางไว้ยามที่ตกถึงพื้น เขาถึงกับยอมแลกชีวิตเพื่อปกป้องร่างนาง

กวนอวินที่ร้อนลงสู่พื้นอย่างปลอดภัย นางจึงคนชุดดำอย่างอึ้งๆ

จู่ๆ ก็รู้สึกคั่นหน้าเป็นอย่างยิ่ง เห็นว่าฝ่ายตรงข้ามลุกขึ้นมาโดยเร็ว เขา
จึงนางอย่างระแวดระวังแล้วยังไม่ลืมปกป้องร่างนั้นราวสิ่งล้ำค่า
คล้ายกลัวนางจะขโมยไป

เนื่องจากทั้งคู่ต่างปิดบังใบหน้าดังนั้นจึงไม่เห็นหน้าตาของอีกฝ่าย
เปาะแสเดียวที่เหลือคือดวงตา กวนอวินซึ่งจ้องอีกฝ่ายนิ่งแล้วยังแข็ง
เรียกชื่อเขา

"อาไฉ?"

ครั้นอีกฝ่ายได้ยินเสียงเรียกจากนางก็เบิกตากว้าง เพราะอาไฉ
คือชื่อเล่นของเขา บนโลกนี้คนที่จะเรียกเขาเช่นนี้มีเพียงสองคนคือ
หัวหน้าใหญ่และหัวหน้ารอง

"เจ้าคือไฉกลางจริงหรือ"

มีเพียงหัวหน้าใหญ่ที่เรียกเขาว่าไฉกลาง เขาเบิกตากว้างราวเห็นผี

"เจ้าเป็นใคร"

เป็นเสียงของน้องสาม เป็นเขาจริงๆ ด้วย! กวนอวินซึ่งเบิกบานใจ
ยิ่งนัก

"อา! ที่แท้ก็เป็นเจ้า ไยไม่บอกข้าแต่แรก"

กวนอวินซึ่งประหลาดใจระคนดีใจ และในขณะที่เดียวกันก็กระจำจั่ง
น้องสามมาเพื่อเก็บศพนาง เช่นนั้นนางก็รู้แล้วว่าคนชุดดำอีกคนคือใคร

"มีเพียงเจ้ากับหัวหน้ารองหรือ ไชวโหวกับพังหู่มาด้วยหรือไม่"

ไฉกลางได้ยินนางเรียกชื่อตนก็ตะลึงจะแ่ยอยู่แล้ว คิดไม่ถึงว่านาง
จะเรียกพี่รองและคนอื่นๆ ด้วย

"เจ้าเป็นใครกันแน่"

"ข้าคือ..."

กวนอวินซึ่งชะงักทันที นางคงจะเอ่ยออกไปไม่ได้ว่านางคือหัวหน้าใหญ่ที่ฟื้นคืนชีพขึ้นมาใหม่ ถ้าเขาไม่คิดว่าเป็นผีสิงแปลก นางเปลี่ยนความคิดโดยพลัน ดึงผ้าดำที่ปิดหน้าลง ฉีกยิ้มกว้างให้เขา

"ข้าเป็นน้องสาวร่วมสาบานกับหัวหน้าใหญ่"

ไฉหลงตะลึงไปอีกครา คิดไม่ถึงว่าพอนางดึงผ้าดำลงจะเผยให้เห็นดวงหน้างดงามอ่อนหวาน รูปร่างน่าดึงดูดใจ ดวงตาเป็นประกายราวสายธารา ดูคล้ายคุณหนูผู้งามหยาดเยิ้มที่อยู่แต่ในเรือน

เขาแสดงสีหน้าสงสัย "น้องสาวร่วมสาบาน? ไยข้าจึงไม่เคยได้ยินหัวหน้าใหญ่พูดถึง"

"เพราะว่าเป็นความลับระหว่างข้ากับนางอย่างไรเล่า ยังไม่ต้องพูดถึงเรื่องนี้ พวกเจ้ามาเพื่อเก็บศพหัวหน้าใหญ่หรือ"

"ใช่แล้ว พวกเรามาที่นี่เพื่อขโมยศพของหัวหน้าใหญ่ ไม่ให้ศพของนางถูกทิ้งอยู่ภายนอก"

กวนอวินซึ่งรู้สึกซาบซึ้งใจยิ่ง ไม่เสียแรงที่เป็นพี่น้อง ไม่เสียแรงที่ชีวิตก่อนนางยอมเสี่ยงชีวิตเพื่อพวกเขา ช่างมีน้ำใจและจงรักภักดียิ่งนัก ในเมื่อน้องรองและน้องสามมา เรื่องราวทั้งหมดก็จัดการได้ง่ายขึ้น

"ประเสริฐนัก เช่นนั้นเจ้าถอดเสื้อของเจ้าออก" นางออกคำสั่ง

ไฉหลงอิงไปโดยพลัน "อะไรนะ"

"เสื้อผ้าของหัวหน้าใหญ่ขาดวิน ยามนี้ใช้เพียงเสื้อฟางห่อร่างเอาไว้ เป็นการไม่เหมาะสมอย่างยิ่ง เจ้าจงถอดเสื้อออกมาให้นางสวม"

ครั้นไฉหลงได้ฟังก็รู้สึกว่ามีเหตุผล ขณะที่เขากำลังจะถอดเสื้อ

จู่ๆ ก็อิงไป ในใจรู้สึกว่ามันแปลกนัก ไยพอนางเอ่ยวาจาเขาก็ทำตาม
เช่นนี้แล้ว

เขาชะงักเพียงชั่วครู่แล้วก็ถอดเสื้อต่อ กำลังจะเลิกเสื้อฟางขึ้นก็โดน
นางห้ามปรามทันควัน

"ช้าก่อน"

"มีอะไรอีก" เขาขมวดคิ้ว

"เจ้าเป็นบุรุษ หรือเจ้าอยากจะสวมเสื้อให้นาง?" กวนอวินชี้ถลึงตา
ใส่เขา

โหลกลางอิงไป ไม่รอให้เขาได้ตอบสนองนางก็รับเสื้อไปพลง
ออกคำสั่ง

"หันหน้าไป ห้ามแอบมองนะ"

เขาอ้าปากอยากจะพูดอะไรบางอย่าง แต่เมื่อเห็นนางยังเบิกดวงตา
กว้างขึ้น จ้องมาด้วยโทสะ คำพูดก็ติดอยู่ที่คอหอยอย่างประหลาด

"ยังไม่หันไปอีก? อะไรที่ไม่สมควรดูก็อย่าดู เข้าใจหรือไม่"

จากการที่นางถลึงตาใส่ เขาก็ทำได้เพียงหันหลังให้อย่างเก้อเขิน
ในใจคิดว่าสตรีนางนี้หัวแข็งพอตัว แล้วก็นึกแปลกใจไยตนเองจึงเชื่อฟัง
นางเช่นนี้ ทั้งๆ ที่เพิ่งพบหน้ากันเป็นครั้งแรก

ครุ่นคิดไปมาจู่ๆ เขาก็กระจ่างแจ้งแก่ใจ จริตสตรีนางนี้พูดจาและ
ถลึงตาใส่เหมือนหัวหน้าใหญ่ไม่มีผิด

โหลกลางมีรูปร่างสูงใหญ่ เสื้อของเขาที่มีขนาดใหญ่ไปด้วย พอ
สวมไปก็ปกปิดร่างนางได้ ในที่สุดกวนอวินซึ่งก็ถอนหายใจโล่งอก จะดีแล้ว
อย่างไรก็ต้องรักษาชื่อเสียงของร่างนี้ไว้ ถึงจะตายไปแล้วความบริสุทธิ์

ก็ยังสำคัญยิ่งนัก ยามตายสวมแค่ผ้าขาวนุ่งเป็นการเสื่อมเสียชื่อเสียง
อย่างยิ่ง

"เสร็จแล้ว เจ้ากร่างของหัวหน้าใหญ่กลับไปยังค่ายบนภูเขาก่อน
ฝังในผืนดินที่อุดมสมบูรณ์ตรงหลังเขา ที่ที่ดูเทียนสื่อ* ที่ครั้งก่อนเจ้า
พนันจิวไผ่** แพ้แล้วไปกระโดดน้ำ"

ไฉกลางตะลึงงัน "เจ้ารู้ได้อย่างไร"

กวนอวินซียิ้มเจ้าเล่ห์ "ข้ายังรู้ด้วยว่าครั้งนั้นที่เจ้าแพ้ เจ้าถอดกระตัง
กางเกง! ข้าถูกหัวหน้าใหญ่ใช้เท้าถีบลงน้ำ"

ไฉกลางอ้าปากกว้าง ชี้ไปที่นางอย่างไม่อยากเชื่อ

"นางบอกเจ้าแม้กระทั่งเรื่องนี้หรือ"

"ข้าไม่ใช่เพื่งบอกไปหรือว่าข้าเป็นน้องสาวร่วมสาบานกับหัวหน้าใหญ่
นางบอกข้าทุกอย่าง แม้แต่เรื่องที่เจ้ามีปानดำที่ก้นนางยังบอกข้าเลย"

นางไม่ได้มองไปที่ไฉกลางที่ตาแทบจะกล่นออกมา สั่งการต่อไปว่า
"จำไว้ว่าจะต้องฝังตรงนั้น เพราะเบื้องหลังเป็นขุนเขา เบื้องหน้าเป็นสายน้ำ
ทอดสายตามองไปยังภูเขามะได้ ชมสายฝนและเมฆา ต้นไม้ใหญ่
ปกคลุมเย็นสบาย เป็นสถานที่ที่หัวหน้าใหญ่ชื่นชอบเป็นที่สุด เข้าใจ
หรือไม่"

"เข้าใจแล้ว..."

เดิมทีไฉกลางยังระแวงอยู่บ้าง ครั้นได้ยินว่านางรู้กระทั่งว่าเขามี
ปานดำที่ก้นก็ไม่นึกสงสัยอีกต่อไป รับคำอย่างว่าง่าย ต่อมาก็ยิ่งไปอีก

* เทียนสื่อ (Celestial stone) หรือหินจากสรวงสวรรค์

** จิวไผ่ เป็นชื่อของเกมการพนันของจีนที่เล่นโดยใช้ลูกเต๋าหรือแต้มโพเงิน ในสมัยก่อนจะใช้กระดูกในการเล่น
มีลักษณะคล้ายกับโดมิโน

ไยตนต้องเชื่อฟังนางอีกแล้วเล่า

"เอละ จัดการตามนี้ เจ้าพาร่างหัวหน้าใหญ่หนีไปก่อน ข้าจะไปล่อ
อีกคนให้หัวหน้ารองปลื้มตัวมาได้" พอโผล่มาจากรั้วออกไปกวอนวินซี
ก็หมุนกายเดินกลับ ไม่สนว่าใจกลางจะตกลงหรือไม่

ยามที่นางเดินกลับไปก็เห็นว่าสองคนนั้นกำลังฟาดฟันกันอยู่
รอบด้านมีใบไม้ร่วงหล่น กิ่งไม้ล้มต้นขาดสะบั้น ประมือกันราวเพลิงปะทุ
กวอนวินซีหลบอยู่ในที่ลับแล้วมองไป ในใจคิดว่าอู่เหิงจือผู้นี้
เป็นน้ำนิ่งไหลลึกเช่นกัน แม้นางจะเป็นหัวหน้าใหญ่ ทว่าอันที่จริงวรยุทธ์
ของน้องรองเหนือกว่านาง เขาคือมือหนึ่งของค่ายอูเจียง ทว่าสามารถ
ประมือกับอู่เหิงจือได้แค่เสมอเท่านั้น หากยังดิ่งดันต่อไปจนพวกทหาร
เข้ามาช่วยด้วยน้องรองคงจะปลื้มตัวได้ยาก นางต้องออกโรงช่วยน้องรอง
สักหน่อย

นางหยิบก้อนหินก้อนเล็กมาจากพื้นแล้วโยนขึ้นลงอยู่ในมือ

นางยังจำได้ว่าเมื่อครู่มีคนเล่นงานนางก่อนทำให้นางล้มไม่เป็นท่า
ทำมาอย่างไรก็ต้องตอบแทนกลับไปเช่นนั้น แล้วนางจะไม่ตอบแทน
ได้อย่างไรกัน

นางเล็งไปที่แผ่นหลังของอู่เหิงจือแล้วตีดนิ้วออกไป

อู่เหิงจือพลันรู้สึกว่าแผ่นหลังด้านขวา เนื่องจากตื่นตระหนก คนทั้งสอง
ที่เดิมที่ประมือเสมอกัน เพราะเหตุนี้ทำให้เขาตกเป็นฝ่ายเสียเปรียบ
ฝ่ายตรงข้ามจึงได้ทีฉวยโอกาสนี้ซัดพลังฝ่ามือมาที่เขา ส่วนเขาเองก็ต้อง
รับพลังฝ่ามือนั้นอย่างไม่ทันได้ตั้งตัว กำลังภายในกระทบเข้าหากัน
ตัวเขากระเด็นไปหลายจั้ง

เขารีบทำให้ร่างของตนสงบลงโดยไว เดินพลั้งเพื่อกดพลังภายในช่องท้องเอาไว้ เมื่อเห็นอีกฝ่ายกำลังจะหนีเขาก็คิดจะไล่ตามไปอีกครา ว่าอาวูลับอีกอย่างหนึ่งก็พุ่งมาทันควัน

เขารับอาวูลับนั้นไว้ด้วยมือข้างเดียว เป็นก้อนหินก้อนหนึ่ง แฉกตาที่อยากสังหารคนยิงตรงไปทางอาวูลับนั้นอย่างดุคั่น แฉกกายพุ่งไปทางคนที่ลอบโจมตี

กวนอวินชี้ยื่นรอกเขาอย่างสงบ ไม่หลบไม่หนี นางเท้าสะเอว รอกเขาอยู่

ครันดูเหิงจ้อมองเห็นชัดเจนว่าเป็นนาง กระปี่ในมือก็เอียงเฉียดดวงหน้านางไปอย่างน่าหวาดเสียว แหว่งไปที่ต้นไม้ด้านข้าง เกิดเสียงดังขึ้น และในที่สุดลำต้นก็หักสะบั้นลง

เขาพลิกตัวไม่กี่ครั้งก็ถึงถึงพื้น เก็บกำลังภายใน จับจ้องนางด้วยสีหน้าเขียวคล้ำ

"เจ้าลอบโจมตีข้า?"

"ใช่" นางตอบอย่างไม่กลัวเกรง

"เจ้าเป็นพวกเดียวกันจริงๆ ด้วย"

"ใช่"

เขากระเียบเข้ามาใกล้นางในทันใด พลังอันน่าเกรงขามครอบคลุมรอบตัวนาง น้ำเสียงน่าสะพรึงกลัว แผ่ด้วยคำเตือนให้ระวังชีวิต

"อย่าคิดว่าข้าไม่กล้าฆ่าเจ้านะ"

ลมหายใจของเขาเข้ามาใกล้นาง กลิ่นอายทั่วร่างเย็นยะเยือก ทว่าในเมื่อกวนอวินชี้กล้ายอมรับก็กล้ารับผลที่จะตามมา

"หากข้าคิดจะทำร้ายท่านจริงคงไม่ใช่เพียงก้อนหินหรือก แต่คงจะ
ใช้ดาบแทน และจะเล็งไปยังจุดตาย ไม่ใช่แค่เส้นเอ็น"

เขาถึงตาจ้องนาง แม้จะเดือดดาล แต่เขาก็ตระหนักได้ว่าที่นาง
พูดเป็นความจริง เมื่อครุ่นนางมีโอกาสทำร้ายเขาได้ และเพราะนางไม่ได้
ทำ ดังนั้นเขาจึงไม่ลงมือกับนาง

"พวกนั้นคือใคร"

"พวกเขามาเก็บศพแค่ศพเดียวเท่านั้น ท่านก็อย่าคิดเล็กคิดน้อยกับ
คนตายเลย" พอกวนอวินชี้พูดจบ นางก็หมุนกายเตรียมจากไป

"หยุดเดี๋ยวนี้ละ!"

กวนอวินชี้ชะงักฝีเท้า หันหน้ามามองเขา รอคอยด้วยความสงบ

"เจ้ายังไม่ได้อธิบายให้ข้าฟังเลยว่าคืนนี้เจ้าลอบเข้ามายังอู่จวง
ด้วยเหตุใด แล้วเจ้ามีความสัมพันธ์อะไรกับศพสตรีนั้น"

"ศพสตรีนั้นคือเยี่ยเฟิง หัวหน้าที่ใหญ่แห่งค่ายอุยเจียง นางถูกขุนนาง
ทุจริตทำร้ายและปลุกปล้ำ"

"เจ้ารู้ได้อย่างไร"

"ข้ายังรู้อีกว่าโจรภูเขาค่ายอุยเจียงเตรียมที่จะสวมักดีต่อ
ทางการ และในวันนั้นเยี่ยเฟิงก็พาพี่น้องโจรภูเขามาต้อนรับพวกทหาร
ใครจะไปคิดว่าทหารเหล่านั้นไม่ได้มาเพื่อรับพวกเขาเข้ากอง แต่จะมา
ฆ่าปิดปากต่างหาก"

ฉู่เหิงจื่อหรีตาลง ถามซ้ำอีกครั้ง "แล้วเจ้ารู้ได้อย่างไร"

นางยกมุมปากยิ้ม "เพราะวันนั้นข้าอยู่ในเหตุการณ์ด้วย"

ฉู่เหิงจื่อประหลาดใจโดยพลัน จ้องไปที่นางอย่างไม่อยากเชื่อ

"เจ้าอยู่ในเหตุการณ์ด้วย?"

"ใช่! สำหรับทุกคนในค่ายอุเจียงแล้ววันนั้นถือเป็นวันที่เต็มไปด้วยความหวัง เดิมทีพวกเขาก็เป็นเพียงชาวบ้านธรรมดาที่อยู่ในกฎระเบียบแต่ขุนนางท้องถิ่นกลับรับสินบน ทำผิดกฎหมาย ทำให้พวกเขาจากจนขึ้นแค้น ผู้คนมากมายไม่มีข้าวจะกิน เก็บภาษีแพง และบีบบังคับจนผู้คนอดอยากปากแห้ง ต้องขายที่ดิน ขายบ้าน ทำยที่สุดก็ต้องขายภรรยาและลูก บีบบังคับจนชาวบ้านอยู่ต่อไปไม่ได้ จึงต้องรวมตัวกันเป็นโจรไปลักขโมยข้าวสารอาหารแห้งจากขุนนาง นี่เรียกว่าขุนนางบีบบังคับชาวบ้านต่อต้าน หากพวกเขากินอิ่มนอนหลับใครจะอยากเป็นโจร"

กวนอวินชี้เห็นฉู่เหิงจื่อแสดงสีหน้าไม่คาดฝันก็ยิ้มเย็นพลางเอ่ยต่อไปว่า "เดิมทีนี่กว่าพอเปลี่ยนขุนนางแล้วพวกเขาจะดีกับชาวบ้านสักหน่อย ขุนนางคนนั้นยังบอกว่านี่ล้วนเป็นความผิดของขุนนางคนก่อนขอเพียงบรรดาโจรยอมสวามิภักดิ์ต่อทางการ ทางการก็จะยอมให้ความยุติธรรมแก่ชาวบ้าน ใครจะไปรู้ว่าหมาป่าตัวหนึ่งเพิ่งจากไปก็มีเสืออีกตัวมาอีก ขุนนางคนก่อนเพียงละโมภอยากได้เงินของชาวบ้านแต่คนนี้ก็กลับต้องการชีวิตพวกเขา"

ครั้นกวนอวินชี้เอ่ยมาถึงตรงนี้นางก็จ้องมองฉู่เหิงจื่อไม่พูดอะไรอีก หมุนกายเตรียมจะจากไป

ที่นางเล่าเรื่องเหล่านี้ให้ฉู่เหิงจื่อฟังเพราะนางมีเหตุผล

ข้อแรก นางเดาว่าที่ฉู่เหิงจื่อมายังอู่จวงในยามวิกาล เขาจะต้องกำลังสืบอะไรอยู่แน่ ภายในอู่จวงล้วนมีแต่ศพของบรรดาพี่น้องโจรภูเขา ดังนั้นนางเดาว่าสิ่งที่ฉู่เหิงจื่ออยากจะตรวจสอบจะต้องมีความเกี่ยวข้อง

กับการปราบกลุ่มโจรในครั้งนี้

ข้อที่สอง นางด้วยฐานะของคุณหนูสกุลกวน ทำให้นางได้รู้ว่าบิดาของฉู่เหิงจือยังเป็นเสนาบดีกรมอาญา ขุนนางชั้นสอง...

เหตุที่ฉู่เหิงจือมาสำรวจในอี่จวงยามค่ำคืนอาจจะเป็นคำแนะนำจากใต้เท้าฉู่ นี่ก็เป็นอีกเหตุผลที่นางเล่าเรื่องเหล่านี้ให้ฉู่เหิงจือฟัง

ยามที่นางยังเป็นหัวหน้าใหญ่ นางไม่มีปัญญาเล่าเรื่องเหล่านี้ให้ขุนนางฟัง ยามนี้นางกลายเป็นคุณหนูสกุลกวนแล้ว เช่นนั้นนางก็จะใช้ประโยชน์จากความได้เปรียบนี้

"คิดไม่ถึงจริงๆ ว่าบุตรสาวสกุลกวนจะติดต่อกับหัวหน้าใหญ่ของโจรด้วย?"

นางชะงักฝีเท้า ไม่ได้หมุนกายมา เพียงหันหน้ามามองเขาแล้ว ยิ้มเย็นพลางเอ่ย "ในสายตาราชาสำนัก นางเป็นแคโจร แต่ในสายตาของชาวบ้าน ข้อแรก นางไม่ลักขโมยของชาวบ้าน ข้อที่สอง นางไม่ทำร้ายชาวบ้าน สมบัติที่นางขโมยล้วนเป็นของขุนนางทุจริตที่มั่งคั่งร่ำรวยเพราะยึดสิ่งเหล่านั้นมาจากชาวบ้าน นางแค่ใช้อุบายแย่งชิงกลับมาให้ก็เท่านั้น แต่คนที่สวมหมวกขุนนางสวมชุดขุนนางพวกนั้นกลับมาขูดรีดเลือดเนื้อใช้อำนาจรังแกผู้อื่น ท่านว่าใครกันแน่ที่เป็นโจรตัวจริง"

ครั้นเห็นว่าเขามองมาที่นางอย่างเงิบงันไม่พูดไม่จาอะไร นางก็ไม่คิดจะแยแสเขาอีก เดินจากไปเสียเอง

ฉู่เหิงจือไม่พูดอะไรอีก ภายใต้วงจันทรา เกร่างสองร่าง คนหนึ่งเดินอยู่ด้านหน้า อีกคนหนึ่งเดินอยู่ด้านหลัง เดินตามกันไปอย่างเงิบๆ

เขาทอดสายตามองเกร่างของนางแล้วดำดิ่งเข้าสู่การใคร่ครวญ

เขาไม่เอ่ยปาก นางก็ไม่มีใจจะไปสนเขา คำคืบนี้เป้าหมายของนางสำเร็จลุล่วงแล้ว

ทั้งสองคนหลีกจากพวกทหารลาดตระเวนกลับเข้ามาในตัวเมือง ยามที่นางนึกว่าเขาจะเจียบเช่นนี้ต่อไป จู่ๆ เขากลับเอ่ยปาก

"เจ้าไม่กลัวเรื่องคืบนี้จะถูกลี้อออกไปหรือ"

นางหันมามองเขา จู่ๆ ก็ยกมูมปากขึ้น เผยให้เห็นรอยยิ้มทรงเสน่ห์ เป็นที่สุด

"หากลี้อออกไปข้าก็จะบอกทุกคนว่าคืบนี้ข้านัดคุณชายชู้ออกมาพบตามลำพัง พลอดรักกันได้แสงจันทร์"

ฉูเหิงจื่อตะลึงงันไปพลันร้องฮือเสียงเย็น

"พูดแค่ปาก ไม่มีหลักฐาน เจ้าคิดว่าคนอื่นจะเชื่อหรือ"

"หากข้ามีหลักฐานแล้ว ถึงจะไม่เชื่อก็ต้องมีคนลักแปดส่วนที่เชื่อครึ่ง ไม่เชื่อครึ่ง" นางชูพัดในมือแกว่งไปมา

ครั้นฉูเหิงจื่อเห็นพัดเล่มนั้นก็อดตื่นตระหนกไม่ได้ รีบลำหาที่เอวของตัวเองทันที พัดจีบของเขาไปตกอยู่ในมือนางได้อย่างไร

"เจ้า..."

ก่อนที่เขาจะได้ลงมือนางก็แต่ะปลายเท้ากระโจนตัวขึ้นไปบนกำแพงสูงของจวนสกุลกวนแล้ว นางเผยรอยยิ้มอย่างอ่อนหวาน ชูพัดขึ้นสูง โบกไปทางเขาด้วยความรักอันลึกซึ้ง

"คุณชายฉูว่างใจ ข้าจะเก็บพัดเล่มนี้ไว้อย่างดี ขอบคุณคุณชายชู้มากที่มาส่ง" พอพูดจบนางยังทำท่าทางเหนียมอาย เก็บพัดเข้าไปไว้ในอ้อมกอด

ใช่แล้ว นางเตรียมกลอุบายนี้ไว้แต่แรก วัตถุประสงค์ของนางอาจจะ
 สู้เขาไม่ได้ ทว่าชะง่อนโอบนร่างเขามานั้นไม่ใช่ปัญหาแน่นอน จนกระทั่ง
 ตอนนี่ถึงค่อยเปิดเผยออกมา เพราะรู้แล้วว่ายามนี้มาถึงจนสกุลกวน
 แม้ฉู่เหิงจื่อจะเดือดดาลเพียงใด เขาก็คงไม่กล้ามาแย่งพิศจากนางแน่
 นอกจากเขาจะอยากป่าวประกาศให้ผู้คนทั่วทั้งแผ่นดินได้รู้ว่าตึกตื่น
 ค่ำมืดพวกเขาไม่ยอมหลับยอมนอน นัดพบกันข้างนอก แล้วยังจะดั่งต้น
 ยี่อูดกันเพียงเพื่อพิศเล่มเดียว พอถึงเวลานั้นถึงเขาจะกระโดดลง
 แม่น้ำเหลืองก็ช้าระไม่หมด*

คุณชายสูงศักดิ์อย่างเขาให้ความสำคัญกับเกียรติยศและชื่อเสียง
 เป็นที่สุด เขาคงต้องคำนึงถึงเรื่องนี้จึงทำได้เพียงจ้องมองนางอย่าง
 เย็นเยียบ ไม่ได้เคลื่อนไหวแต่อย่างใด

ค่ำคืนนี้นางได้รับชัยชนะในการออกศึก เสร็จสิ้นภารกิจอันสำคัญ
 ในที่สุดนางก็ได้เวลานอนเต็มอิ่มแล้ว

ฉู่เหิงจื่อจ้องสตรีที่ยิ้มได้ใจนางนั้น ภายใตแสงจันทร์ รอยยิ้ม
 ของนางทั้งเจ้าเล่ห์ งดงาม และน่าชิงชังเป็นที่สุด ทว่ากลับมีเสน่ห์
 ดึงดูดใจอย่างอธิบายไม่ได้

เขาทอดสายตามองนางอย่างเจียบจ้น กระทั่งเงาร่างนั้นหายเข้าไป
 ภายในกำแพง เขายืนอยู่ตรงนั้นอีกสักครู่แล้วค่อยหมุนกายเดินจากไป

* กระโดดลงแม่น้ำเหลืองก็ช้าระไม่หมด เป็นสำนวน หมายถึงมลทินที่มีไม่อาจลบล้างให้หายไป

3

กวณอินขึ้นนอนหลับเต็มอิ่ม หลังจากตื่นขึ้นมาในยามเช้าตู่่นางก็
ปล่อยให้จิ้นเซียงทำผมแต่งกายให้

แม้นางจะไม่เคยใช้ชีวิตแบบคุณหนูผู้สูงส่งมาก่อน ทว่าก็ไม่ได้
ยากเกินไปที่จะทำตัวเป็นคุณหนูตระกูลขุนนาง

นางเพียงนั่งอยู่ตรงนั้นอย่างสงบ อยู่แต่ในเรือนไม่ออกไปข้างนอก
แน่นอนว่าไม่รวมถึงยามค่ำคืนที่นางแอบหนีออกไป อีกทั้งหลังจากที่
เกิดเรื่องกระโดดน้ำ ทุกคนเห็นนางเจียบงันไม่พูดไม่จา พวกเขาก็ไม่กล้า
เอ่ยปากถามอะไร ทำให้ลตปัญหาที่นางจะต้องเผชิญไปได้ไม่น้อย

อยู่ในเรือนฝ่ายในเช่นนี้อย่างมากก็มีเพียงกวณฐหยินผู้เป็นมารดา
ที่มาเยี่ยมนางอยู่บ่อยครั้ง จับมือนางปลางถอนใจ ส่วนนางก็ทำได้เพียง
เผยยิ้มบางๆ

เวลาส่วนใหญ่มีเพียงกวณฐหยินที่คอยพูดจา นางก็แค่พยักหน้า

เห็นด้วยเท่านั้น

"ท่านพ่อของเจ้าทำตัวน่าโมโหจริงๆ ไม่เพียงเก็บเรื่องนี้เอาไว้ ไม่ยอมไปคัดค้านกับฝ่ายนั้น เอาแต่บอกว่าจะดีจะเลวอย่างไรอีกฝ่าย ก็เป็นถึงตระกูลเสนาบดี จะไปฉีกหน้าฝ่ายนั้นไม่ได้ น่าขำนัก เป็นพวกเขา ที่ตอนหมั้นก่อน พอเจริญรุ่งเรืองแล้วก็กลัวว่าพวกเขาจะไปเกาะจิ้ง ขับไล่ไล่ส่ง พวกเรายังต้องไถ่หน้าพวกเขาอีกหรือ"

กวนอวินซีเอื่อยยิ้มๆ "ท่านแม่ อันที่จริงข้าคิดตกแล้วเจ้าคะ ในเมื่อ ตอนหมั้นแล้วก็ช่างเถอะ อย่างไรเสียข้าก็ไม่มีอะไรเสียหาย..."

"ไม่ได้! จะปล่อยไปได้อย่างไร นี่ถึงครานั้นหากไม่ใช่เพราะ ท่านปู่เจ้าไปช่วยเหลือฝ่ายตรงข้ามยามตกทุกข์ได้ยาก ตระกูลเขาจะมีโอกาสเจริญรุ่งเรืองถึงวันนี้หรือ"

"บุญคุณที่ติดค้างกันในรุ่นท่านปู่ ให้รุ่นท่านปู่ตอบแทนก็สิ้นเรื่อง แล้วเจ้าคะ จะให้รุ่นหลานไปตอบแทนได้อย่างไร พุดตามตรง ข้า คิดมาตลอดว่าหนี้สินในรุ่นบิดาให้รุ่นลูกไปชดใช้ก็ไม่ค่อยมีเหตุผลเท่าไร"

นางมักแยกบุญคุณความแค้นออกจากกันอย่างชัดเจน เรื่องในรุ่นปู่ ยังยึดเยื้อมาจนถึงรุ่นหลานก็เลยไม่จบไม่สิ้นสักที

กวนฮูหยินถลึงตาใส่นาง "เจ้าพุดอะไร หนี้สินรุ่นบิดาให้รุ่นลูก ชดใช้อะไร พวกเราไม่ได้ติดเงินสักหน่อย นี่คือการที่น่าเชื่อถือ การออกเรือน ของบุตรสาวเป็นเรื่องใหญ่"

กวนอวินซีฟังจนรู้สึกหงุดหงิดอยู่บ้าง สตรีนางนี้เอาแต่พุดพลาหม เรื่องนี้ให้นางฟังทั้งวัน นี่ไม่ใช่ครั้งแรกเดียว ตามความเห็นนางแล้ว นายท่านกวนรู้จักปรับตัวตามสถานการณ์ เขาคิดเผื่อทั้งตระกูล สกุลกวน

ไม่อาจไปล่องเก็นตระกูลเสนาบดีด้วยเรื่องแค่นี้ได้ ฝ่ายนั้นมีอำนาจใหญ่โต ยังต้องคลุกคลีในแวดวงขุนนาง จะเอาเรื่องแค่นี้ไปข่มขู่ฝ่ายตรงข้ามได้อย่างไร

กวนอวินชี้คนเดิมไปกระโดดน้ำด้วยเรื่องแค่นี้ช่างโง่เขลาลิ้นดี

นางตรวจสอบมาแล้ว กวนอวินชี้คนเดิมเคยได้เห็นฉู่เหิงจื่อไกลๆ เพียงครั้งเดียว แล้วนางก็หลงรักในความหล่อเหลาส่งอำผ่ายของเขา หมายถึงจะออกเรือนกับอีกฝ่าย ทั้งๆ ที่ยังไม่ถึงขั้นสาบานว่าจะรักกันไปตลอดสักหน่อย ฉู่เหิงจื่อก็อยู่ที่ซีเปยตลอด เขาเพิ่งกลับเข้าเมืองหลวงเมื่อไม่กี่เดือนก่อน ยังไม่ทันได้พบหน้ากับกวนอวินชี้ตัวจริงเลยด้วยซ้ำ

กวนอวินชี้ตัวจริงแค่ตกหลุมรักตัวเขาในจินตนาการของนาง ครั้นได้ยินว่าอีกฝ่ายมาขอถอนหมั้น กวนอวินชี้ที่เป็นคุณหนูอยู่แต่ในเรือนไม่เคยพบเจออุปสรรคขวากหนาม จู่ๆ วันหนึ่งบุรุษในฝันจะไม่มาสู่ขอนาง แล้วก็รู้สึกราวกับฟ้าถล่มดินทลาย กอปรกับนางหน้าบางจึงไปกระโดดน้ำ ในขณะที่คุณชายฉู่เดินทางผ่าน

และนางยังรู้มาจากปากสาวใช้ว่าอันที่จริงกวนอวินชี้ไม่ได้อยากตายจริงๆ เพียงแค่ขวยโอกาสนี้มาดึงดูดความสนใจจากฝ่ายตรงข้ามเท่านั้น หมายถึงให้เขารู้ว่าตนเองเสียใจ

แต่ที่น่าซึ้งก็คือนางที่มีร่างกายบอบบางกลับทนไม่ไหว กว่าเขาจะเข้ามาช่วยตัวนางก็ขาดใจตายไปเสียก่อน เสียเพิ่งจึงได้ทีมายืมร่างใช้

กวนอวินชี้จ้องมองกวนฮูหยิน ในใจคิดว่าเหตุที่บุตรสาวคิดไม่ตกมารดาต้องมีส่วนเกี่ยวข้องแน่ๆ นางมักมาสาธยายต่อหน้าบุตรสาวว่าการแต่งงานกับสกุลฉู่ นั้นดีเพียงไร ฝันลมๆ แล้งๆ ว่าบุตรสาวจะได้

ผูกสัมพันธ์กับผู้มีอำนาจ แล้วพอบุตรสาวได้ยินได้ฟังนานเข้าก็ตระหนักรว่า
การออกเรือนกับสกุลสูงเป็นเรื่องใหญ่ในชีวิต ดังนั้นพอสกุลสูงมาขอ
ถอนหมั้นก็เท่ากับฟ้าพังทลายลงมา

กวนอวินซื้อดรวานอนไม่ได้ ในใจคิดว่าจะสักจุดให้สตรีนางนี้
หลับไปเลยดีหรือไม่ ให้กวนฮูหยินที่ยังไม่ยอมแพ้ผู้นี้หุบปากสักที ดูทำ
อีกฝ่ายยังหวังอยู่ตลอดว่าจะให้บุตรสาวมีสายสัมพันธ์กับผู้มีอำนาจ

ขณะที่นางกำลังครุ่นคิดอยู่ สาวใช้จากด้านนอกก็เข้ามารายงาน

"ฮูหยิน คุณหนูเจ้าคะ นายท่านเชิญคุณหนูไปยังเรือนหลักเจ้าคะ"

ครั้นกวนอวินได้ยินก็ไม่รอให้กวนฮูหยินได้ทันเอ่ยปาก นางจึง
เอ่ยขึ้นทันที "ท่านแม่ ข้าจะไปดูสักหน่อยว่าท่านพ่อมีธุระอะไรนะเจ้าคะ"

พูดจบก็ไม่รอช้า ออกคำสั่งเองว่า "ไปกันเถิด!" นางรีบเดินจ้ำอ้าว
ผ่านสาวใช้ไป

ครั้นออกนอกประตูกวนอวินก็รีบก้าวเท้าเร็วทันที เพียงชั่วประเดี๋ยว
ก็ถึงสาวใช้ไว้ด้านหลัง ทำให้สาวใช้ต้องคอยเท้าถีไล่ตาม

"คุณหนู รอไปด้วยเจ้าคะ!"

กวนอวินชี้หยุดสะกักทันที ยืนหันหน้ามาอย่างสงบ รอจนสาวใช้
ตามมาถึงพลางหอบแฮกๆ นางก็เอ่ยว่า "ไปกันเถิด!"

"ฮะ?"

สาวใช้เบิกตากว้าง เห็นคุณหนูจะเดินจากไปไกลอีกก็รีบเดินจ้ำอ้าว
ตามไป

สาวใช้อดนึกประหลาดใจไม่ได้ ไยคุณหนูจึงเปลี่ยนเป็นเดินเร็ว
เช่นนั้น เพียงชั่วพริบตาเดียวคุณหนูก็อยู่ห่างออกไปเสียไกลทั้งๆ ที่ไม่ได้วิ่ง

เดิมทีทว่าเงถึงเรือนหลักต้องใช้เวลารวหนึ่งเคอ ทว่ากวนอวินซี
กลับใช้เวลาเพียงครั้งเดียว

เมื่อนางมาถึงก็เดินเข้าไปในห้องโถง พอมองไปก็ตะลึงโดยพลัน
บุคคลที่นั่งอยู่มีกวนป้ง ส่วนอีกคนคือฉู่เหิงจื่อ

กวนอวินซีจับจ้องไปที่เขา ในใจขบคิดว่าคนแะงูมาที่นี้ด้วยเหตุอันใด
อีกทั้งบุรุษสองคนนี่ยังสนทนากันอย่างชื่นมื่น สถานการณ์นี้ไม่ว่าจะมอง
อย่างไรก็ดูแปลกยิ่ง

สองตระกูลนี้ไม่ใช่แตกหักกันไปเพราะเรื่องถอนหมั้นแล้วหรือ

นางมองพวกเขาด้วยสีหน้าสงสัย ไม่ได้กล่าวทักทาย แต่เลือกเก้าอี้
ตัวหนึ่งที่อยู่ไกลที่สุดแล้วนั่งลง นางไม่ยอกขัดจ้งหวะพวกเขา หยิบ
ถ้วยชาจากโต๊ะน้ำชาด้านข้างมาดื่มเอง

กวนป้งหันหน้ามาหานาง เห็นบุตรสาวนั่งอยู่ตรงนั้นไม่เอ่ยแม้
กระทั่งคำทักทายเลยอดขมวดคิ้วไม่ได้ ทว่าเป็นเพราะมีคุณชายอยู่ด้วย
ไม่สะดวกที่จะดำหนิจึงจ้งใจเอ่ยอย่างอ่อนโยน "ซีเออร์ ยังไม่มาคารวะ
คุณชายฉู่อีก"

หากเป็นกวนอวินซีคนเดิม พอพบฉู่เหิงจื่อหัวใจนางก็คงจะว้าวุ่นไป
นานแล้ว ทว่ากวนอวินซีที่ฟื้นคืนชีพขึ้นมาใหม่กลับไม่มีภาระทางใจ
เหล่านี้อย่างละเลยท่าทีของกวนป้ง

นางลุกขึ้นเดินมาข้างหน้า จ้องอยู่ที่ฉู่เหิงจื่อ

"คุณชายฉู่เจ้าคะ ข้าได้ยินชื่อเสียงท่านมานาน"

สำหรับนางแล้วนี่ก็ถือว่าเป็นการทักทาย แต่สำหรับกวนป้งแล้ว
การทักทายนี้ไม่เป็นไปตามหลักการ สตรีที่ใดเอ่ยกับว่าที่สามีว่าได้ยิน

ชื่อเสียงท่านมานานกัน

เสียตายที่ไม่ว่าเขาจะถลึงตาใส่บุตรสาวอย่างไรกวนวีนชีกลับทำ
ไม่รู้ประสีประสา เพราะนางกำลังจذبอยู่ทีคนแซ่จู่

หลังจากที่จู่เหิงจื่อได้รู้จักนางอีกด้านก็ไม่รู้สึกแปลกใจ เขายืนขึ้น
พลางยิ้มแย้ม เอ่ยทักทายอย่างอ่อนโยน

"น้องวีนซึ่งร่างกายดีขึ้นบ้างแล้วหรือไม่"

กวนวีนซึ่งฟังเขาเอ่ยด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนจนขลุ่ย หลังจากที่ได้
เมื่อวานได้เห็นความมธุระลุคุดันของเขาก็ตระหนักได้ว่าบุรุษผู้นี้ไม่ได้
สุภาพเหมือนภายนอก นิสัยของเขานั้นหัวรั้นพอตัวเลยทีเดียว

ในเมื่อเขาต้องการเล่นละครตบตาเราก็จะให้ความร่วมมือ

นางตอบอย่างยิ้มแย้ม "ขอบคุณพี่จู่ที่เป็นห่วงเจ้าค่ะ เช้าวันนี้ข้าเพิ่ง
กินข้าวไปสามชาม แทะน้องไ้ไปสองชิ้น สบายดีอย่างที่พูดเลยเจ้าค่ะ!"

"แค่...แค่ๆ..."

กวนบิงไม่ทันระวัง สลัดน้ำชาจนกระแอมกระไออย่างแรง

"ท่านพ่อต้องระวังหน่อยนะเจ้าค่ะ" กวนวีนซึ่งใจเอ่ยด้วยความ
ห่วงใย

กวนบิงถลึงตาจ้องนางแวบหนึ่งอย่างดุตัน พังสิ นางพูดอะไร
ของนาง อยู่ต่อหน้าว่าที่สามี่ นี่ไม่ถึงว่าจะเอ่ยวาจาตรงไปตรงมาเช่นนี้
นี่นางจงใจหรือ

กวนวีนซึ่งเพียงกะพริบตาอย่างไ้ชื่อที่โดนบิดาถลึงตาใส่ นางแส้ง
ทำเป็นไม่รู้เรื่อง

จู่เหิงจื่อยิ่งเผยยิ้มกว้างขึ้น "ดูท่าน้องวีนซึ่งคงจะหายดีแล้ว ถ้าเช่นนั้น

ก็สามารถออกไปล่องทะเลสาบได้ ช่วงประเสริฐโดยแท้"

กวนอวินซึ่งมองเขาราวกับเห็นผี "ล่องทะเลสาบ? เอ่อ...กลางวันแสกๆ
เช่นนี้จะดีหรือเจ้าคะ"

ความหมายจากวาทะนั้นคือ 'คุณชาย...ท่านจะออกไปทั้งๆ ที่ยังมี
รอยช้ำอยู่บนใบหน้าหรือ ไม่กลัวจะเสื่อมเสียชื่อเสียงคุณชายผู้สูงศักดิ์
หรืออย่างไร'

กวนบึงกระแอมกระไอเสียงหนึ่งแล้วเอ่ยว่า "ในเมื่อพี่ผู้มาเชิญเจ้า
ไปล่องทะเลสาบด้วยกัน เจ้าก็ควรออกไปเปิดหูเปิดตาบ้าง"

กวนอวินซึ่งเลิกคิ้ว มองไปทางกวนบึงแวบหนึ่ง เห็นอีกฝ่ายส่งสายตา
ให้นางเป็นเชิงบอกให้ตกลง แล้วมองไปทางฉู่เหิงจื่ออีกคราก็เห็นเขา
อมยิ้มอยู่ตลอดด้วยสีหน้าจริงใจ

นี่คืองานเลี้ยงที่ประตุงเหมิน* หรือ

นางแย้มยิ้มแล้วย่อกายคารวะ

"ในเมื่อเป็นเช่นนี้ข้าจะปฏิเสธความหวังดีของพี่ผู้ได้อย่างไร ดังนั้น
ข้าขอตัวกลับไปเปลี่ยนเสื้อผ้าก่อนนะเจ้าคะ"

ฉู่เหิงจื่อยิ้มแย้มตอบ "เชิญน้องอวินซึ่งตามสะดวก พี่จะรอน้องอยู่
ตรงนี้"

นางเผยยิ้มด้วยความรักลึกซึ้ง เขาก็ยิ้มแย้มอย่างออกนอกหน้า
ดูคล้ายทั้งสองมีใจต่อกัน ไม่มีปมเรื่องการถอนหมั้น สองตระกูลเป็น
เหมือนในช่วงเริ่มแรกราวกับไม่เคยฉีกหน้ากันมาก่อน

* งานเลี้ยงที่ประตุงเหมิน คืองานเลี้ยงที่มีเสน่หานับถวายเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในราชวงศ์จินตอนปลาย
ซึ่งอวี่ได้เชิญเล่าปี่ไปงานเลี้ยงที่ประตุงเหมิน และได้ทุ่มกองกำลังเอาไว้ในงานเลี้ยง

กวนอวีนซีกกลับเรือนไปเปลี่ยนอาภรณ์สำหรับออกไปข้างนอก หลังจากแต่งกายเกล้ามมเรียบร้อยแล้วนางก็เดินไปยังเรือนหลัก รถม้าจอดรออยู่ในลานบ้านรอให้นางขึ้นไป

ครั้นกวนอวีนขึ้นปรากฏกาย ชูเหง้าขึ้นมือโพล่หลังรออยู่ที่ระเบียง หน้าประตูห้องโถง พอเห็นโฉมงามที่แต่งกายทำผมเรียบร้อย แววตาที่อมยิ้มนั้นก็ดูลึกล้ำราวท้องทะเล แสงดาวที่ประดับอยู่ตรงกลางนั้นสะท้อนเพียงแต่เงาของนาง

"น้องอวีนซึ่งงดงามยิ่งนัก" เขากะชิบเอ่ยชม

กวนอวีนซีกถือผ้าเช็ดหน้าไว้ในมือ เอ่ยอย่างเหนียมอาย "พี่ชายชมเกินไปแล้วเจ้าคะ"

กวนบึงมองดูคนทั้งคู่ก็รู้สึกพอใจอย่างที่สุด เขาอุบหนวดเคราและพยักหน้ายิ้มๆ ทว่าก็นึกอะไรขึ้นมาได้จึงขมวดคิ้วมุ่น

"จิ้นเซียงเล่า"

กวนบึงตีหน้าขมริ้ม คุณหนูจะออกจากจวน สาวใช้ก็ต้องคอยติดตาม ใครจะไปในีกว่ายังไม่เห็นแม้แต่เงา

เพ็งพุดอยู่ก็เห็นสาวใช้นางหนึ่งรีบวิ่งมาจากเรือนฝ่ายใน นั่นก็คือจิ้นเซียงสาวใช้คนสนิทของกวนอวีนซี นางหอบแฮกๆ หายใจไม่ทัน

กวนบึงถลึงตาใส่จิ้นเซียงด้วยใบหน้าบึ้งตึง ทว่านางกลับมีความลำบากใจที่เอ่ยออกมาไม่ได้

เห็นชัดว่าได้ทำโทษนางที่ไม่คอยติดตามคุณหนู อันที่จริงเป็นเพราะคุณหนูเดินเร็วเกินไปต่างหากทำให้นางต้องไล่ตามจนหายใจแทบไม่ทัน หอบหายใจจนพุดไม่ออกสักคำ

"ท่านพ่อ ข้าไปแล้วนะเจ้าคะ"

พอกวนอวีนซีพูดจบก็เหยียบลงไปบนม้านั่งเพื่อขึ้นรถม้าด้วยท่วงท่า
สุชุม

ครั้นจิ้นเซียงเห็นสถานการณ์ หลังจากที่ถูกได้ทำถลิ่งตาใส่ก็เลย
ต้องรีบตามขึ้นรถม้าไป

หลังจากการระวากวนบึง อุ้เหงิจ้อก็ขึ้นรถม้าไปด้วยท่วงท่าสง่างาม
หลังจากนั่งลงเรียบร้อยเขาก็เห็นสาวใช้ที่เหงื่อไหลท่วมตัว พอหันไปมอง
ทางกวนอวีนซีเขาก็ยกมูมปากยิ้ม แวดตาแสดงความสนใจขึ้นมา

กวนอวีนซีใช้ผ้าเช็ดหน้าซับเหงื่อให้จิ้นเซียง เอ่ยอย่างอ่อนโยน
"คุณเจ้าสิ รีบร้อนอะไรกัน ค่อยๆ เดินก็ได้ ข้าจะไม่รบกวนเจ้าหรืออย่างไร"

จิ้นเซียงทำปากจู้อย่างไม่สบอารมณ์ มองไปทางคุณหนูอย่าง
อยากจะทำอะไร

คุณหนูไม่เพียงเดินเร็ว นางเพ็งกะพริบตาคุณหนูก็หายวับไปแล้ว
นางยังนึกสงสัยว่าคุณหนูกางปีกบินไปแล้วใช่หรือไม่

ครั้นรถม้าออกจากจวนสกุลกวน เพียงชั่วแวบไม่กี่ทีก็เข้าสู่ถนนใหญ่
ที่ปูทางด้วยหิน ทว่าก็มุ่งหน้าไปสู่ทะเลสาบจริง ๆ

"พี่อุ้ วันนี้โยอารมณดีชวนข้าออกมาล่องทะเลสาบเช่นนี้เจ้าคะ"

อุ้เหงิจ้อเอ่ยยิ้มๆ "วันนี้อากาศดี คิดว่าถ้าร่างกายน้องหายดีแล้วจะ
ต้องอยากออกมาเปิดหูเปิดตาแน่ วันนี้พี่จึงมาชวน"

"พี่ชายเกรงใจไปแล้วเจ้าคะ หากมีธุระสำคัญจะต้องไปจัดการ
ก็อย่าเสียเวลาเพราะข้าเลย"

"ที่ใดกัน พี่ไม่ยุ่ง การที่พี่ออกมาผ่อนคลายอารมณ์เป็นเพื่อนน้องได้

ถือเป็นเกียรติยิ่ง"

นางยิ้มบางๆ เขาเองก็เช่นกัน นางอ่อนโยนมีมารยาท เขาก็เช่นกัน
จินเซียงที่อยู่ด้านข้างมองสองคนนี้สลับไปมา อารู้สึกแปลกใจไม่ได้

ความสัมพันธ์ระหว่างคุณหนูกับคุณชายดูเหมือนจะเป็นดีเช่นนี้ตั้งแต่
เมื่อไรกัน ก่อนหน้านั้นคุณชายอยู่เฝ้าแต่คอยหลบเลี่ยงคุณหนู ไม่พูดคุยกับ
คุณหนูมากนัก ไม่เหมือนวันนี้ที่เขานั่งรถม้าตั้งใจมาเยี่ยมเยียนและ
เชื้อเชิญอย่างเป็นทางการ

จู่ๆ กวนอวินก็หันไปเอ่ยกับจินเซียงว่า "เอ๊ะ? เจ้าลองมอง
นอกหน้าต่างสิ นั่นอะไรนะ"

จินเซียงไม่สงสัยเลยสักนิด นางหันไปมองนอกหน้าต่างตามคำบอก
กวนอวินก็ฉวยโอกาสสกัดจุดนอนหลับของนาง ร่างจินเซียงอ่อนโยน
ศีรษะพึงไปด้านหลัง หลับไปในทันที

หลังจากจัดการเรื่องสาวใช้แล้วกวนอวินก็เอามือออกดอก
ยกขาไขว้กัน จ้องตรงไปที่ฉู่เหิงจื่อ ไม่พูดมากความอีก ถ้ามองอย่าง
ตรงไปตรงมา

"ว่ามา! ไยท่านจึงพาข้าออกมา"

หลังจากเกิดเรื่องเมื่อคืนฉู่เหิงจื่อก็ไม่ประหลาดใจอีก แต่กลับรู้สึกว่
นี่ถึงจะเป็นเรื่องที่นางจะทำ

ครั้นนางเผยความเป็นตัวตนออกมาแล้วยังจะเหลือคราบสตรี
ที่สุภาพอ่อนโยนเหมือนเมื่อครูได้้อย่างไรกัน นางกลับตรงไปตรงมา
เฉียบขาด ยามอยู่เบื้องหน้าเขานางไม่ปิดบังนิสัยตนเองเลยสักนิด อีกทั้ง
ยังไม่แสดงความอ่อนโยนอ่อนหวานออกมาด้วย

"เจ้าดูเป็นคนใจกว้าง ตรงไปตรงมา ไม่ยึดติดกับความรักระหว่าง
บุรุษสตรี ข้าอดสงสัยไม่ได้ ครานั้นโยเจ้าจึงไปกระโดดน้ำฆ่าตัวตาย
เพื่อข้า"

"อันที่จริงวันนั้นข้าเพียงไม่ระวังพลัดตกลงไปในน้ำก็เท่านั้น
จะไปรู้ได้อย่างไรว่าชาวบ้านจะลือเรื่องนี้ออกไปเสียยกใหญ่ ทำให้ท่าน
เดือดร้อน ต้องขออภัยด้วยจริงๆ"

หลังจากทำให้สาวใช้สลบไปกวนอวินซึกก็ไม่ต้องพะว้าพะวังอีก
ยามอยู่ต่อหน้าอุ้งเหงือกก็ไม่ต้องปิดบังความเป็นตัวเอง ถึงอย่างไรเขาก
ก็รู้อยู่แล้วว่านางเป็นคนเช่นไร

นางเริ่มคลำหาอะไรบางอย่าง ในตู้บนรถม้ามีสุราอยู่ไหหนึ่ง
ตามคาด นางดึงจุกไหนั้นออก วางตรงจมูกสูดดมเล็กน้อย ดวงตาคู่นั้น
พลันเป็นประกาย

จากนั้นนางก็นำจอกสุราออกมาวาง เทสุราออกมาเอง นางปฏิบัติ
ราวกับที่นี้เป็นรถม้าของตระกูลนาง ไม่มีความเกรงใจแม้แต่น้อย

"ตอนนั้นข้าอารมณ์พลุ่งพล่าน ไม่ระวังชนหน้าคุณชายเข้า ต้อง
ขออภัยจริงๆ มิสู้ให้ข้าดื่มสุราคารวะท่านจอกหนึ่งเพื่อแสดงการขอขมา"
นางชูจอกสุราขึ้นพลางหัวเราะคิกๆ ไม่เกรงกลัวเขาเลยแม้แต่น้อย

อุ้งเหงือกจ้องนางอย่างเย็นเยียบ เอ่ยอย่างเนิบช้า "นี่คือสุราของข้า"
นางดื่มสุราลงไปรวดเดียวแล้วเอ่ยชมยกใหญ่ "เป็นสุราชั้นยอด
จริงๆ!" นางแสดงออกอย่างชัดเจนว่าตั้งใจจะกินและดื่มของของเขา

"เจ้าดื่มลงไปเอง ถ้าโดนพิษก็อย่ามาโทษข้าล่ะ"

กวนอวินซึกมีสีหน้าบึ้งตึงโดยพลัน ถลึงตาใส่เขา "ในสุรามีพิษ?"

ทว่าอุ้งเหงิอจ้อกลับตอบพลางยกมูมปากขึ้นเผยยิ้มอันน่าหลงใหล
 "ช่วยไม่ได้ เพื่อทำลายหลักฐานเมื่อคืน หนทางที่ดีที่สุดก็คือทำให้
 ฝ่ายตรงข้ามไม่อาจพุดได้ เจ้าว่าจริงหรือไม่"

กวนอวินชี้หน้าถอดสี นางจ้องไปที่สุราแล้วก็มองไปที่เขา จากนั้นก็
 คล้ายกับเข้าใจอะไรบางอย่าง ร้องฮือออกมาเสียงหนึ่ง

"สุรานี้ไม่มีพิษสักหน่อย"

"เจ้าแน่ใจหรือ"

"หากท่านอยากฆ่าข้าจริงไปต้องทำให้มันยากลำบากเช่นนั้น
 ยิ่งไปกว่านั้นพวกเราไม่มีบุญคุณความแค้นต่อกัน ท่านไม่มีเหตุผลที่จะ
 ต้องสังหารข้า ดูไม่ออกเลยว่าคุณชายอุ้งเป็นคนชอบพุดเล่น"

กวนอวินชี้เทสุราอีกจอก ตีมรวดเดียวหมด

อุ้งเหงิอจ้อจ้องภาพนางที่ถลึงตาด้วยโทสะนั้น มูมปากพลันยกขึ้น
 โดยไม่รู้ตัว ยกให้สุราขึ้นมาเทให้ตัวเองจอกหนึ่ง

"ไอ้ หากข้าอยากจะฆ่าเจ้าไม่ต้องทำให้มันยากเย็นเช่นนั้น
 ยิ่งไปกว่านั้นพวกเราไม่มีบุญคุณความแค้นต่อกัน ทั้งยังเป็นคู่หมั้น
 กันด้วย!"

ครั้นกวนอวินชี้ฟังถึงตรงนี้ เดิมทีนางอยากบอกเขาว่าตัวนางจะ
 ไม่บังคับให้เขามาสู่ขอ เขาอยากจะทำแต่งงานกับใครก็เป็นเรื่องของเขา
 แต่ในขณะที่เดียวกันก็นึกอะไรขึ้นมาได้จึงหยุดความคิดนี้ไว้ก่อน
 ความเจ้าเล่ห์แวบผ่านดวงตานาง

"เหตุที่คุณชายอุ้งพาข้าออกมาคงเพราะต้องการจะสืบเรื่องโจรภูเขา
 กระมัง! มิเช่นนั้นเมื่อคืนท่านคงไม่ไปสืบที่อึ้งจวงหรง และวันนี้ก็จะ

"ไม่พาข้าออกมาเป็นการเฉพาะ ท่านอยากรู้เรื่องอะไรเล่า"

"แล้วเจ้ารู้อะไรบ้างเล่า"

"ข้ารู้มามากอยู่"

"ไปข้าต้องเชื่อเจ้าด้วย"

"ท่านไม่ต้องเชื่อข้าตอนนี้ แต่ท่านสามารถใช้ตาหูฟังเองได้"

"จะให้ข้าใช้ตาหูอะไร แล้วจะให้ข้าใช้หูฟังอะไร"

"ง่ายนิดเดียว ข้าจัดการเอง" พูดจบแล้วนางก็ดึงสวาทเสื้อตนเองออก

"เจ้าจะทำอะไร" อุ้งเหงือกถามด้วยเสียงเข้ม พัดในมือเขากดที่หลังมือ

นาง เอ่ยด้วยน้ำเสียงตักเตือน ท่าทางราวกับกลัวว่านางจะขึ้นใจเขา

กวนอวินชิมองเขาด้วยความแปลกใจ ก่อนจะกระจ่างแจ้งแก่ใจ
ไม่รู้ว่าจจะร้องไห้หรือหัวเราะดี

"ถึงท่านอยากรู้ข้าก็ไม่มีทางให้ดูหรอก!" นางดันพัดของเขาออกไป
มือหนึ่งถอดเสื้อตนเองเผยให้เห็นชุดรัดกุมที่อยู่ด้านใน

ที่แท้ด้านในนางสวมชุดรัดรูปอีกตัวหนึ่งไว้ นางไม่เพียงถอดเสื้อนอก
แม้แต่ปิ่นปักผมก็ดึงออก รวมถึงต่างหูและกำไลด้วย

ครั้นถอดเสื้อนอกออก สตรีงดงามหยาดเยิ้มนางหนึ่งก็กลายเป็น
วีรสตรีหญิงที่ปราดเปรียวในทันใด

นางยกมุมปากขึ้น ดวงตาเป็นประกาย เอ่ยกับเขาว่า "ข้าเปลี่ยน
เสื้อผ้าเสร็จแล้ว ถึงคราวท่าน"

"ข้า?"

"สถานที่ที่ข้าจะให้ท่านดูให้ท่านฟังนั้นทางที่ดีท่านควรเปลี่ยน
เครื่องแต่งกายเสียก่อน หรือไม่ก็เปลี่ยนท่วงท่า อย่าให้คนอื่นรู้ว่าท่าน

เป็นคุณชายจากตระกูลเสนาบดี" แล้วถือโอกาสปกปิดรอยช้ำนั้นด้วย
จะดีมาก

"ถ้ามีคนจำได้แล้วอย่างไร"

"สถานที่ที่ข้าจะพาท่านไปอันตรายยิ่ง หากเกิดเรื่องขึ้นจะเผยถึง
ฐานะของท่านไม่ได้เด็ดขาด"

คูเฮงจือเลิกคิ้ว "ข้าเข้าใจแล้ว นำทางเถิด"

"ท่านไม่เปลี่ยนเสื้อผ้า?"

"ไม่จำเป็น"

นางเลิกคิ้วขึ้นสูง "พอถึงเวลานั้นถ้าเกิดเรื่องขึ้นอย่าหาว่าข้า
ไม่เตือน"

ครั้นเห็นเขาไม่ทักหรือนางก็ไม่โน้มน้าวอีก นางชี้ไปยังทิศทางที่จะ
มุ่งหน้าไป หลังจากรถม้าออกจากเมืองแล้วก็มุ่งหน้าไปยังเนินเขาเล็กๆ

จนกระทั่งไปถึงเนินเขา รถม้าก็วิ่งต่อไปไม่ได้

หลังจากที่ทั้งสองคนลงจากรถม้า กวนอวินชี้ก็ชี้ไปทางยอดเขา
พลางเอ่ยว่า "เริ่มตั้งแต่ตรงนี้ พวกเราทำได้เพียงเดินขึ้นเขาเท่านั้น"
ครั้นพูดจบนางก็หันมาและอดตะลึงไม่ได้

ยามนี้คูเฮงจือที่ยืนอยู่เบื้องหลังนางสวมหน้ากากสีขาวเงินเสียแล้ว

คูเฮงจือเห็นนางจ้องมาที่ตนเองอย่างอึ้งๆ ก็ยกมุมปากยิ้มน้อยๆ

"รบกวนคุณหนูกวนนำทางด้วย"

กวนอวินชี้แม่น้ำริมฝีปาก หันหน้ากลับไปแล้วเริ่มเดินไปข้างหน้าแต่
ก็อดพึมพำไม่ได้

นางลืมนึกไปเลยว่าเขามีหน้ากาก! เขาเตรียมตัวมาพร้อม นางกลับ

เป็นห่วงเกินความจำเป็น

จะไม่พูดก็ไม่ได้ว่าการสวมหน้ากากสีขาวเงินนั้นทั้งคู่กลับและ
ดูมีอำนาจ เมื่อเทียบกับเขาแล้วนางดูกระจอกไปถนัดตา นางเปลี่ยน
เสื้อผ้าตั้งนาน เขาแค่มีหน้ากากก็ดูมีอำนาจกว่านางเสียอีก ถ้ารู้เช่นนี้
นางจะได้เตรียมหน้ากากมาเพื่อสร้างสถานการณ์ขู่ขวัญบ้าง

"อีกครู่ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นท่านก็หลบอยู่หลังข้านะ เข้าใจหรือไม่"

"หลบอยู่หลังเจ้า?"

เขาเอ่ยเพียงประโยคนี้นางก็เข้าใจได้ถึงความหมายแฝงในวาจา
หากจะกล่าวถึงวรยุทธ์นางไม่มีทางสู้เขาได้

"ข้าเคยชินกับภูมิประเทศที่นี่ มีข่านำทางไม่มีทางหลงหรือ
ยิ่งไปกว่านั้นอีกสักครู่สถานที่ที่เราจะไป ผู้คนที่นั่นหวาดกลัวคนของ
ทางการยิ่ง เกรงว่าจะไม่เป็นผลดีกับพวกเรา แต่ข้ารู้วิธีเกลี้ยกล่อม
พวกเขา ปลอ่ยให้เป็นหน้าที่ข้าถึงจะไม่เกิดเรื่อง เข้าใจหรือไม่"

เขาพยักหน้าอย่างกระฉ่งแจ่ม "เข้าใจแล้ว"

ครั้นเห็นเขาตกลงนางก็ถอนหายใจโล่งอก

เห็นด้วยก็ดี นางทำไปเพื่องานใหญ่ที่ยังไม่สำเร็จในชีวิตก่อน นาง
ต้องการยึดอำนาจจากคุณชายตระกูลเสนาบดีผู้สูงศักดิ์เพื่อจะเบิกทาง
ให้กับเหล่าพี่น้องบนภูเขามิเช่นนั้นนางจะเปลี่ยนน้ำลายอธิบายให้เขาฟัง
ด้วยเหตุใดกัน คงคิดว่านางชอบอวดเก่งล่ะสิ! ฮี!

ทางบนภูเขารุขระยั้ง หากเดินเท้าขึ้นไป ท้องฟ้ามืดแล้วก็ยังเดิน
ไม่ถึง จะต้องพึ่งวิชาตัวเบา ดังนั้นนางจึงแสดงวิชาตัวเบาออกมา กระโดด
จากต้นไม้ต้นนี้ไปยังต้นนั้น กระโดดจากก้อนหินก้อนนี้ไปยังเนินเขา

ครั้งนี้ไม่มีคนอื่นอยู่ที่นั่นด้วยนางก็แสดงนิสัยเดิมออกมา นางสาวชุดรัดกุม กระโจนไปมาในป่าเขา ครั้นฉู่เหิงจื่อที่ตามมาอยู่ด้านหลังเห็นร่างนางลอยเบาหวิรวากับนกนางแอ่น กระโดดไปมาอย่างรวดเร็วในป่าไม้ ในใจก็อดรู้สึกประหลาดใจไม่ได้

แม้จะรู้จักอีกด้านหนึ่งของนางแล้ว แต่สำหรับเขา ยิ่งเข้าใจนางยิ่งรู้สึกว่านางคล้ายปริศนา ทุกครั้งที่ได้พบหน้าก็มีความประหลาดใจเพิ่มขึ้น

นางที่อยู่เบื้องหน้านี้กับนางที่เป็นแม่นางกวนที่ทุกคนวาดภาพไว้ อย่างวิจิตรงดงามนั้นแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง แม้จะเกินความคาดหมาย แต่เขาก็รู้ดีแก่ใจ อันที่จริงเขาดีใจมากที่ได้รู้ว่ากวนอวินซึ่งตัวจริงไม่ใช่คุณหนูผู้ประจบประเวยใช้ชีวิตอยู่แต่ในเรือน

เขายกมูปากขึ้น จ้องเงาร่างอันงดงามของนางอย่างไม่วางตา คอยตามฝีเท้านางไป

เงาร่างทั้งสองกระโจนอย่างรวดเร็วท่ามกลางป่าไม้ หากมองมาจากที่ไกลก็เห็นเพียงเงาดำตะคุ่มๆ สองร่างเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็วดูคล้ายห่านป่าคู่หนึ่งกำลังเริงระบำเคียงคู่กันไป

หลังจากที่กวนอวินซึ่งกระโดดผ่านยอดเขามาแล้วก็ร่อนลงสู่พื้นดิน เดินเข้าไปในทางแคบๆ สายหนึ่ง

หนทางในที่แห่งนี้ ถึงหลับตานางก็เดินได้

กระต่ายเจ้าเล่ห์มีสามรัง* ตอนที่ตัดสินใจจะสวมวิกดีต่อทางการนางยังมีหนทางหนีเอาตัวรอดอีกสองวิธี ค่ายที่ทางการโจมตีและเข้ายึด

* กระต่ายเจ้าเล่ห์มีสามรัง หรือกระต่ายเจ้าเล่ห์มีสามโพรง เป็นสำนวน หมายถึงคนฉลาดมักมีทางหนีทีไล่หรือมีแผนการสำรองไว้มากมาย

ไม่ใช่ค่ายใหญ่ของพวกเขา แต่เป็นเพียงที่พักชั่วคราว ด้วยเหตุนี้ฉันพบว่านี่คือกับดัก บรรดาพี่น้องจึงมีโอกาสคิดหาทางหนีที่ไวก่อนได้

ยามนี้สถานที่ที่นางพาลู่เหิงจือมาเป็นเพียงที่หนึ่งเท่านั้น อันที่จริงนางจงใจออกมา ที่แห่งนี้หากไม่มีคนนำทางจะไม่มีทางรู้ได้โดยจะเดินทางอย่างไร

หลังจากเข้าสู่ทางเล็กๆ ที่วกไปวนมาก็เกือบถึงอาณาเขตของโจรภูเขาล้วนแล้วซึ่งจะดึงดูดความสนใจจากคนเฝ้าภูเขาคือได้

ครั้งเดินไปเพียงไม่กี่ก้าวจู่ๆ นางก็คิดอะไรขึ้นมาได้ กำลังคิดจะหันไปกำขลุ่ยเหิงจือ แต่ในขณะเดียวกันก็คิดไม่ถึงว่าจะมีเสียงดังมาจากด้านหลัง

ในใจนางนึกว่าแย่แล้ว รีบหันกลับไป พลันเห็นเขาตกลงไปในโพรงตามคาด

"ลู่เหิงจือ!" นางตะโกนเรียก

ในโพรงนั้นดำมืด นางมองเห็นไม่ชัดเจนว่าเกิดอะไรขึ้น สิ่งที่น่าจะบอกคือเตือนเขาให้ระวังกับดัก ขณะที่กำลังคิดว่าจะกระโดดลงไปช่วยกลับมีเสียงเอ่ยมาจากด้านข้างอย่างไม่ทักไม่วิน

"ข้าอยู่ที่นี่"

กวนอวินชี้ตะลึงงัน หันไปมองด้านข้าง ลู่เหิงจือยืนอยู่ตรงนั้นอย่างปลอดภัยดี ไม่มีอะไรเสียหายแม้แต่รอย

ลู่เหิงจือเอ่ยว่า "ยังอิงอะไรอยู่ ไปกันเถิด!" เขาเอ่ยพลางหมุนกายก้าวทำหน้าหน้า ไม่มีที่ท่าตื่นตระหนกตกใจจนทำอะไรไม่ถูก คล้ายว่าออกมาเดินเล่นชมนกชมไม้อย่างไรอย่างนั้น

กวนอวิน⁺ซีแม่มริมฝีปาก

เฮ้อ ช่างกังวลมากเกินไป แค่กับดักเล็กๆ เช่นนี้คนอย่างเขาคงไม่คิดว่าเป็นเรื่องใหญ่ ประเมินเขาต่ำเกินไปจริงๆ

นางลูกขึ้นยืน ออกเดินตามก้าวย่างของเขา ทั้งสองคนเคียงบ่าเคียงไหล่

หนทางข้างหน้าดูเหงาใจไม่ถามสักคำว่าที่ใดมีกับดักบ้าง คล้ายว่าไม่กังวลใจเลยสักนิด

ในเมื่อเขาไม่ถาม กวนอวิน⁺ซีก็ไม่จู้จี้ ดูซิว่าเขาฝีมือสักเท่าใดกัน ขณะที่ทั้งสองคนกำลังจะเข้าใกล้กับดักอีกอันหนึ่งนางก็จ้องใจก้าวเท้าให้ช้าลง ปล่อยให้เขาเดินไปก่อน ส่วนนางก็รอชมเรื่องสนุก

นางจ้องดูอยู่ด้านหลังพลางนับในใจ หนึ่งก้าว สองก้าว สามก้าว... ตามองเท้าของเขาที่กำลังจะเตะเชือกที่ซ่อนอยู่ในพงหญ้า จู่ๆ เขาก็ชะงักฝีเท้า หันมาเหลือบมองนาง

กวนอวิน⁺ซีมองเขาด้วยสีหน้าเอาจริงเอาจัง ถึงขนาดมองเขาเป็นเชิงถามด้วยสายตาที่สงสัย จงใจแกล้งทำเป็นไม่รู้เรื่อง ทว่าในใจกลับตะลึงงัน หรือว่าเขาสังเกตเห็นอะไร?

เพียงชั่วพริบตาจู่ๆ มือหนึ่งของเขาก็ทอดเอวนางไว้ แฉลบกายไปด้านหลัง หลบตาข่ายเหล็กที่ปกคลุมลงมาจากด้านบนได้ทันทั่วทั้ง

นำหวาดเสียวจริงๆ หากไม่ใช่เพราะเขาสังเกตเห็นได้ทันเวลานำตัวนางหลบออกมา ทั้งสองคนคงถูกขังอยู่ด้านในแล้ว

เนื่องจากสถานการณ์คับขัน ด้วยเหตุนี้เขาจึงไม่คิดมาก โอบร่า่งนางมาหลบ ยามนี้จึงพบว่าร่างของทั้งสองแนบชิดสนิทกัน ร่างที่อยู่ในอ้อมกอด

นั้นนุ่มนวลอย่างน่าประหลาด ไม่แข็งแรงแหมือนคนที่ฝึกวรยุทธ์ แล้ว
เอวของนางก็คอดยิ่งกว่าที่มองด้วยตาเสียอีก

ฉูเหิงจื่อรู้สึกทำตัวไม่ถูก เขาก็มองหน้าลงมองนาง เดิมทีนี่กว่าจะเห็น
นางเป็นเช่นเดียวกัน แต่กลับผิดคาด เขาเห็นดวงหน้าน้อยๆ นั้น
จ้องตาข่ายเหล็กอย่างใจจดใจจ่อราวกับกำลังคิดอะไรอยู่

กวอนวีนซีรู้สึกคาดไม่ถึงอย่างมาก นางจำได้ว่าที่นี่ไม่ได้วาง
ตาข่ายเหล็กไว้ หรือว่าหลังจากที่นางตายไปแล้วน้องรองและน้องสาม
จะเพิ่มกับดักขึ้นมาใหม่?

นางจ้องไปที่ตาข่ายเหล็กนั้นแล้วก็พบว่าด้านบนยังแขวนหนาม
เล็กๆ เอาไว้จึงอดขมวดคิ้วไม่ได้

หากเมื่อครู่ถูกขังเอาไว้ด้านในก็จะถูกหนามตำร่างกายแทงไปบน
เนื้อหนัง คนที่อยู่ภายในถ้ายังตื่นนอนผิวหนังก็จะยิ่งฉีกขาด

แวตานางหม่นลง นี่เป็นความคิดของใครกันแน่

ฉูเหิงจื่อสังเกตได้ว่านางจ้องตาข่ายเหล็ก สีหน้าดูผิดปกติจึง
กระซิบถาม "มีอะไรไม่ชอบมาพากลหรือ"

"กับดักนี้เพิ่มขึ้นมา แต่ก่อนไม่มี" นางเอ่ย

เขาตะลึงชั่วคราว ซีไปที่เชือกเส้นนั้นที่สามารถทำให้สะดุดได้
"เส้นนั้นเล่า เพิ่มขึ้นมาเหมือนกันหรือ"

"ไม่ใช่ อันนั้นมีอยู่ก่อนแล้ว..." กวอนวีนซีชะงักโดยพลัน ดวงตา
เหลือบไปมองด้านข้าง สบกับเขาพอดี

"ที่แท้เจ้าก็รู้อยู่ตรงนั้นมิกับดัก" น้ำเสียงของเขาแฝงความนัยไว้

นางร้องจ๊ว อย่างประหลาดใจ "โยท่านสวมหน้ากากแล้วยังมองเห็น

อย่างชัดเจนเช่นนั้นเล่า"

ยามนี้นางจะมากดเถียงปัญหาเรื่องหน้ากากหรือ ควรจะมากดปัญหาที่ว่านางรู้แต่ไม่ยอมบอกกล่าวมากกว่ากระมัง!

อู่เหิงจื่อถลึงตาใส่นางด้วยโทสะที่พุ่งพรวด "เจ้า..."

"ซู่!" นางปิดปากและผลักเขาล้มลงในทันใด

ดวงตาเบื้องหลังหน้ากากนั้นถลึงมองสตรีที่ผลักตนเองจนล้มลง นางนอนทับอยู่บนแผ่นอกเขา ลมหายใจของนางเข้ามาใกล้อย่างคลุมเครือ ทว่านางกลับเตือนเขาด้วยสีหน้าเคร่งขรึม บอกเขาว่าอย่าส่งเสียง

ครานี้ร่างของคนทั้งสองแนบชิดกัน ร่างของนางทับร่างเขา แล้วมือของเขาก็กว้างโอบเอวนางอยู่ ท่วงท่าที่คลุมเครือเช่นนี้ทำให้เขาไม่เป็นตัวของตัวเองเลย

อู่เหิงจื่ออยากจะถูกขึ้น ทว่ากลับถูกนางทับไว้จนขยับไม่ได้

ถึงขนาดที่นางถลึงตาใส่เขาแวบหนึ่ง "ยามนี้ท่านก็ไม่ดูสถานการณ์บ้าง สงบเสงี่ยมหน่อยสิ"

"..." สตรีนางนี้ เขาเห็นว่ามีสมควรจึงอยากจะทำอะไร ใครกันแน่ที่ไม่สงบเสงี่ยม

ทว่าเมื่อมองดูสถานการณ์นี้แล้วก็ยังเป็นเขาที่คิดมากเกินไป สตรีที่นอนทับอยู่บนร่างเขากลับไม่รู้สึกรู้สาถึงท่วงท่าที่ใกล้ชิดกัน แววตาของนางจ้องไปเบื้องหน้าอย่างใจจดใจจ่อ

ในสภาพนี้นางคล้ายกับสัตว์ป่าที่งัดตามหอบอยู่ในที่ลับ รอให้เป้าหมายในการล่าปรากฏตัวขึ้น

เขาจ้องมองนางที่ใจจดใจจ่อและเด็ดขาดเช่นนั้น ทำให้เค้าโครง

ดวงหน้าที่งดงามอยู่แต่เดิมกลับเพิ่มเสน่ห์อย่างหนึ่งขึ้นมา เขารู้สึกได้ว่า ฝ่ามือที่ปิดปากเขาไว้ก็นุ่มนวลเช่นกัน

ท่าทางแนบสนิทกันอย่างเห็นได้ชัดเช่นนั้นางกลับแสดงออก อย่างเป็นธรรมชาติมาก แม้แต่ความรู้สึกอึดอัดระวังตัวก็ไม่มีสักนิด มีเพียงสีหน้าเขาจริงใจ

'มีคนกำลังมา'

นางทำปากบอกเขา เขาจึงทำได้เพียงจำเป็นต้องอยู่นิ่งชั่วคราว รักษาท่วงท่าใกล้ชิดของทั้งสองคนไว้ จับตามองไปโดยรอบ ขณะเดียวกัน ก็รู้สึกประหลาดใจ หากมีคนมาเขาจะไม่รู้สึกเล่า

บางทีอาจเป็นสีหน้านางที่มั่นใจยิ่งนัก ด้วยเหตุนี้เขาจึงอดทนรอ ผ่านไปสักครู่ก็มีคนปรากฏตัว

มีคนมาตามคาด แต่คนผู้นักกลับโผล่ขึ้นมาจากใต้ดิน

อุ้งเชิงจ้าวพลันประหลาดใจ คิดไม่ถึงว่าจะมีคนโผล่มาจากใต้ดิน และยังคิดไม่ถึงว่าตรงนั้นมีทางใต้ดินอยู่ด้วย

สองคนนั้นย่องมาที่ตาข่ายเหล็ก ดูท่าพวกเขาจะสังเกตเห็นว่า กับดักมีการเคลื่อนไหว ด้วยเหตุนี้จึงได้รับคำสั่งให้มาตรวจสอบดู

เหตุที่กวนอว้นซีสัมผัสได้ก่อนเป็นเพราะนางคุ้นเคยกับที่นี้เป็น อย่างมาก ครั้นได้ยินเสียงดังมาจากใต้ดิน แม้จะเป็นเสียงที่แผ่วเบา ทว่าคนนอกไม่มีทางฟังออก มีเพียงใจภรรยาที่คุ้นเคยเท่านั้นถึงจะรู้

แผ่นอกเขาเบาลงในทันใด ไม่มีใครนอนทับบนนั้นแล้ว เพราะ สตรีนางนั้นพุ่งออกไปโดยไม่บอกไม่กล่าว แม้แต่เขายังห้ามนางไม่ทัน

4

ครั้นสองคนนั้นที่โผล่ออกมาจากใต้ดินเห็นกวนอวิน⁺ซีเข้าก็กำดาบยักษ์
เล็งมาที่นางทันที

ฉู่เหิงจื่อหลบอยู่ในที่ลับ จ้องสองคนนั้นอย่างไม่ว่างตาพาลาง
ลอบเดินพล่ง ขอเพียงฝ่ายตรงข้ามลงมือ เขาก็จะเข้าโจมตีทันที

เดิมทีควรจะเป็นการเผชิญหน้าที่ตึงเครียด แต่ก็ไม่รู้ว่าสตรีนางนั้น
กล่าวอะไรกับสองคนนั้น จู่ๆ ก็พบว่าพวกเขาเก็บดาบลง กำหนดศรจะ
นางด้วยรอยยิ้ม ฉู่เหิงจื่อมองภาพนั้นด้วยสีหน้าประหลาดใจ

กวนอวิน⁺ซีหันหน้ามา จู่ๆ ก็โบกมือมาทางเขา ฉู่เหิงจื่อจึงต้องเดิน
ไปหา

เขาเดินขึ้นหน้ามา ฝ่ายตรงข้ามก็มองตรวจสอบ กวนอวิน⁺ซีไม่รอ
ให้เขาได้เอ่ยปากนางก็แนะนำทั้งสองฝ่ายให้รู้จักกัน

"สองคนนั้นคือไซวโหวและฟั้งหนู่ พวกเขาสองพี่น้องมีฝีมือยอดเยี่ยม

ไม่ว่าจะเป็นขึ้นเขา ลงทะเล ปีนต้นไม้ หรือกระโดดลงแม่น้ำ ความเร็วไม่มีใครเทียบได้ บนพื้นดินพวกเขาวิ่งเร็วปานลมกรด พอลงน้ำก็กลายเป็นมังกรคนองน้ำ ทรงอำนาจไปทั่วทุกห้วยแห่ง"

ครั้นสองพี่น้องได้รับคำชมเชยจากสตรีดังมานางนี้ก็แสดงท่าทางถ่อมตนออกมา ทว่ากลับเบิกบานใจยิ่งนัก รีบกำหนดคารวะอีกครั้ง

"ชมเกินไปแล้ว...ชมเกินไปแล้ว"

กวนอวินชี้ขึ้นไปทางอุ้งเชิงจ้อ "ท่านนี้เป็นจอมยุทธ์ผู้มีชื่อเสียงเลื่องลือเป็นที่รู้จักกันไปทั่ว เขามีนามว่า 'คุณชายเถี่ยซัน' พวกเจ้าต้องเคยได้ยินชื่อเสียงเรียงนามนี้เป็นแน่"

ครั้นสองพี่น้องได้ฟังก็คารวะด้วยสีหน้าเลื่อมใสทันที

"คุณชายเถี่ยซัน ได้ยินชื่อเสียงมานาน...ได้ยินชื่อเสียงมานาน"

อุ้งเชิงจ้อทำได้เพียงผินยิ้มตอบกลับไปพลันเหลือบมองนาง เห็นนางอมยิ้มพลงเอ่ยว่า "อย่ามองเขาเป็นคนนอกเลย เรียกพี่เถี่ยซันแล้วกัน ดูใกล้ชิดหน่อย"

ครั้นสองพี่น้องฟังแล้วจึงเปลี่ยนคำเรียกทันที "พี่เถี่ยซัน"

"..." เขากำมือคารวะตอบพลงผินยิ้มต่อไป

โซ่วโหวเอ่ยว่า "เพื่อไม่ให้เสียเวลา พวกเราสองพี่น้องจะนำทางน้องเพยอิง พี่เถี่ยซัน เชิญทางนี้"

"รบกวนพวกเจ้าด้วย" กวนอวินชี้คารวะตอบพลงขอบคุณ

โซ่วโหวและพี่น้องสองพี่น้องหมุนกายนำทางไป กวนอวินชี้และอุ้งเชิงจ้อเดินตามอยู่ด้านหลัง รอให้ห่างกันสักเล็กน้อยอุ้งเชิงจ้อก็ก้มหน้ากระซิบถามข้างนาง

"น้องเพยอิง?"

กวนอวี่นซีชี้มาที่ตนเองพลางขยิบตา กระซิบเอ่ยว่า "ก็คือข้าอย่างไรเล่า"

"ไยเจ้าจึงชื่อเพยอิง แล้วข้าคือเถี่ยซัน?"

"เพราะข้าชอบนกอินทรีที่โบยบินอยู่บนฟ้าก็เลยชื่อว่าเพยอิง* ส่วนท่านก็ชื่นชอบพัดเป็นชีวิตจิตใจ ข้าก็เลยช่วยท่านตั้งชื่อเป็นเถี่ยซัน** ท่านคงพอใจกระมัง"

ท่าทางเขาดูพอใจหรือ ทั้งนางยังเอ่ยราวกับว่าเขาหลงใหลพัด อย่อย่างไรว่อย่างนั้น

"เมื่อพูดถึงพัด ข้าอยากถามเจ้าว่าพัดที่เจ้าแ่่งเข้าไปเมื่อครั้งก่อนเล่า" ไม่เห็นว่านางจะพกดติดตัวมาด้วยเลย

"ข้าให้คนทำกล่องเก็บสมบัติเพื่อเก็บรักษาว่อย่างดีแล้วก็เก็บพัดไว้ ด้านใน" นางหัวเราะคิกๆ พัดเล่มนั้นเป็นจุดอ่อนของเขา นางไม่มีทาง คินให้หรวอก!

เขาเหลือบมองรอยยิ้มเ่อาอกเ่อาใจของนางแล้วโพล่อกออกไป ประโยคหนึ่ง "เก็บรักษาแทนข้าให้ดี ห้ามทำหายเด็ดขาด"

"วางใจได้ ข้าถือว่มันเป็นยันต์คุ้มภัย เป็นดั่งสมบัติล้ำค่า!"

ครั้นนางเห็นว่าเขาไม่มีที่ท่วจะเ่อาศัย นางก็ตบอกรับรองทันที โดยไม่รู้สั่กนิตว่ลักยิ้มของนางนั้นมีเสน่ห์ดังงามจนตรึงใครบางคนเ่อาไว้ นางไม่มีจริตของบุตรสาวขุนนางเลย กลับมีท่ว่งทำสบายๆ ตรงไปตรงมา ซึ่งทำให่คนอย่ากเ่เข้าใกล้จนอดยิ้มไม่ได้

มีสองพี่น้องโ่วโหวและฟ่งหู่คอยนำทาง ตลอดทางนี้พวกเขา

* เพยอิง (飛鷹) แปลว่อินทรีบิน

** เถี่ยซัน (鐵扇) แปลว่พัดเหล็ก

ไม่พบเจอกับดักอีก

"เจ้าจะให้ข้าไปดูอะไรกันแน่" จูเหิงจื้ออดสงสัยไม่ได้

"ค่ายอุเจี๋ย"

นางเอ่ยอย่างผ่อนคลาย ทว่าเขากลับฟังด้วยความตกตะลึง

ค่ายอุเจี๋ยก็คือกลุ่มโจรภูเขาที่ถูกทหารปราบปรามในครั้งนั้น ทว่าค่ายอุเจี๋ยเป็นเพียงชื่อเรียก อันที่จริงจนถึงปานนี้พวกทหารยังหาสถานที่ตั้งค่ายไม่พบ ด้วยเหตุนี้แม้ว่าพวกโจรจะถูกรวบ แต่ก็ไม่ถึงขั้นถูกรวบเสียราบคาบ

จูเหิงจื้อจึงมองนางอย่างแปลกใจ เขารู้เพียงว่านางติดต่อกับพวกโจรภูเขาในค่ายอุเจี๋ย แต่กลับคิดไม่ถึงว่านางจะรู้แม้กระทั่งสถานที่ตั้งค่าย ครั้นกวณอวินชี้เห็นเขาตะลึงนางก็ยิ้มยั่ว

"ไม่กลัวไปหรือ"

ผู้คนภายนอกถือกันว่าโจรภูเขาในค่ายอุเจี๋ยชั่วช้าสามานย์ กินเลือดคน คว้าอวัยวะภายใน ข่มขืนสตรี เผาคน ปล้นชิง ล้วนแล้วแต่เป็นปีศาจไร้หัวใจ หากใครหลุดเข้าไปในค่ายอุเจี๋ยก็จะไม่เหลือแม้กระทั่งศพ และใครกระตุก ดึงนั้นพอนางเห็นสีหน้าเขา นางจึงถามเขาอย่างเฝ้าหยั่ง

"หูได้ยินอาจไม่จริง สิ่งที่ตาเห็นต่างหากที่เป็นจริง" เขาเอ่ยออกมาด้วยเสียงเรียบ

นางยกนิ้วโป้งให้ทันที

"มิเสียแรงที่เป็นคุณชายใหญ่ของเสนาบดีกรมอาญา รู้ว่าข้าที่ลือออกไปไม่เป็นความจริง ไม่ใช่ใครว่าเป็นลมเป็นฝนก็เชื่อไปเสียหมด ปัญญาเฉียบแหลมยิ่ง"

หลังจากหุบเงิ้อหือลือบมองนางแวบหนึ่ง เขาก็มองไปเบื้องหน้า ด้วยใบหน้าไร้อารมณ์

พวกเขามาถึงหุบเขาแห่งหนึ่ง กำแพงหินที่ล้อมรอบหุบเขาเต็มไปด้วยตะไคร่น้ำ ละแวกนั้นยังมีน้ำตก ด้วยเหตุนี้จึงมีไอน้ำรวมตัวกันทำให้มองไม่เห็นทางเข้าออกของถ้ำหรือประตูหิน จนกระทั่งโศวโหวและฟ่งหู่ผิวกปาก กำแพงหินที่เดิมทีไม่มีร่องรอยอะไรเลยนั้นกลับเคลื่อนตัวออก

เขาเห็นศิระะโผล่ออกมาท่ามกลางกำแพงหินที่มีหนุ้าและต้นไม้ นานาชนิด แต่ละคนกำหอกหลาวและธนูไว้ ใบหน้าทาสีเขียวคล้ำย ต้นหญ้า แวตาราวเพลิงลุกโชนกำลังจ้องมาที่พวกเขา

ที่แท้พวกเขาก็เข้ามาในอาณาเขตของค่ายอูเจียงนานแล้ว

หุเงิ้อหือแอบประหลาดใจ ที่แท้ที่ตั้งของค่ายอูเจียงก็ไม่มีประตู พวกทหารจึงหาประตูไม่พบ

โศวโหวยื่นมือทั้งสองข้างออกไป ทำไม้ทำมือไปทางคนเฝ้าประตู ด้านบนซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของพวกเขา

หุเงิ้อหือกระซิบถามนาง "พวกเขาทำไมทำมืออะไร"

เดิมทีเขาถามเป็นการหยั่งเชิง คิดไม่ถึงว่านางจะตอบได้

"รออีกสักครู่ให้คนที่ชื่อว่าสยงไ่หือออกมารับพวกเรา"

"เขาคือใคร"

"เป็นคนดูแลทุกอย่าง ตำแหน่งเขาอยู่รองจากหัวหน้าลงไป"

รอเพียงชั่วประเดี๋ยวก็นึกได้เกววัลย์ลงมา บุรุษผู้นี้มีหนวดเคราเพิ่ม รูปร่างสูงใหญ่ หน้าตาดุดัน น่าสะพรึงกลัวยิ่งนัก พอเขาลงมาถึงพื้นดิน ก็ถืโศวโหวและฟ่งหู่ไปคนละทีโดยไม่พูดไม่ว่าอะไร

"ให้พวกเจ้าไปตรวจสอบ แต่พวกเจ้ากลับพาคนนอกเข้ามาตามอำเภอใจ สารเลว!"

โช้วหิวและฟ่งหู่ถูกถีบจนร้องไห้อีกพอเห็นสงฆ์ให้ก็ตัวลีบลงราวกับหนูเจอแมว ไม่กล้าที่จะเอาคืน

หลังจากที่บุรุษหมวดเคราเพิ่มถีบสองคนนั้นแล้วก็ถลึงตาอย่างดุตันมาทางพวกเขาทันใด ตะโกนสั่งเสียงดังก้อง "จับพวกเขาเสีย!"

ฉูเหิงจื่อตีหน้าขี้อาย เขาแผ่อำนาจออกมาทั่วร่างจนไม่มีใครกล้าเข้าใกล้

"อาสงย จนกระทั่งยามนี้ท่านยังคงอารมณ์ร้อนเหมือนหมี่ไม่เปลี่ยนแปลงเลยสักนิด!" กวนอวินชี้ยิ้มอย่างไม่ทุกขร้อน ไม่เกรงกลัวอำนาจอีกฝ่ายสักนิด

สงฆ์ให้ตะลึงโดยพลัน ถลึงตามองสตรีที่อยู่เบื้องหน้า

"อย่าคิดว่าเจ้าเรียกข้าว่าอาสงยแล้วจะเชื่อมสัมพันธ์ได้ สองคนนี้โดนเจ้าหลอกด้วยคำหวานเพียงไม่กี่ประโยค แต่ข้าไม่วังเวองสาเช่นนี้นึกว่าเรียกชื่อพวกเรากลับแล้วจะหลอกกินหลอกดื่มได้หรือ"

กวนอวินชี้สายหน้า "อาสงย อย่าอารมณ์ร้อนอย่างนั้นสิ ระวังโรคเก่าจะกำเริบ หมอเหวินเคยบอกไว้ว่าห้ามท่านกินของเผ็ด ห้ามดื่มสุราแล้วก็ห้ามใจร้อนด้วย!"

สงฆ์ให้วิ่งไปในทันใด หน้าตาดุตันนั้นเผยสีหน้าคาดไม่ถึงออกมา เขามองตรวจสอบสตรีที่อยู่ตรงหน้าใหม่อีกครั้ง เดินขึ้นหน้ามองลงมาที่นางอย่างคนที่มีอำนาจเหนือกว่า

"เจ้าว่าเจ้าเป็นน้องสาวร่วมสาบานของหัวหน้า มีอะไรมาพิสูจน์"

กวนอวีนชีก็อดดอก มองตรงไปยังอีกฝ่ายที่แสดงอำนาจบาตรใหญ่
เอื่อยยิ้มๆ "ข้าสามารถหาที่นี้เจอ รู้เรื่องของพวกท่าน ล้วนเป็นเพราะ
หัวหน้าใหญ่บอกข้าทั้งนั้น นี่คือข้อพิสูจน์"

สงยให้ถลึงตาใส่นาง จู่ๆ ก็ส่ายยิ้มอย่างน่าสะพรึงกลัว

"เรื่องพวกนี้หากจะสืบให้ละเอียดก็ไม่ใช่เรื่องยาก นางตัวแสบ
เจ้านึกว่าพูดมาแค่ไม่กี่ประโยคก็จะหลอกข้าได้หรือ หากวันนี้เจ้าไม่มี
หลักฐานมาพิสูจน์ พวกเจ้าทั้งสองคนก็อย่าคิดว่าจะมีชีวิตรอดกลับ
ออกไปได้"

อู่เหิงจื้อขมวดคิ้ว หันไปมองกวนอวีนชี เขาเห็นว่านางยังคงใจเย็นอยู่
และยิ้มอย่างมีเสน่ห์มากขึ้น น้ำเสียงแผ่วไปด้วยความซุกซน

"ท่านเป็นคนบอกให้ข้าพิสูจน์เองนะ ข้ายังรู้ว่าทุกสองสามวัน
ท่านจะต้องไปยังทะเลสาบหลังเขา มองผิวเผินนี่ก็ว่าท่านไปอาบน้ำ
แต่อันที่จริงเพราะภายในทะเลสาบนั้นมีถ้ำเล็กๆ ท่านซ่อน..."

"หยุดเดี๋ยวนี้ละ!" สงยให้ตะโกนเสียงดังลั่น เดิมทีเสียงเขาก็ใหญ่
อยู่แล้ว พอตะโกนก็ทำให้คนรอบด้านตกใจไปหมด มีเพียงกวนอวีนชี
ที่ยังยิ้มอย่างสงบอยู่ได้ราวกับคาดเดาถึงท่าทีของเขาก่อนหน้าแล้ว

สงยไห้ในยามนี้หน้าถอดสีไปนานแล้ว เขาถลึงตามองนางด้วย
ความหวาดกลัวราวกับเห็นผี มองซ้ายที่มองขวาที่ มีคนมากมาย
อยู่รอบด้าน เขาจึงส่งสัญญาณให้นางไปคุยกันด้านข้าง

กวนอวีนชีเดินตามเขาไป หลังจากแน่ใจแล้วว่าอยู่ห่างจากคนอื่น
สงยให้จึงกระซิบถามพลางก่ดฟันกรอด "สวาน้อย เจ้ารู้ได้อย่างไร" คนที่
รู้ว่าเขาซ่อนสุราไว้ในทะเลสาบหลังเขามีเพียงหัวหน้าใหญ่เท่านั้น

"ข้ายังรู้ว่าหากนำหิ้วรู้เรื่องท่านผิดคำสาบาน แอบนางไปดื่มสุรานั้นนางก็จะเลิกกับท่านแล้วพาลูกหนีไป"

สงยให้หลังตามองนางราวกับเห็นผี นางรู้แม้กระทั่งเรื่องนี้?

ครั้นเห็นนางยิ้มอย่างพิเรนทร์ รอยยิ้มนั้นละม้ายคล้ายกับหัวหน้าใหญ่ที่เสียชีวิตไปแล้วทำให้เขารู้สึกดีอย่างน่าประหลาด คราวนี้เขาคงจะต้องเชื่อแล้วละ สตรีนางนี้อาจจะเป็นน้องสาวร่วมสาบานของหัวหน้าใหญ่จริงๆ มิเช่นนั้นจะรู้เรื่องนี้ได้อย่างไร

สงยให้มองนางด้วยอารมณ์ซับซ้อนแล้วค่อยมองไปทางคนอื่น คนพวกนั้นก็กำลังจ้องมาทางพวกเขาอย่างแปลกใจ เขาอดรอนทนไม่ไหวเพียงกระแอมกระไอแล้วเอ่ยเสียงดังลั่น "เข้าใจแล้ว ในเมื่อเจ้าเป็นน้องสาวร่วมสาบานของหัวหน้าใหญ่ก็ถือว่าเป็นแขกพิเศษของพวกเราตามเข้ามา"

สงยให้หมุนตัวนำพวกเขาทั้งสองเข้าไปในค่าย คนอื่นเห็นว่าสงยให้อนุญาตแล้วก็เก็บหอกและหาลาถอยไปด้านข้าง ปล่อยให้พวกเขาเข้ามาในค่าย ขณะเดียวกันก็มองตรวจสอบพวกเขาอย่างอยากรู้อยากเห็น

ฉูเหิงจื่อเดินไปกับนางพลางกระซิบถาม "เขาซ่อนสุราไว้ในทะเลสาบหลังเขาจริงๆ หรือ"

กวนอวินชี้ค้อนเขาขวับหนึ่ง เกลียดคนที่มีวรยุทธ์สูงส่งนัก หูดีเกินไป ซุบซิบอะไรเขาก็ได้ยิน

นางจึงทำได้เพียงกระซิบบอกกับเขา "เรื่องนี้ท่านจะต้องเก็บเป็นความลับ อย่าพูดออกไปเสียวนะ"

"เจ้าจะใช้อะไรมาซื้อข้าหรือ"

เดิมทีเขาคิดแค่ว่าจะเอยไปเรื่อยเปื่อย คิดไม่ถึงว่านางจะมอง
สงให้ที่อยู่เบื้องหน้าแวบหนึ่งแล้วหันกลับมาเอยกับเขาอย่างจริงจัง
"ขอเพียงท่านรับปากว่าจะไม่พูด ข้าก็จะให้ท่านดื่มสุราหุงเขียน"

"สุราหุงเขียน?"

"สุราที่เขาแอบซ่อนไว้ในทะเลสาบ"

เจ้าจะขโมยสุรามาติดสินบนข้า?

ครั้นเห็นเขาจ้องนางอย่างเจี๊ยบงัน นางนึกว่าเขาไม่เชื่อจึงเอยเสริม
อย่างจริงจังอีกครั้ง "ท่านวางใจ ข้ารู้ตำแหน่งที่เขาซ่อนสุราไว้"

"เจ้ามาจัดการเรื่องสำคัญหรือจะมาปล้นพวกโจรกันแน่"

"นี่ข้ามาทำกุศลนะ ถ้ามีตัวนั้นดื่มสุรามากไปจะเป็นผลเสีย
ต่อร่างกาย พวกเราไปดื่มสุราของเขาบ้าง เขาก็จะได้มีชีวิตรอดอีก
หลายปี พวกเราเห็นคนกำลังจะตายแล้วไม่ช่วยไม่ได้นะ"

"..." เขาพูดไม่ออกในทันใด

อู๋เหิงจื่อรู้สึกประหลาดใจยิ่งที่นางสามารถเข้ามาในค่ายอุเจี๊ยงได้
ครั้นเห็นนางเข้ามาในค่าย ไม่ว่าจะพบใครนางก็สามารถเปลี่ยนจาก
สงครามเป็นสันติภาพได้เสมอ ทำให้เขายิ่งไม่อยากเชื่อ

นางมีวรยุทธ์ เป็นคนไม่เรื่องมาก ข้ายังเป็นน้องสาวร่วมสาบาน
ของหัวหน้าใหญ่ค่ายอุเจี๊ยงอีกด้วย นางรู้สายสนกลในของหลายคน
ในค่ายเป็นอย่างดี นางรู้ว่าเขาต้องการอะไร แต่เขากลับไม่รู้อะไรเกี่ยวกับ
ตัวนางเลย

ยังมีอีกกี่เรื่องของนางที่เขาไม่รู้

หลังจากที่สงให้นางพาพวกเขาเข้าไปในค่ายก็พาพวกเขาไปยังเรือน

หลังหนึ่งแล้วจากไป

มีคนเฝ้าอยู่รอบด้าน พวกเขารอราวหนึ่งเค่อลูกสมุนคนหนึ่งก็พาพวกเขาไปพบหัวหน้ารองของค่าย

กวนอวิน^๓ขึ้นเดินเหินอย่างคุ่นเคียวราวกับเป็นบ้านของตน ขณะเดียวกันพอพบกับคนคุ่นเคียวมากมายนางก็เบิกบานใจยิ่งนักแต่กลับไม่อาจแสดงออกทางสีหน้าได้ ดวงตาคู้งามเป็นประกายนั้นได้แต่กลอกไปมา

"คล้ายว่าเจ้าจะไม่กังวลเลยสักนิดที่เข้ามาในถ้ำโจร?"

นางหันไปสบตาอันเฉียบคมของใครบางคนที่กำลังสืบเสาะอยู่

นางยกมูมปากพลางหรีด่า ยิ้มตอบกลับไปอย่างงามหยาดยิ้ม

"มีท่านอยู่ทั้งคน ข้าไม่กลัวอยู่แล้ว"

นางจงใจส่งสายตาดูหยาดยิ้มจนใครบางคนตะลึงไป จากนั้นนางก็หันหน้ากลับไปมองนั้นมองนี้ออย่างไม่คิดจะรับผิดชอบ

ใบหน้าหล่อเหลาภายใต้หน้ากากของใครบางคนนั้นแดงระเรื่ออย่างไม่เป็นตัวของตัวเอง เขาแอบนึกดีใจที่ตนเองสวมหน้ากากไว้

หลังมาถึงห้องโถงในค่าย หัวหน้าทั้งสองคนก็นั่งรอพวกเขาอยู่แล้ว

ครั้นหัวหน้าสามเฒ่าหลงพบนางก็ยืนขึ้น เดินก้าวยาวๆ มาหานางทันที มองตรวจสอ^๔บทั่วร่างแล้วเริ่มซักถาม

"เมื่อคืนเป็นเจ้าหรือ น้องสาวร่วมสาบานของหัวหน้าใหญ่?"

กวนอวิน^๓ก็มองตรวจสอ^๔บทั่วร่างอีกฝ่าย นางไม่ตอบแต่ถามกลับ

"นำร่างหัวหน้าใหญ่กลับมายังค่ายอย่างปลอดภัยแล้วใช่หรือไม่"

ครั้นได้ยินน้ำเสียง เฒ่าหลงก็แน่ใจว่าเป็นนางจริง

"พี่รอง นางเป็นคนช่วยข้าเมื่อคืน"

เมื่อคืนหัวหนำรองสื่อโมเงินและหัวหนำสามไฉหลงไปขโมยศพของหัวหนำใหญ่ที่อึ้งวง สื่อโมเงินรับผิดชอบขัดขวางทหารที่ตามไล่ล่าไฉหลงแบกร่างหัวหนำใหญ่หนีไป หลังจากภารกิจเสร็จสิ้นสื่อโมเงินก็รู้ว่าได้รับความช่วยเหลือจากสตรีนางนี้

สื่อโมเงินมองตรวจสอบนาง แม้เขาจะไม่เคยได้ยินมาก่อนว่าเยี่ยเฟิงมีน้องสาวร่วมสาบาน ทั้งยังสงสัยในฐานะของผู้มาใหม่ทั้งสองยิ่งทว่าที่ผ่านมาเขาไม่ใช่คนฉ้อฉลลามแสดงความคิดเห็น

"ยินดีที่ได้พบ"

ไม่เหมือนกับน้องสามที่เป็นคนร่างใหญ่ใจร้อน เขามีนิสัยสุขุมเก็บความรู้สึก คนอื่นถูกสตรีนางนี้เกลี้ยกล่อมจนสำเร็จ ทว่าแววดาเขากลับจับจ้องอยู่ที่บุรุษสวมหน้ากากผู้ที่ไม่พูดไม่จาตลอด

"ได้ยินว่าท่านคือจอมยุทธ์ผู้โด่งดัง คุณชายเถี่ยซัน?"

ฉูเหิงจื่อมองไปทางเขาพลางเอ่ยเสียงเรียบว่า "มิกล้า"

สื่อโมเงินลุกขึ้นยืน ค่อยๆ เดินขึ้นหน้า เดินวนรอบตัวฉูเหิงจื่อพลางมองตรวจสอบอย่างละเอียด

"ขอภัยด้วยที่ข้ามีความรู้ตื่นเขิน ข้าไม่เคยได้ยินชื่อนี้ในยุทธภพมาก่อนเลย" ครั้นพูดออกไป ทันใดนั้นสื่อโมเงินก็ลอบจ้องดีไปบนใบหน้า เขาหมายกระซอกหน้ากากออก

แทบจะในขณะเดียวกันฉูเหิงจื่อก็เฉลบกายหลบพ้นจากพลังฝ่ามือที่ถาโถมมา ทั้งสองคนประมือกันไม่เกินสิบกระบวนท่าก็แยกจากกันอีกครั้ง

"นี่คือวิธีต้อนรับแขกของหัวหนำรองหรือ" ฉูเหิงจื่อเอ่ยเสียงเย็น

สื่อไม่เงินหุบยืมทันที จับจ้องไปที่ฝ่ายตรงข้ามด้วยแววตาเย็นยะเยือก
"หากข้าจำไม่ผิด ท่านก็คือคนที่ประมือกับข้าเมื่อคืน" เขาตะโกน
ออกคำสั่งเสียงดังลั่นไปทางลูกสมุน "จับตัวพวกเขาไว้เดี๋ยวนี้!"

ครั้นหัวหน้ารองออกคำสั่งไปทุกคนต่างก็ชักดาบขึ้นมา บรรยากาศ
ตึงเครียดในฉับพลัน

กวนอวินชื้ออยากตะโกนร้องให้หยุด ทว่าภาพเบื้องหน้าก็มีดมนลง
โดยพลัน เกรว้างสูงใหญ่มาขวางไว้เบื้องหน้าทำให้นางตะลึงงัน หลังจาก
ที่ฉู่เหิงจื่อออกมาปกป้องนางโดยไม่พูดไม่จาอะไร รังสีอำมหิตอัน
เย็นยะเยือกก็พลันแผ่ออกมาทั่วร่าง

นางคิดไม่ถึงว่าในยามคับขันเขาจะมาปกป้องอยู่เบื้องหน้านางเป็น
อันดับแรก ทว่านางอิงไปเพียงชั่วพริบตาแล้วก็ได้สติกลับมาโดยเร็ว

คราวนี้ที่นางมาที่นี้ไม่ใช่มาเพื่อสู้รบ

"ข้าก่อน!" กวนอวินชื้อชะงักหันมาจากด้านหลังฉู่เหิงจื่อพลางเอ่ย
"นี่เป็นเรื่องเข้าใจผิด"

สื่อไม่เงินเอ่ยเสียงเข้ม "ไม่ต้องพูดให้มากความ ฐานะของพวกเจ้าน่าสงสัยยิ่ง เขาเองก็สวมหน้ากากปกปิดฐานะ น่องสามอาจจะหลอกง่าย แต่ถ้าคิดจะมามีผลลัพท์คงไม่ง่ายเช่นนั้น"

"หรือว่าท่านไม่อยากจะดูจดหมายก่อนตายของหัวหน้าใหญ่"

ครั้นกวนอวินชื้อกล่าววาทะนี้ออกไปทุกคนล้วนตะลึงงัน แม้แต่
ฉู่เหิงจื่อที่อยู่ข้างกายยังมองนางอย่างคาดไม่ถึง

สื่อไม่เงินอิงโดยพลัน "จดหมายก่อนตาย?"

"ใช่ ยามที่หัวหน้าใหญ่ตัดสินใจจะสวามิภักดิ์ต่อทางการ เพื่อ

ความไม่ประมาทเลยทิ้งจดหมายเหล่านี้ให้ข้าเก็บไว้ อีกทั้งยังกำชับข้าว่า หากนางโชคร้ายเสียชีวิตไปก็ให้นำจดหมายก่อนตายมาให้เหล่าพี่น้อง" นางหยิบจดหมายออกมาจากเสื้อพลางชูขึ้นสูง

สื่อโมเงินจับจ้องพลางขมวดคิ้ว "ข้าจะรู้ได้อย่างไรว่าจดหมายนั้น เป็นของจริงหรือของปลอม"

"จะเป็นของจริงหรือของปลอม ท่านดูเองก็รู้" นางเอ่ยพลางโยนจดหมายไป

สื่อโมเงินรับจดหมายนั้นอย่างทันควันพลางแสดงสีหน้าสงสัย ทว่าก็ยังฉีกจดหมายออก

กวนอวินที่ยังหยิบจดหมายฉบับที่สอง "จดหมายฉบับนี้ของอาสยง" ครั้นสยงให้ได้ยินก็ตะลึงงัน "ของข้าก็มีหรือ"

"แน่นอน อาสยงเป็นคนที่มีความยุติธรรม หัวหนาใหญ่เห็นแก่ความรอบคอบจึงทิ้งจดหมายอีกฉบับหนึ่งไว้ให้ท่าน และหวังว่าอาสยงจะยอมเป็นพยานด้วย"

พอสยงให้ได้ฟังก็กระจ่างแจ้งแล้วรับจดหมายไป

ยามนี้ไฉหลงก็ถามขึ้นอย่างใคร่รู้ "แล้วของข้าเล่า" เขาเป็นหัวหน้าสาม ในเมื่อของอาสยงยังมีก็ควรจะมีของเขาด้วย

กวนอวินที่เอ่ยว่า "ไม่มี"

เขาเบิกตากว้าง "ไม่มีหรือ จะเป็นไปได้อย่างไร"

"หัวหน้าใหญ่บอกว่าเจ้าไม่รู้หนังสือ ให้ไปก็เหมือนกับไม่ได้ให้"

ครั้นเอ่ยวาจานี้ออกไปก็มีคนหัวเราะพรวดออกมา ไฉหลงรู้สึกล้ออายเหลือเกิน เขาถลึงตาใส่คนผู้นั้น ทว่ากลับแสดงสีหน้าผิดหวัง

หัวหน้าใหญ่ไม่ยอมทิ้งจดหมายไว้ให้เขา

พอสื่อไม่เงินอ่านจดหมายจบก็แสดงสีหน้าลังเล

ครั้นสงสัยให้อ่านจดหมายจบก็แสดงสีหน้าเช่นเดียวกัน พยักหน้าไปทางหัวหน้ารองพลางเอ่ย "นี่เป็นลายมือของหัวหน้าใหญ่ไม่ผิดแน่ ตราประทับบนจดหมายก็ถูกต้อง" นอกจากนี้ภาษาที่ใช้ในจดหมายล้วนเป็นสำนวนของหัวหน้าใหญ่ทั้งสิ้น

ในจดหมายกล่าวถึงสองสามเรื่อง เรื่องเหล่านี้มีเพียงหัวหน้าใหญ่ตัวจริงเท่านั้นถึงจะรู้ ทำให้พวกเขาจะไม่เชื่อก็ไม่ได้ นี่เป็นจดหมายก่อนตายของหัวหน้าใหญ่จริงๆ

"พี่รอง ในจดหมายเขียนอะไรไว้บ้าง"

สื่อไม่เงินซ่อนตามองน้องสามแล้วก็มองไปที่สตรีนางนั้นแวบหนึ่งเอ่ยอย่างเนิบช้า "ในจดหมายเขียนไว้ว่าเพยอิงที่มาส่งจดหมายเป็นน้องสาวร่วมสาบานของนาง ทั้งยังย้ำว่าทุกคนในค่ายต้องเชื่อนาง ห้ามกลั่นแกล้งนาง จะต้องเห็นนางเป็นคนกันเอง เพราะนางจะช่วยพวกเรารับมือกับทางการต่อไป ทำตามแผนของหัวหน้าใหญ่ที่ยังไม่สำเร็จ"

ครั้นไฉนกลางได้ฟังก็ดีใจยิ่งนัก อันที่จริงเขารู้สึกถูกชะตากับกวนอวินช้อยู่แล้ว

"ประเสริฐนัก พวกเรามีพวกเพิ่มมาอีกคนแล้ว"

สื่อไม่เงินเหลือบมองน้องสาม "เจ้าเชื่อนาง?"

"เชื่อสิ"

ไฉนกลางตอบอย่างไม่ลังเลสักนิด เมื่อเห็นพี่รองยังสงสัยอยู่เขาก็โน้มตัวไปด้านหน้า กระซิบข้างหูพี่รอง

"พี่รอง นางรู้เรื่องที่ข้าแพ้พนันแล้วถอดกางเกงกระโดดลงน้ำ ด้วยเรื่องนี้มีเพียงท่านและหัวหน้าใหญ่เท่านั้นที่รู้ นางกลับเล่ามาได้ อย่างละเอียด แสดงว่าหัวหน้าใหญ่บอกนางหมดทุกอย่าง อีกอย่างค่ายนี้ลึกลับ ซบซ้อนนางก็หาทางมาได้ เห็นชัดว่าหัวหน้าใหญ่ไว้วางใจนางอย่างมาก แล้ว..."

"มีอะไรอีก"

ไฉ่กลางยิ้มแฉ่ง "ท่านอย่ามองว่านางงามหยาดเยี่ยมเพียงอย่างเดียว นิสัยนางยังเหมือนหัวหน้าใหญ่ด้วย แม้แต่สำเนียงการพูดก็เหมือน"

ครั้นสยงให้ที่อยู่ด้านข้างได้ฟังก็รู้สึกเห็นพ้อง

"หัวหน้ารอง ข้าก็มีความรู้สึกนี้เช่นกัน สตรีนางนี้พูดจาคล้าย หัวหน้าใหญ่จริงๆ ไม่ว่าจะเป็นสำเนียงหรือแวดตาล้วนเหมือนหัวหน้าใหญ่ ไม่มีผิดเพี้ยน บอกว่านางเป็นน้องสาวร่วมสาบานกับหัวหน้าใหญ่ ก็มีความเป็นไปได้อยู่มาก"

จู่ๆ สือไม่เจินก็แสดงสีหน้าเย็นยะเยือก

"ถึงจะเลียนแบบให้เหมือนอย่างไรนางก็ไม่ใช่เฟิงเออร์"

ครั้นสยงให้ได้ฟังก็หุบปากทันควัน

ไฉ่กลางที่อยู่ด้านข้างพอเห็นพี่รองไม่พอใจก็เอ่ยเกลี้ยกล่อมให้จบลง ด้วยดี "แน่นอน บนโลกนี้มีหัวหน้าใหญ่เพียงผู้เดียวเท่านั้น สตรีนางใด ก็เทียบนางไม่ได้"

เขารู้ว่าพี่รองหลงรักหัวหน้าใหญ่ เขาเองก็เช่นกัน ในใจพวกเขาพี่น้อง สองคนคิดถึงแต่สตรีนางเดียวกัน เพียงแต่พี่รองยึดมั่นในเรื่องนี้มากกว่า เขา คนที่รู้เรื่องนี้มีไม่มาก มีเพียงเขาและสยงให้

สื่อไม่เงินแสดงสีหน้าเย็นยะเยือกเพียงชั่วพริบตาแล้วก็กลับมาสู่
ความสุภาพดังเดิม หันไปกล่าวขอร้องกับสงฆ์ให้ "อาสยงอภัยให้ข้าด้วย
ที่ข้าพลั้งปากไป"

"พูดอะไรของท่าน หัวหน้าน้องพูดถูกอยู่แล้ว ข้าเห็นด้วยทั้งหมด"
สงฆ์ให้รีบเอ่ย แต่ในใจกลับถอนใจ หัวหน้าน้องยึดมั่นในตัวหัวหน้าใหญ่
เพียงใดเขาย่อมรู้ดี เพียงแต่น่าเสียดายที่หัวหน้าใหญ่จากไปแล้ว

สื่อไม่เงินล้งเลชั่วครู่ เขาเงยหน้ามองสตรีที่เรียกตัวเองว่าเพียอิง
เอ๋ยกับนางอย่างชัดเจน "ข้าจะเชื่อเจ้าก็ได้ แต่ข้าไม่ไวใจเขา"

เขาในที่นี้หมายถึงอู่เหิงจื่อ

"แค่ท่านเชื่อใจข้าก็พอ ส่วนเขา ข้าขอรับรอง เมื่อคืนเป็นเรื่องเข้าใจ
ผิด เขาไม่รู้ถึงฐานะของท่านจึงออกมาขัดขวางเป็นการเฉพาะ"

สื่อไม่เงินเงยบังนไม่พูดไม่จา

ยามนี้สงฆ์ให้ยืนขึ้น เอ่ยว่า "ถ้าจะให้พวกเราเชื่อใจเขา เช่นนั้น
ให้เขาถอดหน้ากากออก จงใจปกปิดใบหน้าเช่นนี้มีเจตนาอะไรกัน"

"เอ่อ..."

กวนอวี่นซีแสดงสีหน้าล้งเล เหตุที่ให้อู่เหิงจื่อปกปิดใบหน้าไว้
ก็เพราะไม่อยากให้ใครรู้ถึงฐานะคุณชายตระกูลเสนาบดีก็เท่านั้น

อู่เหิงจื่อเอ่ยเสียงเย็น "ท่านยังไว้หนวดเคราปกปิดใบหน้าส่วนล่าง
ไว้เลย ไยข้าจะใช้หน้ากากปกปิดใบหน้าส่วนบนไว้ไม่ได้เล่า"

สงฆ์ให้ตะลึงงัน ทุกคนยิ่งอึ้งเข้าไปใหญ่ ตามมาด้วยเสียงระเบิด
หัวเราะ โดยเฉพาะน้องสาม

"ฮ่าๆๆ! ฟังดูมีเหตุผล! อาสยง ท่านไว้หนวดเคราจนรุงรังเกินไปแล้ว"

ใจกลางตบไหล่ของสยงให้อย่างแรง เมื่อพูดถึงหมวดเคราของสยงให้ นั่นเป็นสิ่งที่โจษขานมานานแล้ว หมวดเคราเพิ่มจนคล้ายไม้กวาดไม่โกนมาหลายปี แม่น้ำหลิ่วที่เป็นภรรยาเขาก็ต่อต้าน

สยงให้แสดงสีหน้าอึดอัด ทำตัวไม่ถูก "จะเหมือนกันได้อย่างไร"

กวนอวินชี้หัวเราะออกมา บรรยายากศที่เดิมที่ตั้งเครียดผ่อนคลายลง นางจึงแอบถอนหายใจโล่งอก

"ทุกท่าน ข้าขอบอกตามตรง สหายของข้าคนนี้มีคามจำเป็นที่จะต้องปกปิดใบหน้าไว้ แต่ข้าขอรับรองด้วยชีวิต ข้าไม่มีเจตนาร้ายต่อพวกท่าน ไม่เพียงไม่มี แต่ต่อไปภายภาคหน้าข้าจะช่วยเหลือโจรภูเขาด้วย ขอทุกท่านโปรดอย่ามองข้าเป็นคนนอก"

ทุกคนล้วนมองไปทางหัวหน้ารอง ไม่รู้ว่าสุดท้ายแล้วเขาจะตัดสินใจเช่นไร

สื่อโมเงินล้งเลอยู่ชั่วครู่ พยักหน้าเอ่ย "ได้ ข้าจะเชื่อเจ้า ในเมื่อลงเอยเช่นนี้ ผู้มาเยือนก็คือแขก ขอเชิญทั้งสองท่าน"

ในที่สุดก็จัดการได้สำเร็จ กวนอวินชี้ถอนหายใจอย่างโล่งอก ยามที่ไม่มีผู้อื่นคู่แข่งก็กระชับข้างหนuang "เข้าไปตกลงกับเจ้าเมื่อไรว่าจะช่วยเหลือพวกโจรภูเขา"

นางซ็อนตามองเขา กระชับตอบว่า "ท่านจะต้องช่วยอยู่แล้ว"

"อ้อ เจ้ารู้ได้อย่างไร"

"มีสำนวนว่าไว้ อยู่ได้ขายคาเรือนผู้อื่น ย่อมต้องกัมหัว* ยามนี้พวกเราอยู่ในบ้านของคนอื่นนะ!"

* 'อยู่ได้ขายคาเรือนผู้อื่น ย่อมต้องกัมหัว' เป็นสำนวน อุปมาถึงการถูกควบคุมบังคับหรือจำกัดให้ต้องทำตาม

"ควรกล่าวว่าคนที่รู้จักปรับตัวถึงจะเป็นวีรบุรุษแทนกระมัง"

นางเอ่ยคล้อยตามทันที "คุณชายมีความคิดเหนือชั้น ข้าจะเชื่อฟังท่าน"

"..." เขาพูดไม่ออกในทันใด

นางหัวเราะคิกๆ พลังเอ่ย "ยิ่งไปกว่านั้น การที่ทางการรับพวกโจรภูเขามาไว้ นอกจากจะแก้ปัญหการปล้นชิงทรัพย์ได้แล้ว ยังช่วยเพิ่มกำลังทหาร มีแต่ผลดีไม่มีผลร้ายต่อได้เท่าเสนาบดีกรมอาญา ทั้งยังเป็นการสร้างผลงานชิ้นใหญ่ หากปราบศัตรูโดยไม่ต้องสูญเสียทหารสักนาย ยามอยู่ต่อหน้าฮ่องเต้ ได้ทำเสนาบดีก็จะได้น้ำ คัตูในราชสำนักก็ไม่มีปัญญจะทำอะไรได้ ได้แต่ประโยชน์ไม่มีเสีย งานที่ได้ผลประโยชน์เช่นนี้โยจึงจะไม่ทำเล่า ท่านคงเห็นด้วยกับที่ข้าพูดกระมัง"

กวนอวินชีเอ่ยพลางเทศุราให้เขาราวกับสุนัขรับใช้ ดวงตานางกลอกไปมาอย่างรวดเร็วคล้ายจิ้งจอกน้อยจอมเจ้าเล่ห์ที่กำลังล่าเหยื่อ ขณะเดียวกันก็ทำให้รู้สึกว่านางน่ารักน่าเอ็นดู

"โยข้าจึงไม่เคยรู้เลยว่าเจ้ามีฝีปากคมคายเช่นนี้"

"ท่านเพ็งรู้ในยามนี้ก็ไม่ถือว่าสายเกินไป อีกทั้งที่ข้าพูดมาล้วนเป็นความจริง เพียงแจกแจงผลได้ผลเสียเท่านั้น"

อุ้งเชิงจ้อจ้อนาง พะพินิจรอยยิ้มของนางพลางดื่มสุราที่นางเทให้

เหตุที่เขายอมมากับนางก็เพราะต้องการสืบหาความจริง และคาดเดาไว้ว่านางคงรู้จักกับพวกโจรภูเข แต่เขากลับคิดไม่ถึงว่านางจะสามารถพาเขาเข้ามาในค่ายและได้พบเหล่าหัวหน้าด้วย

นางพุดถูกอยู่เรื่องหนึ่ง ท่านพ่อสงสัยว่าเรื่องปราบโจรจะต้องมีอะไร ไม่ชอบมาพากลแน่จึงสั่งให้เขามาตรวจสอบ หากพบอะไรที่น่าสงสัย ก็รีบใจจรูเขาพวกนี้เข้าราชสำนัก ไม่เพียงเป็นการกำจัดการปล้นชิงทรัพย์ ทั้งยังเพิ่มกำลังทหารให้กับทางการด้วย เป็นผลงานใหญ่ชิ้นหนึ่งเลย ที่เดียว

อีกทั้งครานั้นท่านพ่อก็เคยได้ยินเรื่องที่ขุนนางบีบคั้น ชาวบ้าน ต่อต้าน เพียงแต่ไม่มีหลักฐาน จึงส่งเขามาสืบหา

ยามนี้หัวหน้าสามใจกลางยกจอกสุราขึ้นดื่มคารวะ

"ข้าขอพุดตามตรง แม่นางเพยอิง พอข้าได้พบเจ้าก็มีความรู้สึก คล้ายสหายเก่าอย่างไรรอย่างนั้น"

กวนอวินซึ้งเล็กน้อย ในใจคิด นั้นมันแน่นอนอยู่แล้ว ข้าก็คือ หัวหน้าใหญ่อยู่แล้ว เพียงแต่รูปร่างภายนอกเปลี่ยนไปเท่านั้น ภายในยังคงเดิม

"พอข้าได้พบท่านก็คล้ายได้พบสหายเก่าเช่นกัน เห็นท่านขโมยร่าง ของหัวหน้าใหญ่ ปกป้องนางปานนั้น ทำให้ข้ารู้สึกนับถือท่านจากใจจริง"

"ในเมื่อเจ้าเป็นน้องสาวร่วมสาบานของหัวหน้าใหญ่ก็หมายความว่า เป็นน้องเล็กของข้าใจกลางด้วย ต่อไปข้าจะคอยดูแลเจ้า" เขาเอ่ยพลาง ตบอก

"น้องเล็ก? ไยจึงไม่ใช่พี่เล่า"

"เจ้าดูตัวเองสิ เห็นอยู่ว่าเจ้าอายุน้อยกว่าข้า แน่แน่นอนว่าต้องเป็น น้องเล็ก ข้าคือพี่สาม เขาคือพี่รอง"

กวนอวินซึ่งไปชั่วคราว ต่อมาก็นึกได้ว่าจริงสี่ ยามนี้ข้าคือกวนอวินสี่

อายุน้อยกว่าตัวข้าวก่อนตั้งสามปี

เสียเปรียบโดยแท้ ชีวิตก่อนถูกเรียกว่าพี่ เรียกว่าหัวหน้าใหญ่
ยามนี้กลับกลายเป็นต้องเรียกอีกฝ่ายว่า 'พี่'

"น้องเล็ก มา พี่สามดื่มสุรารวดเร็วเจ้า!"

ไฉนกลางยกจอกขึ้น อีกมือหนึ่งก็วางบนพานาง

ในค่ายบนภูเขาทุกคนล้วนใจคอกว้างขวางเปิดเผย ไม่ยึดติดกับ
เรื่องเล็กน้อย ชีวิตก่อนของกวนอวินชีกอดคอกับน้องสามอยู่บ่อยครั้ง
ความเคยชินแต่เดิมยังคงอยู่ ดังนั้นจึงไม่ได้คิดอะไรมาก ทว่าในสายตาของ
ฉูเหิงจื๋อนั้นการกระทำนั้นดูไม่เหมาะสมยิ่ง

เขาเหลือบมองมือข้างนั้นอย่างไม่พอใจ หยิบจอกสุราขึ้นมาอย่าง
เสียบเซียบ เอยกับไฉนกลาง "ได้ยินว่าหัวหน้าสามคอแข็งยิ่งนัก ข้าเองก็
เลื่อมใสมานาน"

ไฉนกลางได้ยืนยันว่ามีคนเลื่อมใสเขา อีกทั้งยังกล่าวว่าเขาคอแข็งก็ต้อง
ได้ใจเป็นธรรมดา ไม่มีบุรุษคนใดจะบอกว่าตัวเองคออ่อน

"ได้ พวกเรามาดื่มกัน!"

หลังจากที่ทั้งสองคนดื่มหมดจอกหนึ่งฉูเหิงจื๋อก็ยื่นจอกไปทาง
กวนอวินชี

"เทสุรา"

ครั้นกวนอวินชีได้ยืนยันก็ไม่ได้รู้สึกอะไร เพียงคิดว่าตัวเองโน้มน้ำหนัก
ฉูเหิงจื๋อสำเร็จแล้ว นางต้องการจะสร้างความสัมพันธ์กับพวกคนในค่าย
จึงรีบเดินขึ้นหน้ามาเทสุราทันที หลุดออกจากวงแขนของไฉนกลาง

"ท่านหาถูกคนแล้ว หัวหน้าสามของพวกเราคอแข็งนัก ดื่มสุรากับ

เขาสบายใจที่สุด"

เดิมทีไฉหลวงก็เป็นคนที่กล้าได้กล้าเสีย ครั้นได้ยินน้องเพยอิง
ชมเชยก็ยิ้มไม่หุบ สายตาที่มองไปยังกวนอวินซึ่งยังเป็นประกาย

ฉูเหิงจื่อเฟิงพิณ ยกมูมปากยิ้มอย่างสงบ "อ้อ ถ้าเช่นนั้นคืนนี้ข้าจะ
ดื่มกับหัวหน้าสามเอง ไม่เมาไม่เลิกรา"

"ไม่มีปัญหา!" ไฉหลวงหัวเราะฮาๆ ยื่นจอกสุราให้กวนอวินซี "มา
เทสุรา!"

"ได้เลย!"

กวนอวินซียิ้มตอบ นางกำลังจะเดินกลับไป คิดไม่ถึงว่าจู่ๆ มือ
จะว่างเปล่า ไหสุรานั้นถูกฉูเหิงจื่อคว่ำไปแล้ว

"มา ข้าเอง!" เขาเอ่ยพลางตบที่นั่งข้างๆ เขา โพล่งออกไปด้วยท่วงท่า
ไม่ยี่หระ "นั่งลง"

กวนอวินซีตอบรับเสียงหนึ่ง นางไม่ได้คิดอะไรมาก นั่งลงข้างกาย
เขาอย่างว่าง่าย ไม่ได้สังเกตว่าตำแหน่งนี้แยกนางกับไฉหลวงเพื่อไม่ให้
มือของบุรุษผู้นั้นมีโอกาสมากอดคองนาง

กวนอวินซีไม่รู้ว่าฉูเหิงจื่อคอแข็งเพียงใด เมื่อเห็นเขาดื่มกับ
ไฉหลวงจอกแล้วจอกเล่าทั้งยังเล่นทายนิ้ว ก็อดแปลกใจไม่ได้

มองไม่ออกว่ายามดื่มสุรา คุณชายตระกูลเสนาบดีคนนี้จะมีความที่
องอาจผึ่งผายเช่นกัน

ครั้นเห็นพวกเขาดื่มสุราก็ทำให้นางเกิดความกระหายขึ้นมาบ้าง
กำลังจะหยิบไหสุราขึ้น จะดื่มแค่อีกเดียว ทว่ากลับถูกอีกมือหนึ่งแย่งไป
อย่างรวดเร็ว

"เจ้าดีมอันนี้" อุ้งเหงือส่งอีกไหหนึ่งให้นาง

นางมองดูไหนั้นแล้วรับมา นี่เป็นสุราอ่อนไวให้สตรีดื่ม สำหรับนาง
แล้วก็เหมือนดื่มน้ำเปล่า รสชาติจะเหมือนสุราแรงได้อย่างไรกัน

นางวางไหสุราอ่อนนั้นลง ยืนมือจะไปหยิบอีกไหหนึ่ง พอดึงจุกไม้
ออกความหอมหวานอันเข้มข้นก็ไหลมาปะทะจมูก

นี่สิถึงจะเรียกว่าสุรา นางยิ้มแย้มอย่างพอใจ กำลังจะเทจอกหนึ่ง
ให้ตนเองกลับมีอีกมือหนึ่งมาคว้าจอกนั้นไป คำสั่งอันเรียบเรียงดังมาจาก
ด้านข้าง

"ห้ามดื่มสุราแรง"

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3pr32PN>